

Κωνσταντίνος Πολέμης – Ευγενία Πάταρα (eds)

Αφηγηματικές Περιπλανήσεις – Ιστορίες της πόλης – 1

Αφηγηματικά λογοτεχνικά κείμενα των αποφοίτων του πρώτου κύκλου Σεμιναρίου Δημιουργικής Γραφής του citycampus.gr. Συμμετέχουν: Ηλίας Καραμαλέγκος, Αναστασία Νταλαμάγγα, Λυδία Μπέντρος, Νινέτα Πλυτά, Κατερίνα Μανιάτη και Ιωάννα Δασενάκη.

citycampus.gr

Education · Opportunities · Life

Πρόλογος

Ο παρών – πρώτος – τόμος των αφηγηματικών περιπλανήσεων είναι καρπός του πρώτου κύκλου του Σεμιναρίου Δημιουργικής Γραφής του citycampus.gr. Είναι ιστορίες ανθρώπων που ζουν την έντονη καθημερινότητά τους στο αστικό περιβάλλον, θα τολμούσαμε να δώσουμε τον χαρακτήρα του «αστικού ρεαλισμού».

Αλήθεια, τι είναι ο «ρεαλισμός»; Πώς επιτυγχάνεται η εστίαση στη λογοτεχνική γραφή; Ποιο είναι το κατάλληλο είδος αφηγητή για κάθε πλοκή; Και πόσα είδη πλοκής υπάρχουν; Πώς μπορεί να ασκηθεί η φαντασία; Οι συμμετέχοντες στο Σεμινάριο Δημιουργικής Γραφής ολοκλήρωσαν έχοντας έτοιμη τη σκευή τους να φανταστούν. Έτοιμη την πέννα τους να γράψουν. Να γράψουν μια «ιστορία πόλης» μετασχηματίζοντας τη φαντασία τους, το βίωμά τους σε αφήγηση, περνώντας από τα σημαινόμενα της πραγματικότητας στα σημαίνοντα της λογοτεχνίας.

Ευχαριστούμε όσους από τους συμμετέχοντες με θάρρος δοκίμασαν την πρώτη τους λογοτεχνική περιπλάνηση στο δικό τους «δάσος της αφήγησης». Τους ενθαρρύνουμε να συνεχίσουν να μετασχηματίζουν τον κόσμο τους σε λογοτεχνική έκφραση. Η περιπλάνησή τους μόλις ξεκινά...

30 – 9 – 2020

Κωνσταντίνος Πολέμης – Ευγενία Πάταρα

Ηλίας Καραμαλέγκος

Το σακουλάκι

Η Ισιδώρα ξύπνησε ιδρωμένη λίγα λεπτά αφού είχε αρχίσει να ξημερώνει. Νόμιζε πως είχε ακούσει το μωρό να κλαίει. Ήταν μέσα Ιουλίου και, από τις πρώτες κιόλας ώρες της ημέρας, η ζέστη στο κέντρο της Αθήνας ήταν ανυπόφορη. Πήγε στην κούνια μα το μωρό κοιμόταν του καλού καιρού. Ήξερε πως δεν υπήρχε περίπτωση να την ξαναπάρει ο ύπνος, αλλά ήταν πολύ νωρίς για να αρχίσει να ετοιμάζεται για τη δουλειά. Άνοιξε την τσάντα της να κάνει το συνηθισμένο πρωινό της τσιγάρο, αλλά το πακέτο της ήταν άδειο. Έριξε πάνω της όπως όπως ένα παλιό μπλουζάκι, έκλεισε χωρίς θόρυβο την πόρτα της γκαρσονιέρας της και κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες. Δεν ήθελε να αφήσει το μωρό μόνο του για ώρα, μπορεί να ξυπνούσε, να πλάνταζε στο κλάμα και να ξεσήκωνε όλη την πολυκατοικία. Στο περίπτερο στη γωνία βρήκε τον κυρ Αντώνη να ανεβάζει τα ρολά.

«Πώς κι έτσι πρωινή, Ισιδώρα;», απόρησε ο περιπτεράς. «Μη μου πεις ότι ξεκινάτε τις ξεναγήσεις από τις 6 η ώρα το πρωί! Τα 'χουνε παίζει οι τουρίστες, μου φαίνεται...»

«Όχι κυρ Αντώνη, απλώς δεν είχα ύπνο. Δώσε μου ένα πακέτο τσιγάρα, λίγο γρήγορα σε παρακαλώ.»

«Αμέσως, κορίτσι μου», απάντησε χαμογελαστά ο κυρ Αντώνης, βγάζοντας τα λουκέτα και τις αλυσίδες από τα ψυγεία.

Το βλέμμα της Ισιδώρας έπεσε στο πρωτοσέλιδο μιας εφημερίδας που έγραφε με τεράστια έντονα γράμματα «ΣΧΕΔΟΝ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΠΑΓΩΜΕΝΟΙ: ΝΕΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ». Ούτε δυο χρόνια δεν ήταν παγωμένοι; Ένωθε σα να είχε ζήσει το 32ο έτος της ζωής της όχι δύο, αλλά εκατόν δύο φορές.

Με μια μουνδιασμένη κίνηση των χεριών της, σαν αυτά μόλις τώρα να συνέρχονταν απ' τον ύπνο, έπιασε και άνοιξε την εφημερίδα. Ήλπιζε να διαβάσει ότι είχε βρεθεί κάποιος τρόπος να αλλάξει η κατάσταση. Αντ' αυτού, το άρθρο έγραφε: «Βρετανοί κοσμολόγοι ανακάλυψαν πως το “πάγωμα” των ανθρώπινων κυττάρων πιθανόν να οφείλεται σε ένα είδος κοσμικής ακτινοβολίας που εντόπισαν οι τελευταίες τεχνολογίας αισθητήρες του Αστεροσκοπείου του Greenwich. Η ακτινοβολία αυτή φέρεται να προκαλεί τεράστια διαστολή στο χρόνο εξέλιξης των ανθρώπινων κυττάρων, εμποδίζοντας πρακτικά τη διαδικασία γήρανσης ή οποιαδήποτε μεταβολή στη σύσταση και τη λειτουργία τους. Το γεγονός που προβληματίζει τους ειδικούς είναι ότι η “διαστολική” ακτινοβολία, όπως την ονομάζουν, είναι άγνωστης προέλευσης και, καθώς το ηλιακό μας σύστημα φαίνεται πως μπήκε στην περιοχή όπου αυτή επιδρά, μοιάζει απίθανο το σενάριο να εξέλθουμε από αυτή τις επόμενες δεκαετίες. Αντιθέτως, αφού το πιθανότερο είναι ότι η Γη πλησιάζει σταδιακά την πηγή της ακτινοβολίας αυτής, ο ρυθμός της ανθρώπινης ζωής δεν αναμένεται να αποκατασταθεί σύντομα, ενώ μπορεί τους επόμενους μήνες να παρατηρηθούν ανάλογα συμπτώματα και σε άλλους οργανισμούς.»

Η Ισιδώρα πέταξε τσαντισμένη την εφημερίδα πάνω στον πάγκο, λίγο πριν ο κυρ Αντώνης, που διέκρινε τον εκνευρισμό της, απλώσει το χέρι και της δώσει τα τσιγάρα της. Αν και τον ήξερε χρόνια, για πρώτη φορά παρατήρησε ότι στο δεξί του χέρι είχε χάσει το μικρό του δάχτυλο. Σάστισε για μια στιγμή, αναρωτήθηκε αν ήταν πάντα έτσι και δεν το είχε προσέξει ή αν του είχε συμβεί κάτι από προχθές που τον είδε τελευταία φορά.

«Να το σημειώσω στο τεφτέρι, Ισιδώρα μου; Θα είναι το 120 πακέτο, να ξέρεις», διέκοψε τις σκέψεις της ο περιπτεράς.

«Ναι, κυρ Αντώνη. Καλημέρα», απάντησε κοφτά η Ισιδώρα κι έφυγε τρέχοντας. Και γιατί ένωσε περίεργα με το χαμένο δάχτυλο, και γιατί είχε το μωρό στο σπίτι, αλλά κυρίως για να μην προλάβει να τη ρωτήσει ο περιπτεράς πότε σκόπευε να ξοφλήσει τα τσιγάρα της.

Στα δύο αυτά χρόνια είχαν ακουστεί πολλές διαφορετικές θεωρίες για το τι είχε προκαλέσει το λεγόμενο «πάγωμα». Η εκκλησία έλεγε ότι είναι μια δοκιμασία από το Θεό για να κρίνει ποιοι είναι άξιοι να κερδίσουν την αιώνια ζωή, οι λάτρεις της συνωμοσιολογίας έλεγαν ότι είναι κόλπο των χωρών της Ασίας για να μειώσουν σταδιακά τον πληθυσμό τους, ενώ η επιστημονική κοινότητα μέχρι εκείνη τη μέρα έκλινε προς την Υπόθεση της Προσομοίωσης και κάποιο προγραμματιστικό σφάλμα στον κώδικα των δημιουργών μας. Η Ισιδώρα, αν και δεν της φαίνονταν πιθανές όλες αυτές οι εξηγήσεις, ήθελε να τις πιστέψει, γιατί θα ήταν προσωρινές. Ο Θεός κάποια στιγμή θα αποφάσιζε ποιοι είναι αυτοί οι άξιοι και θα έδινε τέλος στη δοκιμασία. Οι Ασιάτες κάποια στιγμή θα έφταναν στον επιθυμητό πληθυσμό και θα επανέφεραν το φυσιολογικό ρυθμό της ζωής. Τα υποθετικά υπερ-πλάσματα που ήταν απασχολημένα με τις εννέα διαστάσεις τους κάποια στιγμή θα καταλάβαιναν ότι κόλλησε το πρόγραμμα με το οποίο παίζουν στον ελεύθερο χρόνο τους και θα το έφτιαχναν. Η Ισιδώρα, όμως, ενώ ανέβαινε δυο-δυο τα σκαλιά της πολυκατοικίας, σκεφτόταν ότι αν είχαν δίκιο οι Βρετανοί επιστήμονες, που έδιναν για πρώτη φορά μια πραγματικά αληθοφανή

εξήγηση στα πράγματα, αυτό θα σήμαινε πως ήταν καταδικασμένη να μη δει το γιο της να μεγαλώνει ποτέ. Τον είχε γεννήσει πάνω από δυο χρόνια πριν, αλλά αυτός θα παρέμενε ένα βρέφος ούτε τριών μηνών, που δεν έχει δόντια, δεν περπατάει, δε μιλάει, δε μπορεί να μείνει για πέντε λεπτά μόνο του.

Ήδη από τον προηγούμενο όροφο, άκουσε το μωρό να κλαίει. Με το που μπήκε στο σπίτι, το σήκωσε από την κούνια και το κράτησε στην αγκαλιά της. Ο μικρός ησύχασε αμέσως. Κοίταξε τα μάτια του και της θύμισαν το Σταμάτη, τον άντρα της. Μπορεί να μην έμοιαζε πολύ σε κανέναν από τους δύο γονείς του, όμως το βλέμμα του ήταν ίδιο με αυτό του πατέρα του. Πόσο τυχερή θα ήταν αν είχε ξεκινήσει το πάγωμα μερικές μέρες νωρίτερα. Ο Σταμάτης δε θα ήταν ένας από τους τελευταίους ανθρώπους στον κόσμο που πέθανε αιφνιδίως επειδή τον πρόδωσε η καρδιά του. Θα ήταν ακόμα ζωντανός. Αν είχε αντέξει λίγες μέρες ακόμα, τα καρδιακά κύτταρά του δε θα σταματούσαν να λειτουργούν κι εκείνος θα ήταν εκεί μαζί της. Θα δούλευε ακόμα στο μεσιτικό και θα συντηρούσε άνετα την οικογένεια. Έτσι εκείνη δε θα χρειαζόταν να τρέχει σε όλη την Αθήνα για 12 ώρες την ημέρα και να ξεναγεί τουρίστες που έρχονταν να φωτογραφηθούν στην Ακρόπολη και να κάνουν φιγούρα στα κοινωνικά δίκτυα. Δε θα χρειαζόταν να πληρώνει νταντά 12 ώρες την ημέρα, γιατί θα φρόντιζαν ένας από τους δύο να είναι πάντα στο σπίτι για το μικρό. Ακόμα κι αν ήθελαν να ταξιδέψουν, θα είχαν την οικονομική δυνατότητα να αφήσουν το παιδί σε μια γυναίκα για μέρες. Θα ζούσαν μια τεράστια ζωή μαζί, αφού ο μόνος τρόπος να πεθάνουν θα ήταν κάποιος να τους σκοτώσει. Κι εκείνοι δεν είχαν εχθρούς. Θα ζούσαν μια τεράστια ζωή μαζί, ελπίζοντας να μη σταματήσει ποτέ το πάγωμα. Αλλά ακόμα κι αν σταματούσε, θα μεγάλωναν επιτέλους το παιδί τους. Δε θα υπήρχε κακό σενάριο, ό,τι και να συνέβαινε θα ήταν ευτυχισμένοι.

Όταν το μωρό ξανακοιμήθηκε στην αγκαλιά της, το ακούμπησε προσεκτικά στην κούνια, το φίλησε τρυφερά στο μέτωπο και βγήκε στη στενή βεράντα του σπιτιού να ανάψει το τσιγάρο που εδώ και ώρα λαχταρούσε. Ο ήλιος είχε μόλις ξεπροβάλει από μια χαραμάδα ανάμεσα στις απέναντι πολυκατοικίες και η Ισιδώρα έστρεψε το βλέμμα προς τα κάτω, προς το δρόμο για να μην τυφλώνεται. Η πόλη έμοιαζε να ξυπνάει σιγά σιγά. «Άλλη μια ανούσια μέρα», μονολόγησε ξεφυσώντας τον καπνό, που ταίριαζε με το γκρίζο σκηνικό της πόλης. Έσβησε το τσιγάρο στο περβάζι και το στρίμωξε σε ένα παλιό ξύλινο τασάκι, ισορροπώντας το προσεκτικά για να μη γκρεμίσει το λοφάκι από τις γόπες που είχε σχηματιστεί τις προηγούμενες μέρες.

Μπήκε μέσα να κάνει ένα κρύο ντους γιατί η ζέστη ήταν ολοένα και χειρότερη. Κοίταξε στον καθρέφτη και είδε ακριβώς την ίδια εικόνα που έβλεπε δυο χρόνια τώρα. Μια όμορφη μεσογειακή κοπέλα με καστανά μαλλιά και μεγάλα καστανά μάτια, που κάποτε έλαμπαν από την ευτυχία του έγγαμου βίου, της μητρότητας και της όρεξης για ζωή, αλλά τώρα ήταν μουντά, κενά. Μπορεί το πρόσωπό της να μην είχε γεράσει ούτε μέρα, η ψυχή της όμως είχε γεράσει πολύ παραπάνω από δύο χρόνια. Κατά κάποιο τρόπο είχε κακομεγαλώσει κι αυτό φαινόταν στα μάτια της. Όποτε ένας άνθρωπος κοιτάζει τον εαυτό του στον καθρέφτη, στην πραγματικότητα βλέπει το παρελθόν. Το φως χρειάζεται κάποιο χρόνο για να πέσει στον καθρέφτη, να αντανakλαστεί και να φτάσει πίσω στα μάτια. Οπότε, ακόμα κι αν το χρονικό διάστημα αυτό είναι ένα απειροελάχιστο κλάσμα του δευτερολέπτου, ποτέ δεν βλέπεις τον εαυτό σου ακριβώς όπως είναι, εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Η Ισιδώρα ανοιγόκλεισε τα μάτια της πολλές φορές, ελπίζοντας να δει κάτι διαφορετικό, οτιδήποτε. Ίσως στο επόμενο βλεφάρισμα να

έβλεπε ένα σπυράκι, μια ρυτίδα που δεν είχε χθες, μια υποψία λάμψης στο βλέμμα της. Ίσως να κατάφερνε να δει το πιο μακρινό παρελθόν, όχι μερικά κλάσματα του δευτερολέπτου, αλλά μερικές δεκάδες εκατομμύρια δευτερόλεπτα πριν, όταν ακόμα ξυπνούσε μαζί με το Σταμάτη και ετοιμάζονταν για τις δουλειές τους. Αλλά μάταια. Πάντα έβλεπε την ίδια, ανέκφραστη, παγωμένη κοπέλα. Απογοητευμένη, μπήκε στο ντους και άφησε το κρύο νερό να τρέχει για ώρα στο κορμί της.

Όταν βγήκε από το μπάνιο, άκουσε το κουδούνι να χτυπάει. Πήγε με το μπουρνούζι στο θυροτηλέφωνο να ανοίξει την πόρτα. Ήταν η Κυριακή, η κυρία που φρόντιζε το μωρό όσο η Ισιδώρα ήταν στη δουλειά. Ήταν γύρω στα 55, αλλά μικροέδειχνε. Ήταν ξανθιά και πάρα πολύ όμορφη. Η Ισιδώρα τη θαύμαζε. Αναρωτήθηκε, βέβαια, γιατί είχε έρθει τόσο νωρίς. Κοίταξε το ρολόι και είδε ότι σε ένα τέταρτο είχε ξενάγηση. Πάλι είχε χάσει εντελώς την αίσθηση του χρόνου. Μα πόση ώρα είχε κάτσει στο ντους; Έτρεξε πανικόβλητη στο δωμάτιο και μέχρι η Κυριακή να ανέβει τις σκάλες, σκουπίστηκε βιαστικά, ντύθηκε κι έπιασε τα μαλλιά της σε έναν κακοφτιαγμένο κότσο.

«Καλημέρα, Ισιδώρα. Πώς είσαι;», χαιρέτισε με αδικαιολόγητη ενέργεια στη φωνή της η Κυριακή.

«Έχω αργήσει, δες αν ξύπνησε το μωρό και ζέστανέ του το γάλα του», απάντησε η Ισιδώρα. «Σου θυμίζω ότι μου ακύρωσαν μια ξενάγηση και θα γυρίσω νωρίτερα, κατά τις 6. Το παιδί και τα μάτια σου».

«Το θυμάμαι, μην ανησυχείς. Καλή δουλειά!».

Για δεύτερη φορά εκείνο το πρωινό, η Ισιδώρα κατέβαινε γρήγορα τις σκάλες και έκανε επανάληψη στο μυαλό της αυτά που είχε να πει στην ξενάγηση. Την πρώτη εβδομάδα που ξεκίνησε το πάγωμα, λίγες μέρες αφού είχε χάσει το Σταμάτη, έχασε και τη θέση της από το νοσοκομείο, όπου δούλευε ως βοηθός νοσηλεύτρια. Είχαν έρθει τα πάνω κάτω στον κλάδο της υγείας και το αναλώσιμο προσωπικό ήταν το πρώτο που απολύθηκε. Ένας γείτονας από την πολυκατοικία, με τον οποίο είχαν ξεκινήσει μια περιστασιακή σχέση, είχε τουριστικό γραφείο και της προσέφερε μια θέση ξεναγού. Δεν είχε κάνει σχολή, δεν είχε ασχοληθεί ποτέ σοβαρά με την ιστορία ή την τέχνη, ακόμα και τα Αγγλικά τα μιλούσε στο περίπου, εμπειρικά, χωρίς να έχει κάποιο χαρτί στα χέρια της. Είχε μάθει το ποιηματάκι της και το παπαγάλιζε κάθε μέρα στους τουρίστες που ήθελαν να θαυμάσουν το κέντρο της Αθήνας. Όπως ήταν λογικό, η αμοιβή της, όπως και η κατάρτισή της, ήταν στοιχειώδης, και τα φιλοδωρήματα για μια ημιμαθή ξεναγό που δε μιλούσε καλά Αγγλικά και ήταν προφανές ότι δεν είχε καμία όρεξη να κάνει τη δουλειά της, ήταν επίσης μηδαμινά. Τα χρήματα που έβγαζε ίσα που της έφταναν για να πληρώνει το ενοίκιο, την Κυριακή και τα απαραίτητα του παιδιού: πάνες, γάλα, φρουτόκρεμες...

Όταν έφτασε στο ισόγειο, συνάντησε τη νοικάρισσα του διαμερίσματος από κάτω της, μια κακότροπη και ολίγον κουτσομπόλα κυρία γύρω στα 70.

«Πάλι έκανε σαματά το μωρό κι εσύ αντί να το κανακεύεις ήσουν στο περίπτερο κι έκανες τα γλυκά μάτια στον κυρ Αντώνη για να σου δίνει τζάμπα τσιγάρα! Σε είδα εγώ... Τι θα γίνει, θα ξυπνάμε κάθε πρωί από τις φωνές του;», ούρλιαξε η γειτόνισσα.

Η Ισιδώρα δάγκωσε τη γλώσσα της για να μην ανοίξει το στόμα της και τη βρίσει. Όχι ότι δεν είχε τα κότσια, αλλά βιαζόταν. Άφησε την πόρτα να κλείσει πίσω της, ενώ η γριά κουνούσε επικριτικά το κεφάλι.

Τα λόγια και το γκρινιαρικό ύφος της γριάς της έφεραν στο μυαλό τα λόγια της μάνας της το βράδυ ανήμερα της κηδείας του Σταμάτη: «Εγώ σου τα 'λεγα, μην πάρεις άντρα 20 χρόνια μεγαλύτερο σου, θα χηρέψεις μικρή και θα τραβήξεις ό,τι τράβηξα κι εγώ. Να τα τώρα, καλά να πάθεις.» Η Ισιδώρα το ήξερε ότι η μητέρα της ήταν ξινή και δύστροπη, είχε μεγαλώσει μόνο με εκείνη και την είχε μάθει πια πολύ καλά. Αλλά το να ακούει από το στόμα της τέτοια πράγματα, και ειδικά ενώ περνούσε το χειρότερο βράδυ της ζωής της, ήταν αβάσταχτο. Τσακώθηκαν άσχημα, αντάλλαξαν πολύ βαριές κουβέντες και η μητέρα της την αποκλήρωσε και δεν της ξαναμίλησε από τότε. Η αλήθεια είναι ότι της Ισιδώρας δεν της έλειπε, αλλά αν την είχε στο πλευρό της, δε θα χρειαζόταν να πληρώνει νταντά και, παρόλο που θα έπρεπε να ανέχεται το δύσκολο χαρακτήρα της, η ζωή της θα ήταν πολύ πιο εύκολη. Πάντως, δεν είχε γίνει καμία προσπάθεια επικοινωνίας από καμία πλευρά όλον αυτόν τον καιρό του παγώματος.

Στην πρώτη ξενάγηση της ημέρας, έπρεπε να παραλάβει μια οικογένεια Σουηδών από το Σύνταγμα. Έφτασε είκοσι λεπτά αργοπορημένη, αλλά όπως έπρεπε, αφιέρωσε λίγα λεπτά για να γνωρίσει τους πελάτες της. Ήταν δυο γονείς και δυο δίδυμα αγόρια στην εφηβεία, που θα έκαναν το γύρο της Ευρώπης σε τρεις μήνες. Λάτρευαν την Ελλάδα κι επέλεξαν να ξεκινήσουν από εκεί το ταξίδι τους. Σε όλη την ξενάγηση έκαναν αλλεπάλληλες ερωτήσεις για διάφορες λεπτομέρειες, στις οποίες η Ισιδώρα δεν είχε απάντηση, ή αν την είχε δυσκολευόταν να την πει στα

Αγγλικά. Κατάλαβε ότι για μια ακόμα φορά δε θα έπαιρνε φιλοδώρημα. Αλλά δεν την ενοχλούσε τόσο αυτό, όσο το ότι δεν ήξερε τι να πρωτοζηλέψει. Που το πάγωμα είχε βρει την οικογένειά τους υγιή και σε ηλικία που μπορούσαν να ταξιδεύουν όλοι μαζί; Που είχαν τα χρήματα και το χρόνο να κάνουν διακοπές για μήνες; Που για εκείνους το πάγωμα ήταν ένα δώρο, ενώ για εκείνη μια θηλιά στο λαιμό;

Λίγο αφού τελείωσε η ξενάγηση, χτύπησε το κινητό της Ισιδώρας. Ήταν ο υπεύθυνος των ξεναγήσεων από το τουριστικό γραφείο:

«Ισιδώρα, για πολλοστή φορά είχαμε παράπονα ότι άργησες στην ξενάγηση, ήσουν απότομη με τους πελάτες και δεν είχες μελετήσει τα απαραίτητα για τη διαδρομή που κάνατε. Τόσο καιρό στη δουλειά και ακόμα να μάθεις τα βασικά; Σου δώσαμε πολλές ευκαιρίες, αλλά ως εδώ. Τις υπόλοιπες ξεναγήσεις της ημέρας θα τις αναλάβει άλλος συνάδελφος. Απολύεσαι!»

Το τηλέφωνο έκλεισε απότομα. Η Ισιδώρα είχε πάθει σοκ. Πίστευε ότι με την περιστασιακή σχέση με το γείτονα που είχε το γραφείο θα είχε εξασφαλισμένη και τη δουλειά. Μια σχέση και μια δουλειά που δεν της άρεσαν καθόλου, αλλά που της ήταν απαραίτητες για να τα βγάλει πέρα. Τι θα έκανε τώρα; Για μια ακόμη φορά, ο κόσμος της γύριζε ανάποδα. Σα χαμένη, με απλανές βλέμμα και βήμα μετέωρο, πήρε το δρόμο του γυρισμού για το σπίτι της.

Όταν μπήκε μέσα, το μωρό ήταν ήσυχο στην κούνια του κι έπαιζε με την τσαλακωμένη άκρη του σεντονιού που είχε ξεστρωθεί. Βρήκε την Κυριακή να αδειάζει το ξύλινο τασάκι της βεράντας σε μια πλαστική σακούλα, ενώ έλεγε σε μια φίλη της στο τηλέφωνο ότι της είχε κάνει έκπληξη η κόρη της ένα ταξίδι στη Βιέννη το φθινόπωρο.

«Πώς κι έτσι νωρίς, Ισιδώρα;», απόρησε η Κυριακή.

Η Ισιδώρα, ανέκφραστη και χωρίς να πει κουβέντα, άρπαξε από τα χέρια της το μόλις αδειασμένο τασάκι και κατευθύνθηκε προς τη βεράντα. Η Κυριακή έκλεισε το τηλέφωνο και την ακολούθησε.

«Τι έπαθες; Συνέβη κάτι;», ρώτησε όλο ενδιαφέρον η νταντά.

«Σήκω φύγε! Και μην ξανάρθεις, θα προσέχω εγώ το μικρό.»

«Μα, σε πείραξε που μιλούσα στο...»

«Σήκω φύγε είπα!», τη διέκοψε η Ισιδώρα. Η Κυριακή σάστισε, τα μάτια της βούρκωσαν και, μετά από μερικά δευτερόλεπτα αμήχανης σιωπής, πήρε την τσάντα της κι έφυγε.

Η Ισιδώρα καθόταν στη βεράντα και άναβε το ένα τσιγάρο μετά το άλλο, με τα μηνίγγια της να χτυπάνε από την οργή, και εκτός εαυτού όπως ήταν, μονολογούσε: «Τι παραπάνω έχουν όλοι αυτοί από εμένα; Κι εγώ μπορώ να κάνω όσα κάνουν εκείνοι. Όχι, τίποτα παραπάνω δεν έχουν, αλλά έχουν κάτι λιγότερο. Ένα νεογέννητο. Έχω όλο το χρόνο στη διάθεσή μου κι αντί να ταξιδεύω, να γνωρίζω ανθρώπους, να χαλάω τα λεφτά μου για πάρτη μου, είμαι καθηλωμένη να δουλεύω όλη μέρα για να συντηρώ ένα νεογέννητο, που εδώ και δυο χρόνια παραμένει νεογέννητο. Και πιθανόν να πεθάνω από ποιος ξέρει τι κι αυτό ακόμα να είναι νεογέννητο. Δεν πάει άλλο!»

Μπήκε ξανά στο σπίτι και πήρε στην αγκαλιά της το μωρό. Το κοίταξε στα μάτια και είδε να περνάνε από μπροστά της όλα όσα της θύμιζε: το βλέμμα του Σταμάτη, που τόσο θα ήθελε να είναι εκεί μαζί της, τις χαρούμενες στιγμές στο

μαιευτήριο όταν το πήρε για πρώτη φορά στην αγκαλιά της, τότε που σίγουρα δεν είχε υπάρξει ξανά τόσο ευτυχισμένη στη ζωή της, τα απανωτά σοκ μέσα σε λίγες μέρες, όταν έχασε το Σταμάτη, τη μάνα της, τη δουλειά της. Θυμήθηκε πως είχε πάρει δύναμη να συνεχίσει από το γιο της, που θα ήταν το στήριγμά της και το νόημα της ζωής της, μέχρι που ήρθε το πάγωμα κι έγινε η τροχοπέδη της. Εδώ και λίγα λεπτά τριγύριζε στο μυαλό της μια πολύ σκοτεινή αλλά και πολύ λυτρωτική σκέψη. Το μωρό αυτό δε θα μεγάλωνε ποτέ, ποιο το νόημα να παραμένει ζωντανό; Έπρεπε να το απελευθερώσει από την ανούσια ζωή του και να κάνει τη χάρη στον εαυτό της να μη χαραμίζει τη δική της ζωή. Θα έβαζε ένα τέλος στο παρελθόν της, τα καλά και τα άσχημα, και θα ξεκινούσε από το μηδέν, μόνη κι ελεύθερη. Άλλωστε, ο χρόνος δεν ήταν πια πρόβλημα. Ακούμπησε το μωρό στην κούνια, του έδωσε ένα τρυφερό, αποχαιρετιστήριο φιλί στο μέτωπο, έκανε μια μεγάλη τζούρα απ' το τσιγάρο που ακόμα κρατούσε και πλησίασε τα χέρια της στο πρόσωπό του. Ένιωθε από την ένταση ένα τρέμουλο σε όλο της το κορμί, ένιωθε την αγάπη και το μίσος που ταυτόχρονα αισθανόταν για το παιδί της να της πλημμυρίζουν τον εγκέφαλο και να χάνει κάθε έλεγχο, ενώ δάκρυα της θόλωναν τη ματιά. Χωρίς να το σκεφτεί δυο φορές, άρχισε με μανία να του σφίγγει το λαιμό.

Γρήγορα, τα γουρλωμένα μάτια του μωρού που δε μπορούσε να κλάψει, ούτε καν να ανασάνει, και η αφή του απαλού δέρματος του λαιμού του χτύπησαν στο μητρικό ένστικτο της Ισιδώρας. Με ένα απότομο τίναγμα των χεριών προς τα πίσω, λες και αυτά μόλις συνήλθαν πανικόβλητα από μια έκσταση παράνοιας, η Ισιδώρα άφησε το λαιμό του μωρού. Τι είχε πάει να κάνει; Να σκοτώσει το ίδιο

της το παιδί; Από την ένταση της στιγμής, η Ισιδώρα σωριάστηκε στο πάτωμα σε ημιλιπόθυμη κατάσταση και ξέσπασε σε λυγμούς. Το μωρό έκλαιγε ξαπλωμένο μέσα στην κούνια, η μάνα έκλαιγε ξαπλωμένη έξω από την κούνια και μια καύτρα απ' το τσιγάρο της έκαιγε το τσαλακωμένο σεντόνι. Όσο η μάνα προσπαθούσε να ανακτήσει τις αισθήσεις της και τον έλεγχο του σώματός της, ο γιος της τυλιγόταν στις φλόγες.

--

Η Ισιδώρα συνήλθε ιδρωμένη λίγα λεπτά αφού είχε αρχίσει να ξημερώνει. Νόμιζε πως είχε ακούσει το μωρό να κλαίει. Ήταν μέσα Ιουλίου και, από τις πρώτες κιόλας ώρες της ημέρας, η ζέστη στο κέντρο της Αθήνας ήταν ανυπόφορη. Στα πόδια της βρήκε ένα σακουλάκι με υπολείμματα από μια κρυσταλλική, λευκή σκόνη. Πανικόβλητη, πετάχτηκε από το κρεβάτι κι έτρεξε στην κούνια του μωρού. Το βρήκε εκεί, να κοιμάται του καλού καιρού και το έπιασε στα χέρια της. Το μωρό ξύπνησε, άνοιξε τα ματάκια του νωχελικά και χαμογέλασε. Η Ισιδώρα διέκρινε ένα μικρό δοντάκι που είχε αρχίσει να ξεπροβάλλει στο κάτω ούλο του. Ένιωσε μια ξαφνική ανακούφιση και, για πρώτη φορά μετά από αρκετές ώρες, οι παλμοί της καρδιάς της επανήλθαν σε φυσιολογικούς ρυθμούς. Το έσφιξε στην αγκαλιά της και το φιλούσε ξανά και ξανά στα απαλά, ροδαλά μάγουλά του. Πήρε μερικές βαθιές ανάσες και άρχισε να θυμάται τι είχε συμβεί την προηγούμενη μέρα.

Στο νοσοκομείο όπου δούλευε η Ισιδώρα νοσηλευόταν ο κυρ Αντώνης, που είχε το περίπτερο στη γειτονιά της και τον γνώριζε χρόνια. Κάτι τον είχε τσιμπήσει στο μικρό δάχτυλο του δεξιού χεριού και είχε πάθει μόλυνση. Τίποτα σοβαρό, απλώς έπρεπε να του χορηγηθεί μια ενδοφλέβια αντιβίωση για μερικές μέρες και όλα θα γίνονταν όπως πριν. Το πρωί, όμως, το δάχτυλό του ήταν υπερβολικά πρησμένο γιατί η Ισιδώρα είχε ξεχάσει να του βάλει τη βραδινή δόση της αντιβίωσης. Απ' ό,τι είπαν οι γιατροί, η μόλυνση είχε σοβαρέψει και ίσως να ήταν απαραίτητο να ακρωτηριαστεί το δάχτυλο, προτού το μικρόβιο εξαπλωθεί και στο υπόλοιπο χέρι. Η Ισιδώρα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι είχε κάνει ένα τόσο σοβαρό λάθος. Το ίδιο κιόλας απόγευμα, εκδόθηκε το επίσημο έγγραφο της απόλυσής της. Προτού φύγει απ' το νοσοκομείο, πήγε στο δωμάτιο του κυρ Αντώνη και, με τρεμάμενη φωνή και δακρυσμένα μάτια, του ζήτησε συγγνώμη. Εκείνος είδε την άσχημη ψυχολογική κατάστασή της και δεν την έφερε σε ακόμα δυσκολότερη θέση, όπως πολλοί θα έκαναν. «Όλα θα πάνε καλά, μη στενοχωριέσαι, κορίτσι μου», της είχε πει με το γνώριμο, αισιόδοξο χαμόγελο που είχε κάθε φορά που τον έβλεπε.

Τα λόγια του κυρ Αντώνη την καθησύχασαν προσωρινά, αλλά στο δρόμο του γυρισμού που σκεφτόταν τη ζημιά που του προξένησε, αισθανόταν απαίσια. Για πρώτη φορά μετά από σχεδόν δυο χρόνια, ένιωσε την ανάγκη να καταφύγει στις ουσίες. Λίγο πριν ξεκινήσουν τις προσπάθειες να μείνει έγκυος με τον άντρα της, το Σταμάτη, του είχε ορκιστεί ότι θα έκοβε ακόμα και την περιστασιακή χρήση που έκανε ως τότε. Και είχε κρατήσει το λόγο της. Εκείνη τη μέρα, όμως, ένιωσε μια επιθυμία μεγαλύτερη απ' όσες είχε νιώσει και είχε νικήσει όλον αυτόν τον

καιρό. Πήρε μερικά τηλέφωνα, που για κακή της τύχη είχε κρατήσει αποθηκευμένα στο κινητό της, και πριν φτάσει στο σπίτι της, προμηθεύτηκε το μικρό νάιλον σακουλάκι που θα έβρισκε σχεδόν άδαιο στο κρεβάτι της το επόμενο πρωί. Έλεγε στον εαυτό της ότι δεν είχε σκοπό να το χρησιμοποιήσει, αλλά ότι το αγόρασε γιατί ένιωθε ασφάλεια να ξέρει ότι το έχει, σε περίπτωση που το χρειαζόταν.

Όταν μπήκε στο διαμέρισμα, βρήκε το μωρό ήσυχο στην κούνια του και τη μητέρα της, την Κυριακή, που το πρόσεχε όσο εκείνη ήταν στη δουλειά, καθισμένη στη βεράντα.

«Πώς κι έτσι νωρίς, Ισιδώρα;», απόρησε η Κυριακή.

«Απολύθηκα, αλλά δε θέλω να το συζητήσω τώρα», μουρμούρισε η Ισιδώρα.

«Πάω να κάνω ένα κρύο ντους».

Πέταξε πρόχειρα τα ρούχα και την τσάντα της πάνω στο κρεβάτι, έβαλε μουσική στο κινητό της και μπήκε στο μπάνιο, προσπαθώντας να διαχειριστεί τις σκέψεις της. Ήλπιζε πως ο κυρ Αντώνης θα γλύτωνε το δάχτυλό του και θα ανάρρωνε πλήρως. Ήλπιζε πως το λάθος και η απόλυσή της δε θα κλόνιζαν την εμπιστοσύνη της οικογένειάς της. Ήλπιζε πως το κρύο νερό που έτρεχε στο κορμί της θα κατεύναζε αυτή την επιθυμία, που για πρώτη φορά μετά από καιρό ένιωθε τόσο ισχυρή μέσα της.

Όταν βγήκε από το ντους, βρήκε πάνω στο κρεβάτι ένα σημείωμα από το Σταμάτη που έγραφε «Φεύγω, μη με ψάξεις». Όση ώρα η Ισιδώρα ήταν στο μπάνιο, ο άντρας της είχε επιστρέψει από τη δουλειά, είχε διαβάσει στο έγγραφο

της απόλυσης τι ακριβώς είχε συμβεί και, το χειρότερο απ' όλα, είχε βρει το σακουλάκι. Πίστευε πως φτιαχνόταν στη δουλειά και αυτό είχε προκαλέσει το λάθος με την αντιβίωση. Η Ισιδώρα άρχισε να τρέμει και δεν μπορούσε να καταλάβει τι αισθανόταν. Ήταν μια ανάμειξη οργής, απογοήτευσης κι ενοχών. Αντανεκλαστικά, χωρίς κι η ίδια να το καταλάβει, άνοιξε το σακουλάκι και κατάπие σχεδόν όλο το περιεχόμενό του.

Μετά από πέντε λεπτά, κι έχοντας ήδη αρχίσει να χάνει την αίσθηση της πραγματικότητας, επέστρεψε στο σαλόνι. Βρήκε τη μητέρα της στη βεράντα, που κρατούσε το μωρό στην αγκαλιά.

«Γύρισε ο άντρας σου για λίγο, αλλά ξαναέφυγε. Είπε ότι κάτι είχε ξεχάσει στη δουλειά. Του είπες για την απόλυση;»

«Γιατί δεν τον σταμάτησες; Τελείως άχρηστη είσαι; Έπρεπε να του εξηγήσω!», είπε η Ισιδώρα και της πέταξε το σημείωμα του Σταμάτη.

Το μωρό άρχισε να κλαίει, ενώ η Κυριακή διάβασε εμβρόντητη το σημείωμα. Αναγνώρισε την έκρηξη θυμού και το χαμένο βλέμμα της κόρης της, που δεν είχε δει για χρόνια και ευχόταν να μη δει ποτέ ξανά, κι έγινε σαφές το γιατί έφυγε ο Σταμάτης. Αμέσως κατάλαβε ότι η Ισιδώρα ήταν υπό την επήρεια. Προσπάθησε να την αγκαλιάσει και να την καθησυχάσει, αλλά ήταν αργά. Η Ισιδώρα ήταν ήδη εκτός εαυτού. Η Κυριακή θυμόταν ότι παλιότερα, όταν η Ισιδώρα φτιαχνόταν, ήταν εντελώς απρόβλεπτη. Μπορεί να γινόταν και επικίνδυνη. Έτσι, σκέφτηκε να πάρει το μικρό στο σπίτι της εκείνο το βράδυ, μέχρι η Ισιδώρα να συνέλθει. Μέσα στην παράνοιά της, η Ισιδώρα νόμιζε πως η μάνα της προσπαθούσε να της πάρει

το γιο της και να την εγκαταλείψουν κι εκείνοι. Της άρπαξε το παιδί απ' τα χέρια και της φώναξε «Σήκω φύγε! Και μην ξανάρθεις, μια χαρά θα προσέχω εγώ το μικρό. Δε θέλω να σε ξαναδώ στα μάτια μου», σπρώχνοντάς την έξω από το σπίτι και κοπανώντας την πόρτα. Σίγουρα την είχε πληγώσει πολύ με τη συμπεριφορά και τα λόγια της. Το να ακούει τέτοια πράγματα από το στόμα της κόρης της, του μοναδικού δικού της ανθρώπου σε αυτόν τον κόσμο, το ίδιο κιόλας απόγευμα που εκείνη είχε ξανακυλήσει και που πιθανόν να διαλυόταν η οικογένεια της, θα πρέπει να ήταν αβάσταχτο για τη μητέρα της. Από εκείνη τη στιγμή και μετά, η μνήμη της θόλωνε.

Η Ισιδώρα συνειδητοποίησε ότι το μωρό ήταν για πάνω από δέκα ώρες νηστικό και ζέστανε αμέσως ένα μπιμπερό γάλα. Όση ώρα το τάιζε, το κοίταζε και του είπε: «Δε θα αφήσω τα χθεσινά λάθη να μπουν ανάμεσά μας. Μπορεί να έχασα τη δουλειά μου, τον άντρα μου, τη μάνα μου, για λίγη ώρα και τον εαυτό μου, αλλά για σένα θα είμαι πάντα εδώ. Από σήμερα, θα είμαστε οι δυο μας και όλοι τους. Ή μάλλον, οι τρεις μας». Η Ισιδώρα έπιασε το κινητό της και, αφού έσβησε από τις επαφές της τα τηλέφωνα που ίσως να την έβαζαν ξανά σε πειρασμό, πληκτρολόγησε τον αριθμό της μητέρας της. Εκείνη, που δεν είχε κοιμηθεί όλη νύχτα από την αγωνία της, απάντησε αμέσως.

«Ισιδώρα, είσαι καλά; Το παιδί;»

«Καλά είμαι, μανούλα, και εγώ και ο μικρός. Συγχώρεσέ με για όσα είπα χθες το βράδυ. Σου ορκίζομαι ότι από σήμερα κομμένα αυτά. Ήταν ένα λάθος που δε θα ξανακάνω. Θα αρχίσω από σήμερα κιόλας να ψάχνω για δουλειά. Αλλά σε χρειάζομαι δίπλα μου σε αυτόν τον αγώνα. Θα με συγχωρέσεις;»

«Δε σου θύμωσα ποτέ, κορίτσι μου. Φυσικά και θα είμαι δίπλα σου. Μια μάνα πρέπει να είναι πάντα δίπλα στο παιδί της. Κι έτσι όπως είμαι εγώ εδώ για σένα, έτσι να είσαι κι εσύ εκεί πάντα για το γιο σου.»

«Τον Κυριάκο εννοείς.»

Η Κυριακή έκλεισε το τηλέφωνο συγκινημένη κι έσπευσε στο σπίτι της Ισιδώρας. Είχε σκοπό να μιλήσει κι η ίδια στο Σταμάτη για να του εξηγήσει και να τον πείσει να γυρίσει. Λίγες μέρες αργότερα, καθώς η Ισιδώρα πήγαινε σε ένα γηροκομείο στη γειτονιά της που έψαχνε προσωπικό για να ζητήσει δουλειά, είδε τον κυρ Αντώνη στο περίπτερο στην απέναντι γωνία. Τον χαιρέτισε από μακριά κι εκείνος ανταπέδωσε. Διέκρινε στο δεξί του χέρι και τα πέντε δάχτυλα.

Αναστασία Νταλαμάγγα

Η παρείσακτη

Στο σπίτι επικρατούσε σιωπή. Κανείς δεν τολμούσε να μιλήσει. Και τι να έλεγε; Δεν ήταν η πρώτη φορά. Ούτε και η δεύτερη. Ένα μαύρο σύννεφο είχε κάτσει πάνω από τη σκεπή. Οι βροντές έπεφταν σαν μαχαίρια και καρφώνονταν στις ανοιχτές πληγές τους. Τα μάτια της μητέρας της αλλά και της ίδιας ήταν έτοιμα να εκραγούν. Τα δάκρυα είχαν συσσωρευτεί τόσο που το μόνο που έβλεπαν ήταν μία θολούρα. Μα σαν να φοβόντουσαν να κυλίσουν. Λες και έτσι θα γινόταν πραγματικός ο εφιάλτης. Τίποτα δε θα συγκρατούσε τη δυστυχία τους.

Ο πατέρας είχε γυρίσει στο σπίτι εξοργισμένος. Ποιος ξέρει ποιος ή τι τον είχε θυμώσει. Η Τζουλις μπορούσε να καταλάβει από μια κουβέντα του πλέον πότε τον πετύχαινε σε καλή ή σε κακή μέρα. Περισσότερη εξάσκηση είχε κάνει, βέβαια, με τις κακές μέρες. Ποτέ δεν έπεφτε έξω. Είχε μάθει, όμως, το μυστικό για να γλιτώνει. Έμπαινε στο καβούκι της για να μην τη δει και κατάπινε τη γλώσσα της. Ήταν πάντα σε επαγρύπνηση για κάποιο σημάδι. Προετοίμαζε τον εαυτό της γι' αυτά που θα ακολουθούσαν. Έτσι και σήμερα. Μόλις τον είδε να διαβάνει το κατώφλι, η καρδιά της έχασε για κάποια δευτερόλεπτα τους παλμούς της. Η ψυχή της έπεσε στο κενό. Το πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο και πρησμένο σα μπαλόνι. Σα μπαλόνι που το φουσκώνανε λίγο-λίγο μέσα στη μέρα. Ο πατέρας είπε πως ήθελε να φάει. Το φαγητό, όμως, ήταν ακόμα στη φωτιά...

Ούτε που κατάλαβαν για πότε έπιασε τη μητέρα από το λαιμό. Σήμερα ήταν η σειρά της. Την κόλλησε στον τοίχο με μία κίνηση και την έσφιγγε με τα χέρια του δυνατά, λες κι ήταν αυτή η πηγή όλων των προβλημάτων του. Η Τζουλις ένιωσε ένα τρόμο τόσο πρωτόγονο που τα πόδια της καρφώθηκαν στο πάτωμα και

ξέχασαν πώς να κινούνται, το στόμα της μούδιασε και δεν έβγαине φωνή. Μόνο κοιτούσε τη μητέρα της στα μάτια και εκείνη κοιτούσε τη Τζουλις. Δύο μαρμαρωμένα αγάλματα, που από μέσα ούρλιαζαν με όλη τους την ένταση. Μία σκηνή χιλιοβιωμένη που όμως ποτέ μα ποτέ δεν έπαυε να τις κάνει να αισθάνονται το ίδιο ανήμπορες.

Πέρασαν κάποια λεπτά μέχρι να συνέλθει ο πατέρας και να καταλάβει πως είχε, πάλι, χάσει τον έλεγχο. Άφησε τη μητέρα, η οποία βάλθηκε να βήχει με μανία, και κοίταξε γύρω του άναυδος. Θα 'λεγε κανείς πως μόλις είχε ξυπνήσει και προσπαθούσε να καταλάβει πού βρισκόταν. Σιωπή. Ζήτησε συγγνώμη κι έφυγε από το σπίτι. Η Τζουλις έτρεξε να αγκαλιάσει τη μητέρα της. Δε μίλησαν καθόλου. Μονάχα έκλαψαν.

Λίγα λεπτά αργότερα η μητέρα είπε πως θα πήγαινε στην αδερφή της. Έτσι έκανε πάντα μετά από κάτι τέτοιο. Ήθελε να τα βγάλει από μέσα της. Πήρε το παλτό της κι έκλεισε την πόρτα πίσω της. Η Τζουλις έμεινε μόνη, μην ξέροντας τι να κάνει. Τελικά, αποφάσισε να βγει μια βόλτα στο πάρκο και να τηλεφωνήσει στο φίλο της. Εκείνος την καταλάβαινε. Ήταν, άλλωστε, μαζί δύο χρόνια. Ο Σταν ήταν μουσικός και είχε ευαίσθητη ψυχή. Έπαιζε σε ροκ μπάντες, αλλά το μεγάλο πάθος του ήταν η τζαζ. Οι δυο τους ονειρεύονταν να ζήσουν στην Αμερική, ο καθένας ακολουθώντας το δικό του μονοπάτι. Εκείνος παίζοντας το κοντραμπάσο του σε μεγάλες συναυλίες τζαζ κι εκείνη σχεδιάζοντας κόμικ της Μάρβελ.

Μίλησαν για αρκετή ώρα στο τηλέφωνο. Ο Σταν ήθελε να προστατέψει τη Τζουλις με κάθε τρόπο. Θύμωνε πολύ καθώς την παρατηρούσε να υποφέρει ξανά και ξανά για τον ίδιο λόγο. Έβλεπε το σκοτάδι μέσα της να μεγαλώνει και να μεγαλώνει... Όλα όσα βίωνε την έκαναν να κλείνεται στον εαυτό της, να μην εμπιστεύεται φίλους, τον κόσμο. Συχνά δεν ήθελε να σηκωθεί από το κρεβάτι, έκλαιγε, έβριζε. Τα σκίτσα της ήταν χαώδη και χωρίς χρώματα, καθρεφτίζοντας τα συναισθήματά της. Αυτό έκανε τον Σταν να βράζει. Και ήταν προφανές στα λόγια του. Αναφερόταν στον πατέρα της με λέξεις όπως «αυτός» και «αυτό το κάθαρμα» λες και δεν ήταν παρά μόνο ένα τέρας.

«Εγώ θα έκανα μήνυση σε αυτό το υποκείμενο», της είπε και οι λέξεις έσταζαν μίσος.

«Ποτέ δεν θα τον κατέδινα. Δεν το κάνει επίτηδες, δεν είναι κακός», βιάστηκε να τον δικαιολογήσει η Τζουλις.

«Έτσι λένε πάντα τα θύματα κακοποίησης και το ξέρεις. Δεν είσαι η πρώτη που φοβάται να υποβάλει μήνυση».

«Δε θα καταστρέψω την οικογένειά μου. Έχω και όμορφα πράγματα να θυμάμαι από εκείνον».

«Και φτάνει αυτό για να ανέχεσαι τη συμπεριφορά του; Τζουλις, σκέψου το καλά. Πάντα μπορείς να έρθεις να μείνεις μαζί μου. Έτσι θα είσαι μακριά από τα ξεσπάσματά του».

«Σ' ευχαριστώ, Σταν, μα δε σκοπεύω να αφήσω τη μητέρα μου μόνη της. Μαζί θα κουβαλήσουμε αυτό το βάρος, πρέπει να τη βοηθήσω. Είναι δική μου ευθύνη να σιγουρευτώ ότι είναι καλά», είπε διστακτικά και μπορούσε κανείς να δει πως εκείνη τη στιγμή κουβαλούσε στους ώμους της τον κόσμο ολόκληρο.

«Ακούς τι λες;», φώναξε αγανακτισμένος. «Πώς είναι δική σου ευθύνη να φροντίσεις τους γονείς σου;».

«Ξέρω πως θέλεις μόνο να βοηθήσεις. Μα, βλέπεις, Σταν, η μητέρα μου είναι πολύ εύθραυστη. Συχνά νιώθω πως κρέμεται από μια λεπτή κλωστή. Κι ο πατέρας μου είναι από πάνω ροκανίζοντας ό,τι απομένει από αυτή». «Δεν μπορώ», είπε, κι η φωνή της έσπασε, «να την αφήσω να πέσει».

Το τηλεφώνημά τους έφτασε σε αδιέξοδο κι η Τζουλις έκλεισε μαλακά, λέγοντας πως ήθελε να σκεφτεί. Ήταν τόσο μπερδεμένη και το βάρος που κουβαλούσε ξαφνικά της έμοιαζε ασήκωτο. Κάθισε σε ένα ξεφτισμένο παλιό παγκάκι. Ήθελε κάπου να ακουμπήσει τον πόνο της. Τα λόγια του Σταν έβγαζαν νόημα. Τα πόδια της είχαν γίνει βαριά κι ένας μεγάλος θυμός είχε αρχίσει να ριζώνει στην καρδιά της. Τόσα χρόνια, σκεφτόταν, ποτέ δεν είχε δημιουργήσει προβλήματα στην οικογένειά της. Ήξερε πως είχαν ήδη αρκετά στο κεφάλι τους. Είχε μάθει να ζει τη ζωή της ακροβατώντας στις μύτες των ποδιών της για να μην τους ενοχλεί. Ήξερε καλά πώς να περνά απαρατήρητη. Όμως δεν ήταν παρά 17 χρονών κι ήταν άδικο. Οι συμμαθητές της έμοιαζαν τόσο ανέμελοι μπροστά της. Τους ζήλευε. Ασχολούνταν με όλα τα εφηβικά θέματα που εκείνη είχε απαρνηθεί. Όνειρα, σεξ, νεύρα και ανόητοι μικροκαβγάδες με τους γονείς, βόλτες, πάρτυ μέχρι το ξημέρωμα. Η Τζουλις έβλεπε τα όνειρα της να γκρεμίζονται ένα-ένα κάθε φορά που ο πατέρας ύψωνε το χέρι του. Φοβόταν να την αγγίζουν οι άνθρωποι χωρίς προειδοποίηση. Παρερμήνευε κάθε απότομη κίνηση ως βία. Ο Σταν δυσκολευόταν να την πλησιάσει σεξουαλικά. Ήταν κλειστή και τρομαγμένη. Δεν πήγαινε σε πάρτυ, γιατί την τελευταία φορά που το έκανε, πλήρωσε το τίμημα πολύ ακριβά. Εξέταζε εξονυχιστικά ακόμα και τη σκιά της. Ο κόσμος έμοιαζε επικίνδυνος.

Ενώ σκεφτόταν όλα αυτά, την πήρε το παράπονο. Έξω είχε σουρουπώσει. Και έξω και μέσα. Λες και η φύση αφουγκραζόταν την αύρα της και εναρμονιζόταν μαζί της. Όλα τα φώτα είχαν σβήσει και εκείνη ήταν μόνη στη σκηνή. Ακούμπησε το πιγούνι στην κλειστή γροθιά της και άφησε όλο της το είναι σε εκείνο το πράσινο παγκάκι. Τα πάντα γύρω της εξαφανίστηκαν και έμεινε να αναμετρείται με τις σκέψεις της.

Σήκωσε το κεφάλι της όταν άκουσε κάποιες γνώριμες φωνές. Τα ήξερε αυτά τα παιδιά. Πήγαιναν στο ίδιο σχολείο, αλλά ποτέ δεν έκαναν παρέα. Ήταν από αυτά τα άτομα που έπρεπε να αποφεύγει κανείς. Λέγονταν πολλά για εκείνους και τις περιοχές που σύχναζαν. Η Τζουλς άλλοτε τους φοβόταν, άλλοτε λυπόταν την όψη τους. Ήταν όλα παιδιά από περίεργες οικογένειες. Αλκοολικοί γονείς, παραμέληση, χωρισμοί, φυλακές. Κακότυχα όλα τους. Ποτέ δεν είχε σκεφτεί ότι είχε κάτι κοινό με εκείνους. Μόνο τώρα έβλεπε την ομοιότητα. Ξεκίνησε να πάει στο πεζούλι που καθόντουσαν και άκουσε μέσα της τη φωνή του πατέρα της να την προειδοποιεί για τις “κακές παρέες”. Και αυτό την έκανε να περπατά ακόμα πιο γρήγορα. Λες και αυτή η κίνηση θα την απομάκρυνε από εκείνον.

Την προσκάλεσαν να κάτσει μαζί τους και την κέρασαν μία μπίρα. Μία ώρα αργότερα ήταν ξεκάθαρο στα μάτια της πως δεν υπήρχε τίποτα που να τη φοβίζει σε αυτά τα παιδιά. Έβλεπε το ίδιο σκοτάδι που ένιωθε κι εκείνη κι αυτό ήταν ανακουφιστικό. Συζητούσαν για κάθε τι που μπορεί να βάλει κανείς στο νου του, κι επιτέλους αισθάνθηκε πως κάποιος την καταλαβαίνει. Μόλις ένιωσε άνετα μαζί τους, τηλεφώνησε στο Σταν. Ήθελε να τον έχει κοντά της κι ήταν σίγουρη πως κι εκείνος θα εκτιμούσε τη νέα της παρέα. Έτσι κι έγινε. Και να σου όλοι τους μαζί να πίνουν και να γελούν ανέμελα.

Η μία μπύρα έγινε τρεις και μετά τέσσερις, και το μυαλό της είχε θολώσει. Η Τζουλς δεν ήταν συνηθισμένη στο ποτό. Όμως αυτή η γλυκιά ζαλάδα, το χάσιμο, η αποσύνδεση από τα προβλήματά της την έκαναν να αισθάνεται χαλαρή, ίσως για πρώτη φορά στη ζωή της. Το γεγονός ότι ήταν μαζί με το Σταν διέλυε τον όποιο φόβο ότι θα πάθει κάτι. Ήταν ασφαλής. Έπειτα από κάμποση ώρα, καληνύχτισαν τα παιδιά και έφυγαν από το πάρκο, πιασμένοι χέρι-χέρι.

Όλα τώρα έμοιαζαν κάπως πιο ανεκτά. Για πρώτη φορά έβλεπε ένα μικρό φως και αυτό ήταν αρκετό. Αγκάλιαζε το Σταν σφιχτά και του έλεγε πως τον αγαπάει, πως αυτή η βραδιά την έκανε να αισθανθεί φυσιολογική και πως έτσι θα ήταν η νέα της ζωή. Όταν γύρισε σπίτι, οι άλλοι είχαν ήδη κοιμηθεί. Πήρε τα παπούτσια της στο χέρι και προχώρησε στο μεγάλο διάδρομο. Κοίταξε από την μισάνοιχτη πόρτα της κρεβατοκάμαρας, κούνησε το κεφάλι της κοροϊδευτικά, έκανε πως φτύνει για να δείξει την περιφρόνηση της και κρυφογελώντας, κλείστηκε στο δωμάτιό της. Έπεσε στο κρεβάτι χωρίς καν να ξεντυθεί και γελούσε που δεν την ένοιαζε. Οι αφίσες άλλαζαν συνεχώς θέσεις στον τοίχο, ένα βουητό ακουγόταν και η Τζουλς ήταν ενθουσιασμένη. Στο κεφάλι της ένα τραγούδι ροκ έπαιζε ξανά και ξανά: “They said all teenagers scare the living shit out of me. They could care less as long as someone will bleed”.

Το επόμενο πρωί είχε τρομερό πονοκέφαλο αλλά για ένα περίεργο λόγο, δεν την ενοχλούσε. Κανείς δεν ασχολήθηκε μαζί της στο σπίτι και για πρώτη φορά, απολάμβανε αυτή την ικανότητα να γίνεται αόρατη μπροστά στους ενοχλητικούς γονείς της. Στο σχολείο, βρήκε τη νέα της παρέα, τους “Παρείσακτους”, όπως τους ονόμασε, βάζοντας και τον εαυτό της μέσα. Τώρα αισθανόταν ότι δεν ήταν η

μόνη που δεν ανήκε πουθενά. Συνέχιζε να μην ταιριάζει εκεί μέσα, αλλά τώρα είχε συντροφιά στη μοναξιά της. Κάθισαν σε έναν κύκλο και άρχισαν να κάνουν σχέδια για το βράδυ. “Παιδιά, πρέπει να πάμε τη Τζουλς στο στέκι μας. Είναι πια μέλος της αγέλης. Σίγουρα θα της αρέσει πολύ”, είπε η Τίνα και έκλεισε το μάτι συνωμοτικά.

Πράγματι, το βράδυ έδωσαν ραντεβού σε ένα παλιό εργοστάσιο στα προάστια της πόλης. Η Τζουλς περίμενε πως και πως. Όταν έφτασαν όλοι, την πήγαν σε ένα μέρος που έμοιαζε με εγκαταλελειμμένο υπόγειο. Της εξήγησαν πως το είχαν βρει τυχαία το προηγούμενο καλοκαίρι και από τότε, το είχαν κάνει δικό τους. Είχαν βάλει μαξιλάρια στο πάτωμα, πολύχρωμα φωτάκια, μέχρι και ψυγειάκι για τα ποτά. Εκεί κανείς δεν τους ενοχλούσε και ένιωθαν ελεύθεροι.

Κάθισαν σε κύκλο, όπως συνήθιζαν, και ξεκίνησαν ένα παιχνίδι που ο μόνος του σκοπός ήταν να καταλήξουν όλοι μεθυσμένοι. Αυτή τη φορά δεν ήταν μόνο μπίρες αλλά και άλλα ποτά, που η Τζουλς δεν είχε δοκιμάσει ποτέ. Ο Σταν έλειπε κι έτσι, ήταν πιο ευάλωτη στην επιρροή της παρέας. Προσπάθησε να είναι προσεκτική, αλλά έχασε τον έλεγχο χωρίς να το καταλάβει. Ήταν ήδη πολύ ζαλισμένη όταν η Τίνα έβγαλε από την τσάντα της δύο ροζ χαπάκια που έμοιαζαν με καραμέλες. Της χαμογέλασε πονηρά και της έδωσε ένα. Η Τζουλς αισθανόταν σα να έβλεπε τον εαυτό της από πάνω, σαν όλα αυτά να μη συνέβαιναν στην ίδια, σαν τίποτα να μη μπορούσε να τη βλάψει. Τι μπορούσε να της συμβεί άλλωστε; Ήταν πια μέλος μιας οικογένειας που νοιαζόταν γι’ αυτή. Πήρε το χαπάκι, το έβαλε στη γλώσσα της και έκλεισε τα μάτια.

Κίτρινο. Πορτοκαλί. Ροζ. Κόκκινο. Έκρηξη. Η Τζουλις ένωσε την καρδιά της να βγάζει φτερά. Και να ψηλώνει, να ψηλώνει. Τα πόδια της δεν πατούσαν πια στη γη. Δεν ήταν πια κόρη του πατέρα της. Ήταν μια ευτυχισμένη έφηβη. Ήθελε να γελάσει με τα πράγματα που χτες την τρόμαζαν. Τρόμος; Ήταν αδύνατο να τον συναντήσει ξανά. Το μέλλον δεν υπήρχε. Τώρα ήταν ό,τι πιο πολύτιμο συνέβη ποτέ. Η Τζουλις πετούσε στα σύννεφα.

Ήταν τρεις και πέντε όταν οι Παρείσακτοι βγήκαν στο δρόμο χασκογελώντας. Τα αγόρια έσπρωχναν το ένα το άλλο και έτρεχαν. Τα κορίτσια ούρλιαζαν στίχους από τραγούδια. Ήθελαν να κάνουν τα πάντα εκείνο το βράδυ. Δεν τους σταματούσε κανείς. Κλωτσούσαν κάδους και έβαζαν φωτιά στα σκουπίδια, έγραφαν στους τοίχους τα ονόματά τους με τεράστια γράμματα, τόσο μεγάλα που έλεγες θα ξεκολλήσουν και θα σε φάνε, έκλεβαν καρέκλες από μαγαζιά και τις διέλυαν με μανία. Χάραζαν βρισιές στα παγκάκια με μαχαίρια. Χτυπούσαν κουδούνια στις πολυκατοικίες και το έβαζαν στα πόδια. Άφηναν απειλητικά μηνύματα στις πόρτες άγνωστων ανθρώπων. Ήταν αυτό που θα έλεγε κανείς “εκτός ελέγχου”. Και τους άρεσε αυτό. Ήταν εκείνοι ενάντια στον κόσμο. Έναν κόσμο τόσο άδικο, που τους πλήγωνε και τους ταπείνωνε από τότε που θυμόταν τον εαυτό τους. Στο διάολο ο κόσμος! Εκείνο το βράδυ ήταν αυτοί που αποφάσιζαν.

Ένα από τα αγόρια είπε πως ήθελε να προκαλέσει τον εαυτό του. Βγήκε στο δρόμο και περίμενε να περάσει κάποιο αυτοκίνητο. Χοροπηδούσε πάνω κάτω και φώναζε πως δε φοβάται κανένα. Πως ο θάνατος δεν υπάρχει και πως εκείνος είναι πιο δυνατός. Η Τζουλις το βρήκε πολύ γενναίο αυτό και ήθελε να αποδείξει

κι εκείνη στον εαυτό της πως τίποτα δεν αξίζει το φόβο της. Στάθηκε μαζί του στη μέση του δρόμου, άνοιξε τα χέρια διάπλατα και έστρεψε το βλέμμα της στον ουρανό. Ένωσε τόσο μεγάλη και ατρόμητη. Την αμέσως επόμενη στιγμή, όμως, ένα πολύ δυνατό μαρσάρισμα ακούστηκε και τα φώτα ενός φορτηγού τους τύφλωσαν. Ο ήχος πλησίαζε κι ένωσε να μαρμαρώνει.

“Όχι, όχι, όχι!”, ούρλιαξε η Τζουλς, σα να ξύπνησε από εφιάλτη, και τινάχτηκε απότομα από το πράσινο παγκάκι. Η καρδιά της κόντευε να σπάσει. Τα δάκρυα έβγαιναν από τα μάτια της πνιχτά και καταναγκαστικά. Κοίταξε γύρω της. Είχε νυχτώσει για τα καλά και το πάρκο ήταν άδειο. Κι εκείνη ήταν μακριά από τους Παρείσακτους, το αλκοόλ, την έκρηξη, το φορτηγό.

Έτρεξε πίσω στο σπίτι της. Οι γονείς της κάθονταν αμίλητοι στον καναπέ και κοιτούσαν το κουτί της τηλεόρασης με κενό βλέμμα. Αγκάλιασε τον πατέρα της σφιχτά κι έκλαψε. Έκλαψε πολύ. Κι ήταν, ξαφνικά, τόσο μικρή. Θυμήθηκε πως κάποτε ήταν ο αγαπημένος της. Γιατί της έμαθε να κάνει ποδήλατο, ντυνόταν Άγιος Βασίλης τα Χριστούγεννα, έπαιζε μαζί της με τη μπάλα και της έλεγε πως δεν θα αφήσει να την πειράξει κανείς. Η Τζουλς αναρωτιόταν τι απέγιναν όλα αυτά. Κάπου ανάμεσα στα αναφιλητά της, τον κοίταξε βαθιά στα μάτια σαν παιδί και του είπε: “Σε φοβάμαι. Δε θέλω να σε φοβάμαι. Ζήτα βοήθεια, σε παρακαλώ, μπαμπά”.

Λυδία Μπέντρος

*Για μια μπάλα
παγωτό φράουλα*

Οι λίρες κουδούνιζαν στις τσέπες του, ενώ περπατούσε με τα φθαρμένα παπούτσια του στην άκρη του χωματόδρομου. Τα αυτοκίνητα περνούσαν από δίπλα του με τεράστια ταχύτητα, σηκώνοντας ένα πέπλο σκόνης γύρω του. Το περπάτημα κάτω από τον καυτό ήλιο δεν τον πτοούσε καθόλου. Ήταν συγκεντρωμένος στο στόχο του. Έπρεπε να φτάσει στον προορισμό του χωρίς να ξοδέψει ούτε μια λίρα γιατί στον ουρανίσκο του είχε ήδη την γεύση από το παγωτό φράουλα που τόσο πολύ λαχταρούσε. Του είχε πει η μαμά του:

-Θα σου δώσω 30 λίρες, 15 χρειάζεσαι για να πάρεις το λεωφορείο να γυρίσεις. Να φυλάς σαν τα μάτια σου το γράμμα κακομοίρη μου! Πρέπει να ενημερώσουμε τον πατέρα σου για αυτά που έγιναν και να γυρίσεις όσο πιο σύντομα γίνεται, μην μείνεις στους δρόμους μόνος σου και έχει νυχτώσει!

«Εντάξει μαμά το κατάλαβα, θα είμαι εδώ πριν καν δύσει ο ήλιος στο υπόσχομαι!»

Από εκείνη τη στιγμή είχε ήδη αρχίσει να φτερουγίζει η καρδιά του, που η μαμά του ανέθεσε αυτή την αποστολή αφού εκείνος είχε ήδη αποφασίσει που θα επένδυε τα χρήματα για το λεωφορείο, για τι άλλο; Μα φυσικά για να πάρει εκείνο το λαχταριστό παγωτό φράουλα στο κρατσανιστό χωνάκι που του πουλούσε εκείνος ο κυριούλης με το άσπρο καπελάκι κάθε φορά που πήγαινε στην πόλη. Πάντα του φαινόταν αστείος αυτός ο άγνωστος κυριούλης που όμως τόσες πολλές φορές τον είχε δει και του είχε μιλήσει. Εκείνος έκανε βόλτες στην πόλη πάνω σε εκείνο το κατάλευκο τρίκυκλο που αν έκρινε από τον ήχο μάλλον θα είχε πολύ καιρό να το πάει για σέρβις.

Μεσημέρι πια, η ζέστη είχε αρχίσει να γίνεται αποπνικτική και ο έφηβος Βρεζ είχε αρχίσει να κουράζεται. Κάθε φορά που ένιωθε την κούραση να τον κατακλύζει,

έπαιρνε το πεισματάρικο και αποφασισμένο βλέμμα του συνοφρυώνοντας τα πυκνά μαύρα του φρύδια και έκανε το βήμα του όλο και ταχύτερο. Ήταν αποφασισμένος! «Θέλω να φάω εκείνο το παγωτό», έλεγε στον εαυτό του. Το ζεστό κύμα αέρα που φυσούσε στο πρόσωπο του το ένιωθε ακόμα πιο έντονο, ενώ η διαδρομή γινόταν ακόμα πιο μεγάλη.

Ενώ περπάταγε στην άκρη του δρόμου αφοσιωμένος στον στόχο του, άκουσε να πλησιάζουν με μεγάλη ταχύτητα μια σειρά από γκρι αυτοκίνητα και να του κορνάρουν επιθετικά για να κάνει στην άκρη. Στο πίσω μέρος του καθίσματος στο πρώτο αυτοκίνητο καθόταν ένας κύριος καλοντυμένος, με γκρι καπέλο και γκρι κοστούμι, σοβαρός και συγχρόνως έμοιαζε σκεπτικός, κατέβασε το πίσω παράθυρο και είπε στον Βρεζ:

«Ει εσύ, μικρέ; Τι κάνεις μόνος σου στην άκρη αυτού του απομονωμένου δρόμου;»

«Έχω να εκτελέσω μια αποστολή», του αποκρίθηκε ο Βρεζ, χωρίς να τον κοιτάξει συνεχίζοντας απτόητος το περπάτημα.

«Έχεις γονείς; Ψάχνω για υπηρέτες στο παλάτι μου. Όπως θα ξέρεις είμαι ο νέος βασιλιάς της Συρίας.»

«Δεν πρόκειται να γίνω υπηρέτης κανενός!», συνέχισε ο Βρεζ με ακόμη πιο γοργό βήμα λιγάκι φοβισμένος.

«Όπως νομίζεις μικρέ. Πάντως να ξέρεις πως αν επιλέξεις να έρθεις τώρα μαζί μου θα έχω χρόνο να σε εκπαιδεύσω και να σε κάνω δυνατό και έξυπνο για όλες τις δυσκολίες που θα αντιμετωπίσεις στην πορεία.»

«Ποιες δυσκολίες;»

«Μην είσαι βιαστικός. Θα δεις όταν μεγαλώσεις λίγο ακόμα και θα καταλάβεις τι εννοώ.»

Και τότε ο μυστήριος κύριος έβγαλε μια κάρτα μέσα από το σακάκι του και του την έδωσε.

«Αν αλλάξεις γνώμη θα με βρεις εδώ.» Και του έδωσε μια γκρι κάρτα.

Ο Βρεζ κουρασμένος και διψασμένος, άρπαξε την κάρτα χωρίς να την κοιτάξει, την έβαλε στην τσέπη του και συνέχισε να περπατάει. Δεν ήξερε πως θα του φαινόταν χρήσιμη, παρ' όλα αυτά την κράτησε.

Ύστερα, από περίπου δύο ώρες μέσα στον ήλιο η πόλη του Χαλέπο άρχισε να αχνοφαίνεται, από μακριά. Ο Βρεζ χαρούμενος που επιτέλους άρχισε να φτάνει, τώρα δεν περπάταγε απλώς αλλά από τον ενθουσιασμό του έτρεχε, θέλοντας να συντομεύσει το ταξίδι του.

Η αγορά ήταν γεμάτη από κόσμο. Άλλοι, κρατούσαν ολόλευκα σεντόνια και τα έδειχναν σε κομψές και καλοντυμένες κυρίες, άλλοι έκαναν παζάρια για ένα ζευγάρι δερμάτινα παπούτσια και άλλοι απλά προσπαθούσαν μέσα στο μεγάλο πλήθος να κινούνται αόρατα θέλοντας να κλέψουν το πορτοφόλι των αφηρημένων ανθρώπων. Τότε, ο Βρεζ άρχισε να νιώθει μια ανασφάλεια γιατί τα χρήματα που είχε στην τσέπη του κουδούνιζαν μεταξύ τους και ήταν αρκετά επικίνδυνα για εκείνον στην αγορά.

«Πρέπει να εκτελέσω την αποστολή μου, όσο πιο γρήγορα γίνεται και να γυρίσω σπίτι πριν νυχτώσει! Όχι, τίποτα άλλο αλλά θα θυμώσει η μαμά και θα με μαλώσει. Άσε που έχω και σχολείο αύριο και πρέπει να κοιμηθώ νωρίς.»

Εξαιτίας της αγοράς η πόλη είχε γεμίσει από κόσμο και από τις γύρω περιοχές.

Έτσι, προσπάθησε σπρώχνοντας το πλήθος να μπει στο ταχυδρομείο για να στείλει το γράμμα με τα νέα στον μπαμπά του που δούλευε μακριά. Ο Βρεζ δεν θυμόταν πολύ τον μπαμπά του. Τον έβλεπε μια με δύο φορές τον χρόνο για πολύ λίγο καιρό. Ήξερε πως ο μπαμπάς του δούλευε κάπου μακριά και όποτε γυρνούσε του έφερνε αμέτρητα δώρα από τα διάφορα μέρη στα οποία ταξίδευε. Πολλές φορές όμως αυτό δεν του έφτανε. Στην πραγματικότητα, είχε σκεφτεί πολλές φορές πως δεν τον ένοιαζαν τα δώρα, αλλά ήθελε ο μπαμπάς του να βρει μια δουλειά πιο κοντά στο σπίτι τους για να τον βλέπει περισσότερο. Εντάξει, σίγουρα δεν είχε παράπονο που τον μεγάλωναν η γιαγιά και η μαμά του. Πίστευε, όμως, πως τίποτα δεν μπορούσε να καλύψει την θέση του μπαμπά του. Πολλές φορές τον παρακαλούσε κιόλας να τον παίρνει μαζί του στα ταξίδια που έκανε. Αλλά η απάντησή του ήταν: «Και με το σχολείο γιέ μου τι θα κάνεις; Πρέπει να μάθεις γράμματα, να σπουδάσεις και όταν μεγαλώσεις θα σε παίρνω μαζί μου». «Το υπόσχεσαι;», τον ρώταγε γεμάτος παράπονο. «Το υπόσχομαι». Και τον αποχαιρετούσε με ένα φιλί στο μέτωπο για καληνύχτα. «Κλείσε τώρα τα μάτια σου και μέχρι να μπουν οι ζέστες θα έχω γυρίσει».

Αφού μπήκε στο ταχυδρομείο είδε ότι είχε μια τεράστια ουρά για τον κισέ. Ήταν ήδη πολύ κουρασμένος, διψασμένος και πεινασμένος από την διαδρομή για να περιμένει τόση ώρα πάλι όρθιος. Έτσι, σκέφτηκε πως ίσως ήταν καλή ιδέα να πάρει πρώτα το παγωτό του να δροσιστεί και θα ερχόταν αργότερα στο ταχυδρομείο που μπορεί να είχε λιγότερο κόσμο.

Ο παγωτατζής με τα λευκά, συνήθως στεκόταν είτε στην αρχή της αγοράς είτε στο τέλος και φώναζε: «Εδώ το καλό το παγωτάκι, που κάνει χαρούμενο κάθε παιδάκι». Επομένως, μπορούσες να τον ακούσεις από πολύ μακριά. Σήμερα,

στην αρχή της αγοράς ο Βρεζ δεν μπορούσε να ακούσει τίποτα τέτοιο. Ούτε παγωτάκι, ούτε χαρούμενο παιδάκι υπήρχε. Αποφάσισε, λοιπόν, μιας και έκανε τόσο κόπο για να φυλάξει τα χρήματά του για το παγωτό, να διασχίσει όλη την αγορά και να πάει μέχρι το τέλος της να δει αν ο κυριούλης ήταν εκεί.

Με πλήθος κόσμου να κατακλύζει τους πάγκους, υπήρχαν σπρωξίματα και χτυπήματα μεταξύ των ανθρώπων και ξαφνικά μέσα στην βουή του κόσμου ακούστηκε μια τσιρίδα! «Με κλέψανε!!! Γρήγορα!! Πιάστε τον αλήτη!». Τότε όλοι άρχισαν να αναστατώνονται και να δημιουργούνται πολλοί μικροί ψίθυροι ανάμεσα στους ανθρώπους, ώσπου ξεπρόβαλλε ένα αγόρι. Πρέπει να ήταν το πολύ 20 χρονών, είχε μαύρα κακοχτενισμένα μπουκλωτά μαλλιά. Μέσα στην ζέστη του καλοκαιριού φόραγε ένα πράσινο έτσι κοντό πανωφόρι μέχρι τη μέση, με πολλή σκόνη στην πλάτη. Το αγόρι έτρεχε σαν τρελό σαν να προσπαθούσε να ξεφύγει από κάτι. Τότε ήταν που κατάλαβα ποιος είχε κλέψει το πορτοφόλι της καλοντυμένης κυρίας. Για να είμαι ειλικρινής σκέφτηκα για μια στιγμή να φωνάξω πως πάει να ξεφύγει από την οδό Καμισλί αλλά ποιος θα με άκουγε με όλους αυτούς τους ψίθυρους και την φασαρία; Έτσι, δεν είπε τίποτα ο Βρεζ και συνέχισε να κατεβαίνει προς το τέλος της αγοράς για να βρει τον αγαπημένο του παγωτατζή.

«Εδώ το καλό παγωτάκι που κάνει χαρούμενο κάθε παιδάκι. Για περάστε, παγωτό για όλα τα φρόνιμα παιδάκια». Πλησίασε γεμάτος χαρά τον κατάλευκο πάγκο, με την τεράστια γκρι τρύπα, που ήταν το κινούμενο ψυγείο για να κρατάει το παγωτό φρέσκο και δροσερό. Βέβαια, κοιτώντας αυτή τη γκρι τρύπα, η φαντασία του Βρεζ κάλπαζε και περιπλανιόταν σε κόσμους με μαγικές γεύσεις παγωτού που

φύτρωναν σε δέντρα, περιτριγυρισμένα από λίμνες λιωμένου παγωτού, όπου έκαναν τις βουτιές τους τα παιδιά από την σοκολατένια μπάρα. Τι ωραία που θα ήταν αν υπήρχαν κάπου όλα αυτά σκέφτηκε και πλησίασε με ένα πλατύ χαμόγελο τον πάγκο.

«Γεια σας.»

«Γεια σου αγόρι μου, τι γεύση να σου βάλω;»

«Θα ήθελα ένα χωνάκι φράουλα, παρακαλώ.»

Τότε ο κυριούλης με τα άσπρα, άρπαξε την σπάτουλα μέσα από το μπολάκι με το νερό και την βούτηξε μέσα στο απέραντο γκρι ψυγείακι ανάμεσα στις νόστιμες γεύσεις παγωτού. Το μαστιχωτό ροζ παγωτό έντυσε το κρατσανιστό χωνάκι και τα σάλια του Βρεζ ήδη έτρεχαν μόνο βλέποντας το.

«Θες να σου βάλω κάποιο σιρόπι από πάνω;»

«Ναι, βάλτε μου σιρόπι σοκολάτα!»

«Λοιπόν, μικρέ είναι δεκαεφτά λίρες το παγωτό σου.»

Και καθώς έμπηξε το χέρι στην τσέπη του για να δώσει τα χρήματα τον παγωτατζή, τι να δει; Η τσέπη του ήταν άδεια! Ξαφνικά τον έλουσε κρύος ιδρώτας και το πρόσωπο του χλόμιασε. «Μα δεν μπορεί! Κάπου εδώ πρέπει να είναι. Δώστε μου ένα λεπτάκι. Μα, δεν μπορεί, αφού εδώ τα είχα σε αυτή τη τσέπη, πού πήγαν; Τότε κατάλαβε πως εκείνο το αγόρι με το πράσινο πανωφόρι δεν είχε κλέψει μόνο την καλοντυμένη κυρία. Μα πώς δεν το κατάλαβε;

«Έπρεπε να είχα φωνάξει να τον έπιαναν τον άτιμο», μουρμούρισε κάτω από την μύτη του.

«Με συγχωρείτε, αλλά δεν έχω τα χρήματα να σας τα δώσω, και τέντωσε το χέρι του να δώσει πίσω το παγωτό. Να ορίστε, φυλάξτε το στο ψυγείακι για κάποιο άλλο παιδάκι.»

«Ααα, μα τι λες παιδί μου; Δεν πειράζει, θα στο κεράσω αυτή τη φορά! Έτσι κι αλλιώς, βλέπω έρχεσαι από μακριά κάθε φορά και είσαι ο πιο πιστός πελάτης μου.»

«Πώς το καταλάβατε ότι έρχομαι από μακριά;»

«Να, φαίνεται ότι ήσουν ώρα κάτω από τον ήλιο, έχεις κοκκινίσει, τα ρούχα σου είναι σκονισμένα. Από τον μεγάλο κεντρικό δρόμο δεν έρχεσαι;»

«Ναι, από τον μεγάλο τον κεντρικό και δεν πήρα το λεωφορείο με τα χρήματά μου για να έπαιρνα από εσάς αυτό το λαχταριστό παγωτό.»

«Πολύ χαίρομαι που σ' αρέσει τόσο. Και του χαμογέλασε πλατιά ο παγωτατζής. Αλήθεια, μπορώ να μάθω πως λένε τον πιο πιστό πελάτη μου;»

«Με λένε Βρεζ. Εσάς;»

«Εγώ είμαι ο κύριος χαρούμενος.»

«Σας ευχαριστώ πολύ κύριε χαρούμενε για το παγωτό.»

Ο Βρεζ χαιρέτησε τον κ. Χαρούμενο-παγωτατζή και άρχισε να περπατάει προς την πλατεία της πόλης για να απολαύσει το παγωτό του στην σκιά.

Η πλατεία ήταν γεμάτη από παιδιά που έτρεχαν πάνω κάτω κυνηγώντας το ένα το άλλο. Από κάποιο άλλο σημείο της πλατείας ακουγόταν δυνατά ένα «Φτου, ξελευθερία. Όχι, εσύ τα φυλάς, ήσουν τελευταίος σε είδα». Οι μαμάδες των

παιδιών καθόντουσαν στα παγκάκια και συζητούσαν μεταξύ τους, πιθανότατα είτε για τις συνήθειες των παιδιών τους, δίνοντας συμβουλές η μια στην άλλη είτε για τους άντρες τους. Ήμουν τυχερός και βρήκα ένα άδαιο παγκάκι κάτω από έναν πλάτανο. Τα μακριά κατάφυτα κλαδιά του ήταν σαν μια μικρή σκεπή σκιάς στο παγκάκι και μου εξασφάλιζε την δροσιά που ήθελα. Ότι πρέπει για να απολαύσω ήρεμα το παγωτό μου.

Πάντα η πρώτη μπουκιά σε κάτι που λαχταράς και για το οποίο κοπιάζεις τόσο πολύ, όπως είχε κάνει ο Βρεζ παρά όλες τις αναποδιές σήμερα, είναι πιο γευστική αλλά και ικανοποιητική μαζί. Μια έκρηξη γεύσης και απόλαυσης συνάντησε τον ουρανίσκο του και τίποτα δεν μπορούσε να του χαλάσει αυτή τη στιγμή. Καθώς το παγωτό γινόταν ολοένα και πιο μικρό και οι μπουκιές του Βρεζ φτάνανε στο κρατσανιστό χωνάκι, άρχισαν να πέφτουν ψίχουλα κάτω μαζεύοντας μια ομάδα περιστεριών για να εκμεταλλευτεί αυτήν την ευκαιρία και να απολαύσει ένα δείπνο- παγωτό χωνάκι. «Πεινάσατε και εσείς, ε καημένα;» Όμως εκείνη τη στιγμή την μικρή συζήτηση ανάμεσα στον Βρεζ και τα περιστέρια διέκοψε ένα αγόρι, που τρόμαξε τα περιστέρια καθώς πέρασε τρέχοντας σαν σίφουνas από μπροστά τους. Τα περιστέρια τρόμαξαν και σηκώθηκαν όλα μαζί σαν κύμα και πέταξαν μακριά στον ουρανό. Τότε ο Βρεζ, θύμωσε και όταν κοίταξε προς την πλευρά του αγοριού, τον περίμενε μια έκπληξη που δεν φανταζόταν. Είχε ξαναδεί αυτό το πράσινο πανωφόρι με την λερωμένη πλάτη.

Για να τον προλάβει έτρεξε με όλη του την δύναμη, πήδηξε όσο πιο μακριά μπορούσε και έπεσε πάνω του. Τον έριξε κάτω και τα δύο αγόρια άρχισαν να παλεύουν για λίγο κάτω στο χώμα. Ο Βρεζ φώναζε «δώσ' μου πίσω τα λεφτά μου παλιοκλέφτη», ενώ το αγόρι προσπαθούσε να του ξεφύγει. Πολύ σύντομα

πλήθος κόσμου συγκεντρώθηκε γύρω από τα δύο αγόρια και φώναζε να σταματήσουν, άλλοι πάλι το απολάμβαναν. Από την πάλη, ένα κύμα από χώμα είχε σηκωθεί στον αέρα, κάνοντας την ατμόσφαιρα αποπνικτική. Ο Βρεζ ένωσε ένα χέρι στον ώμο του να τον τραβά λέγοντας «Έλα εδώ, παλιόπαιδο». Δύο αστυνομικοί είχαν τραβήξει τα αγόρια και τους είχαν επιτέλους χωρίσει.

«Γιατί έχετε πέσει κάτω εσείς και μαλώνετε;»

«Μου έκλεψε τα λεφτά κύριε αστυνόμε και όχι μόνο τα δικά μου αλλά και μιας κυρίας στην αγορά.»

«Αλήθεια λέει;», ρώτησε ο αστυνομικός τον κακοχτενισμένο σγουρομάλλη και εκείνος χαμήλωσε το βλέμμα του σαν να ήταν ένοχος.

«Για ελάτε μαζί μας στο τμήμα να δούμε τι κάνατε.»

«Μα κ. αστυνόμε σας λέω με έκλεψε, εγώ γιατί να έρθω;»

«Μικρέ, μην ρωτάς πολλά και κάνε αυτό που σου λέμε.»

Τα δύο αγόρια κοιτάχτηκαν συνοφρυωμένα και ακολούθησαν τους αστυνομικούς στο τμήμα.

Θα είχαν περάσει σίγουρα δύο ώρες, υπολόγιζε ο Βρεζ. Είχε ένα μικρό παραθυράκι ακριβώς πάνω από το επιβλητικό γραφείο του αστυνομικού που όλο συμπλήρωνε χαρτιά, και είδε πως είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Πήρε το θάρρος και ρώτησε τον αστυνομικό στο γραφείο:

«Κ. αστυνόμε πόση ώρα θα μας πάρει;»

«Γιατί; Έχεις κάποιο ραντεβού;» Του απάντησε ειρωνικά ο αστυνόμος και όλοι όσοι βρισκόντουσαν στο γραφείο ξεκαρδίστηκαν στα γέλια. Όμως αυτό δεν τον πτόησε.

«Όχι, απλώς πρέπει να προλάβω οπωσδήποτε το ταχυδρομείο, έχω να στείλω ένα επείγον γράμμα στον μπαμπά μου.»

«Πολύ αργά μικρέ, είναι ήδη πέντε η ώρα, το ταχυδρομείο έχει κλείσει από τις τρεις.»

«Ωχ όχι! Την έβαψα! Και μετά θα πρέπει να ξαναέρθω την Δευτέρα και μέχρι να φύγει το γράμμα θα αργήσει να μάθει ο μπαμπάς μου τα νέα για τον αδερφό μου.» Και ξέσπασε σε κλάματα, μουρμουρίζοντας «Τι θα κάνω, τι θα κάνω».

Το αγόρι με το πράσινο πανωφόρι προσπάθησε να τον παρηγορήσει λέγοντας του να μην κλαίει. Τότε ο Βρεζ με κατακόκκινο το πρόσωπο του γεμάτος θυμό και οργή του φώναξε:

«Εσύ φταις για όλα! Και τώρα μου λες να μην κλαίω;»

Το αγόρι δεν ξαναμίλησε και περίμενε να ηρεμήσει ο Βρεζ. Μετά από λίγη ώρα τον ρώτησε:

«Πως σε λένε;»

«Με φωνάζουν Λίκο, από το Μελαγχολικό.»

«Και γιατί σε λένε έτσι;»

«Γιατί νιώθω πολύ στεναχωρημένος.»

«Για αυτό κλέβεις; Για να νιώσεις καλύτερα;»

«Όχι, φυσικά! Η κλεψιά δεν δικαιολογείται από αυτά που νιώθουμε.»

«Τότε;»

«Τον τελευταίο καιρό με τον πόλεμο που έχει ξεσπάσει εδώ στην Συρία και έχοντας χάσει και τους δύο μου γονείς από τον βομβαρδισμό του σπιτιού μας πρέπει να φροντίσω τον μικρό μου αδερφό.»

«Και πόσο χρονών είσαι που φροντίζεις τον αδερφό σου;»

«Δεκάξι.»

«Τι; Μόνο δεκαέξι; Νόμιζα πως είσαι μεγαλύτερος. Εγώ είμαι δεκατέσσερα και προσπαθούσα να εκτελέσω μια αποστολή που μου έβαλε η μαμά μου και τα έκανα μαντάρα.»

«Τι αποστολή;»

«Να, ο αδερφός μου είναι πολύ άρρωστος και επειδή ο μπαμπάς μου δουλεύει μακριά πρέπει να τον ειδοποιήσω γρήγορα για να γυρίσει.»

«Α! Έχω μια ιδέα! Στον δρόμο καθώς ερχόμουν στην πόλη με σταμάτησε ένας κύριος ντυμένος στα γκρι και μου έδωσε την κάρτα του. Θες να δοκιμάσουμε να τον πάρουμε τηλέφωνο; Μου είπε πως μπορεί να με εκπαιδεύσει και να με πάρει στο βασίλειο του ως υπηρέτη.»

«Περίεργο! Και εγώ τον συνάντησα. Μου φάνηκε πολύ μυστήριος όμως. Δεν ξέρω αν μπορούμε να τον εμπιστευτούμε.»

«Ίσως έχεις δίκιο, αλλά μπορεί και να μας βγάλει από εδώ μέσα χωρίς να το μάθει και η μαμά σου και να έχουμε μπλεξίματα. Τι λες; Θα πάρω εγώ τηλέφωνο ως μεγαλύτερος.»

Λίγη ώρα μετά το τηλεφώνημα ακούστηκε να σβήνει η μηχανή ενός αυτοκινήτου έξω από το τμήμα. Τα δύο αγόρια περίμεναν με ανυπομονησία καθισμένοι στις άβολες ξύλινες καρέκλες στου τμήματος. Ο βασιλιάς Πόλεμος είχε μπει γεμάτος χάρη, ντυμένος από πάνω μέχρι κάτω στα γκρι και κούναγε το κεφάλι του κρατώντας το γκρι καπέλο του, κάθε φορά που περνούσε δίπλα από κάποιον αστυνομικό, εκείνοι με το που τον έβλεπαν έτρεμαν από τον φόβο τους.

Ο αστυνομικός στο γραφείο του που έδειχνε τελείως απορροφημένος συμπληρώνοντας την στοίβα από χαρτιά, τώρα σηκώθηκε αναστατωμένος από την καρέκλα του μόλις είδε τον βασιλιά Πόλεμο.

«Γεια σας, βασιλιά Πόλεμε, δεν ήξερα πως τα αγόρια εδώ τα ξέρατε.»

«Αν τα ξέρω; Αστυνόμε, σε διατάζω να αφήσεις ελεύθερους τους υπηρέτες μου για να έρθουν μαζί μου και να υπηρετήσουν μαζί μου στον σκοπό μου.»

«Μάλιστα, φυσικά», είπε αναστατωμένος ο αστυνομικός και τα δύο αγόρια κοιταχτήκανε πονηρά μεταξύ τους με ένα χαμόγελο στα χείλη. Πίστευαν πως την είχαν γλιτώσει και ας μην καταλάβαιναν τίποτα για σκοπούς και υπηρεσίες.

«Άντε αγόρια τι περιμένετε; Σηκωθείτε να φύγουμε.»

Τα δύο αγόρια ακολούθησαν όλο χαρά τον βασιλιά Πόλεμο και μπήκαν στο γκρι του αυτοκίνητο, ελπίζοντας να τελειώσει η ταλαιπωρία τους για σήμερα.

Στον δρόμο για την επιστροφή, τα αγόρια νομίζανε πως θα πήγαινε ο καθένας στο σπίτι του με τον βασιλιά Πόλεμο, όμως ξαφνικά ο Βρεζ ένωσε πολύ έντονους τρανταγμούς στο αυτοκίνητο και άρχισε να κοιτάει τον Λίκο και τον βασιλιά που καθόντουσαν μπροστά, αλλά εκείνοι δεν αντιδρούσαν. Μάλιστα έκαναν σαν να μην συμβαίνει τίποτα. Όλος ο δρόμος άρχισε να γκρεμίζεται και ο Βρεζ έχοντας κολλήσει το πρόσωπο του στο παράθυρο του αυτοκινήτου δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που έβλεπε. Εκείνη τη στιγμή που προσπαθούσε να κάνει τους συνταξιδιώτες του να αντιδράσουν ένωσε ένα χέρι να τον ταρακουνάει. Άνοιξε τρομαγμένος τα μάτια του και είδε την μαμά του δακρυσμένη στο προσκεφάλι του. Το δωμάτιο του είχε γεμίσει από πεσμένους σοβάδες και ερείπια. Έντονοι ήχοι ακριβώς πάνω από το κεφάλι τους ακουγόντουσαν και οι έλικες των ελικοπτέρων έκαναν ακόμη πιο ανυπόφορη την φασαρία. «Σήκω γρήγορα. Πρέπει να φύγουμε!» Η μαμά του άρχισε να φωνάζει για να ακουστεί παρ' όλο που ήταν δίπλα του. Κατατρομαγμένος, ο Βρεζ άρπαξε το πράσινο πανωφόρι του

από την πλάτη της καρέκλας του και φώναζε την μαμά και τον αδερφό του. Η μαμά του γεμάτη ταραχή και δάκρυα τον διέταξε να κατέβει κάτω όπου τον περιμένει ο θείος του για να φύγουν. Εκείνη θα κατέβαινε σε λίγο βοηθώντας τον άρρωστο αδερφό του. Του έδωσε ένα γρήγορο φιλί στο μέτωπο, μύρισε τα μαλλιά του και έτρεξε στο μέσα δωμάτιο. Όσες φορές και αν είχε ανεβοκατέβει στην ζωή του τις σκάλες αυτών των τριών ορόφων, ίσως ήταν η πρώτη φορά που το έκανε τόσο γρήγορα. Κάτω περίμενε ο θείος του με ένα φορτηγάκι και με πολύ γρήγορες κινήσεις μπήκε μέσα έκλεισε γρήγορα την πόρτα και έφυγαν. Ο Βρεζ μετά από εκείνη την μέρα δεν ξαναείδε την μαμά και τον αδερφό του. Το ημερολόγιο έγραφε 14 Μαρτίου 2011.

Νινέτα Πλυτά

Αναζητώντας την Ιθάκη

Αφιερωμένο σε όλες τις Πηνελόπες του κόσμου...

Σήμερα θα σας πω την ιστορία ενός αγοριού που το έλεγαν Οδυσσέα. Ο Οδυσσέας είχε πάρει το όνομά του από τον γνωστό μυθικό ήρωα, κι όχι απ' τον παππού του (όπως συνηθίζεται), που τον έλεγαν Γιάννη. Όταν ήταν μικρός, αναρωτιόταν σε τι έμοιαζε με εκείνον τον άντρα που μηχανεύτηκε τον Δούρειο Ίππο ή που τύφλωσε τον Πολύφημο. Γιατί οι γονείς του είχαν επιλέξει για κείνον αυτό το όνομα;

Ο Οδυσσέας ήταν πάντα άριστος μαθητής. Στα δεκατέσσερά του ήξερε Αγγλικά, Γαλλικά και λίγα Γερμανικά. Έπαιζε πιάνο κι έκανε μαθήματα υπολογιστών. Κάθε του μέρα ήταν γεμάτη με υποχρεώσεις και διάβασμα. Τα Σαββατοκύριακα περνούσε λίγο χρόνο με την οικογένειά του, κυρίως στον σαββατιάτικο καφέ στην πλατεία του νησιού και στο καθιερωμένο κυριακάτικο τραπέζι στο σπίτι των παππούδων. Τον χρόνο που του περίσσευε προτιμούσε να τον περνάει διαβάζοντας μυθιστορήματα ή γράφοντας τις δικές του σκέψεις (καμιά φορά σκάρωνε και μικρές ιστοριούλες). Οι δυο αυτές ασχολίες τον βοηθούσαν να ξεκουραστεί και να προετοιμαστεί για την εβδομάδα που ερχόταν.

Ο Οδυσσέας είχε μάθει από μικρός ότι έπρεπε πάντα να διαβάζει τα μαθήματά του και να παίρνει καλούς βαθμούς. “Μόνο έτσι θα γίνεις χρήσιμος στην κοινωνία” του έλεγαν συχνά οι γονείς του. Παρόλο που ήταν υπάκουο παιδί, δεν μπορούσε να μην αναρωτηθεί γιατί, όταν εκείνος διάβαζε τα μαθήματά του, τα υπόλοιπα παιδιά της ηλικίας του έπαιζαν στο πάρκο. Και, γιατί όταν εκείνος πήγαινε για μάθημα αγγλικών, υπολογιστών, πιάνου, τα παιδιά έπαιζαν στην πλατεία;...

Ο Οδυσσέας είχε νιώσει πολλές φορές μόνος. Δεν μπορούσε όμως να καταλάβει πώς γίνεται κάποιος που ζει σε μια τεράστια πολυκατοικία, σε μια μεγάλη πόλη, με τόσους ανθρώπους, να νιώθει μόνος. Πολλές φορές, έκανε μεγάλες βόλτες στη γειτονιά του, χωρίς συγκεκριμένο προορισμό, και καθώς περιπλανιόταν στους γύρω δρόμους, ανάμεσα σε τόσα άγνωστα πρόσωπα, αναρωτιόταν ποια να ήταν η δική τους ιστορία, αν είχαν πετύχει τους στόχους τους κι αν αυτό τους έκανε ευτυχισμένους, για να καταλήξει πάλι στο ίδιο ερώτημα: όλα αυτά στα οποία είχε βασίσει τη δική του ζωή, είχαν τελικά κάποιο νόημα ή είχαν δίκιο όσοι έλεγαν ότι υπήρχαν και σημαντικότερα πράγματα;

Μέχρι που την γνώρισε. Την έλεγαν Πηνελόπη και ήταν μεγαλύτερη από κείνον (δηλαδή έτσι του φάνηκε στην αρχή γιατί αργότερα έμαθε ότι είχαν την ίδια ηλικία). Την είχε δει πολλές φορές στα διαλείμματα να κάθεται στην άκρη, όπως και εκείνος. Θυμάται ότι είχε σκεφτεί πόσα κοινά είχαν, αφού και το δικό της όνομα είχε να κάνει με την αρχαία Ελλάδα και μάλιστα σύμφωνα με τον μύθο, ήταν η γυναίκα του Οδυσσέα! Υπήρχε όμως κάτι διαφορετικό πάνω της, κάτι που τον έκανε να διστάζει να της μιλήσει: εκείνη δεν φαινόταν απογοητευμένη που δεν συμμετείχε στα πηγαδάκια των κοριτσιών που συζητούσαν για το καινούριο τους κινητό ή για κάποιο αγόρι, σε αντίθεση με τον Οδυσσέα, που καθόταν μόνος, γιατί τα παιδιά τον θεωρούσαν "φυτό" και κανείς δεν τον ήθελε στην παρέα του. Εκείνη δεν φαινόταν καθόλου στεναχωρημένη που καθόταν μόνη. Ίσα ίσα του φαινόταν σαν να ήταν... περήφανη, διαφορετική.

Μια μέρα, σ' ένα διάλειμμα, τον είδε που την παρατηρούσε και τον πλησίασε. Ο Οδυσσέας είχε γίνει κατακόκκινος απ' τη ντροπή του. Εκείνη του χαμογέλασε και του έδωσε το χέρι.

«Είμαι η Πηνελόπη», του είπε. «Κι εσύ πρέπει να 'σαι ο Οδυσσέας. Σε παρατηρώ μέρες τώρα, που κάθεσαι μόνος.»

«Δεν είμαι μόνος. Έχω παρέα τα βιβλία μου», της απαντά και της δείχνει το βιβλίο που κρατούσε στα χέρια του.

«Έχεις δίκιο, τα βιβλία είναι η καλύτερη παρέα», του λέει και εμφανίζει ένα βιβλίο πίσω από την πλάτη της.

Ένα χαμόγελο χαράχτηκε στο πρόσωπο του Οδυσσέα. Ήξερε ότι αυτή ήταν η αρχή μιας καλής φιλίας.

Τα χρόνια περνούσαν και στην μικρή τους παρέα προστέθηκαν κι άλλα παιδιά. Όμως, ο Οδυσσέας και η Πηνελόπη ήταν πιο δεμένοι μεταξύ τους απ' ό,τι με τους υπόλοιπους. Ήταν η πρώτη αληθινή του φίλη, η μόνη που δεν τον έκανε παρέα μόνο και μόνο για να την βοηθάει με τα μαθήματα, όπως έκαναν πολλοί, η μόνη που δεν τον θεωρούσε "φυτό" ή "ξενέρωτο", όπως κάποιοι άλλοι, η μόνη που τον βοήθησε να διαχειριστεί αρκετά προβλήματα που είχε ανά τα χρόνια αλλά και να απαντήσει σ' εκείνα τα μεγάλα ερωτήματα που τον βασάνιζαν από μικρό.

Διέφεραν πολύ σαν άνθρωποι, εκείνος υποχωρητικός και υπάκουος, εκείνη ετοιμόλογη και συχνά αντιδραστική. Αυτό που τους ένωνε όμως ήταν η μεγάλη τους αγάπη για τα βιβλία!

Η Πηνελόπη προερχόταν από εντελώς διαφορετικό περιβάλλον. Μεγαλωμένη σ' ένα σπίτι γεμάτο στοργή, όπου τα μεσημέρια έτρωγαν όλοι μαζί, όπου το σχολείο και οι βαθμοί δεν ήταν το παν, όπου σημασία δεν είχε το φαίνεσθαι αλλά το είναι (οι δυο τους ήταν κάτι σαν το Γιν και το Γιανγκ).

Ιδιαίτερη εντύπωση είχε κάνει στον Οδυσσέα ένα περιστατικό στο μεσημεριανό τραπέζι στο σπίτι της Πηνελόπης, στο οποίο έγινε μάρτυρας. Η Πηνελόπη διαφωνούσε έντονα με τον πατέρα της για ένα ζήτημα που είχε συγκλονίσει την χώρα εκείνες τις μέρες, σχετικά με τη φροντίδα κάποιων μεταναστών που είχαν φτάσει στο νησί με λέμβους. Οι τόνοι είχαν ανέβει τόσο πολύ που ο Οδυσσέας άρχισε να νιώθει άβολα. Παρατήρησε όμως κάποιες περίεργες ματιές μεταξύ των γονιών της Πηνελόπης, ματιές στις οποίες διάβαζε κάτι που δεν μπορούσε να προσδιορίσει ακριβώς, κάτι σαν... περηφάνια; Τότε συνειδητοποίησε ότι, παρά τη διαφωνία τους, ο πατέρας της Πηνελόπης ήταν περήφανος για την κόρη του, για το πάθος και τη ρητορική της δεινότητα, που τα αξιοποιούσε προς όφελος του συνόλου, όταν έβλεπε κάποια αδικία. Στη σκέψη αυτή, ένιωσε κι ο ίδιος μια περηφάνια για τη φίλη του καθώς και ευγνωμοσύνη για όσα είχε να του προσφέρει αυτή η φιλία.

Η Πηνελόπη ήταν εκείνη που του εξήγησε για πρώτη φορά ότι είναι απολύτως φυσικό να νιώθει κανείς μόνος σε μια μεγαλούπολη, αφού όλοι τρέχουν να προλάβουν και κανείς δεν σταματά για να γνωρίσει το διπλανό του, κι έτσι, ακόμη και οι γείτονες, είναι πολλές φορές άγνωστοι μεταξύ τους. Τότε, ο Οδυσσέας θυμήθηκε την κυρία Σοφία, που έμενε δίπλα τους από τότε που θυμόταν τον εαυτό του κι ότι πέρα από ένα ευγενικό "Καλημέρα - Καλησπέρα" που αντάλλασσαν όταν τη συναντούσε στο διάδρομο, δεν ήξερε τίποτα για εκείνη. Μόνο ότι είχε ένα σκύλο κι αυτό γιατί τον άκουγε να γαβγίζει. Τότε, συνειδητοποίησε ότι το χειρότερο είδος απόστασης δεν είναι η φυσική αλλά η ψυχική (μα, να μη γνωρίζει τον άνθρωπο της διπλανής πόρτας;). Και ξαφνικά, όσα απομνημόνευε για να γράψει στις εκθέσεις στο σχολείο περί γρήγορων ρυθμών ζωής και αποξένωσης στις πόλεις, άρχισαν να αποκτούν νόημα.

Με την Πηνελόπη ήταν που συζήτησε την τόσο μεγάλη ανάγκη των ανθρώπων να έχουν χρήματα και ν' αγοράζουν πράγματα, γιατί πιστεύουν ότι έτσι θα είναι ευτυχισμένοι. Αυτό το ζήτημα τον απασχολούσε λόγω των γονιών του, που, ως δικηγόροι, ήταν πάντα ντυμένοι με ακριβά ρούχα (αντίθετα, ο Οδυσσέας δεν ενδιαφερόταν για καινούριο κινητό ή Xbox, όπως τα περισσότερα παιδιά της ηλικίας του - του αρκούσε ένα βιβλίο).

Μαζί προσπάθησαν να εξηγήσουν τη δυσκολία των ανθρώπων να αποδεχτούν το διαφορετικό, καθώς και οι δύο είχαν υποστεί την περιθωριοποίηση που αυτό συνεπάγεται (μα πού πήγε αυτό το "τα ετερόνυμα, έλκονται, τα ομώνυμα απωθούνται";).

Κατά τις πολύωρες κουβέντες τους, η Πηνελόπη τού μίλησε για την αγάπη της για τη φύση που τη βοηθούσε να ξεχνιέται και να μη νιώθει εγκλωβισμένη στους τέσσερις τοίχους. "Ποια φύση μέσα στην πόλη;" αναρωτήθηκε τότε ο Οδυσσέας. Κι εκείνη τον πήρε απ' το χέρι και τον πήγε σε πάρκα καταπράσινα και σε πλατείες γεμάτες δέντρα. Τον πήγε και στη θάλασσα, που τόσο σπάνια έβλεπε ο Οδυσσέας, κυρίως τα καλοκαίρια, για καμιά βδομάδα (γιατί τόση άδεια μπορούσαν να πάρουν οι γονείς του). Τότε ήταν που απέκτησε τη συνήθεια να κάθεται με τις ώρες να διαβάζει ή να γράφει, αγναντεύοντας τη θάλασσα. Αυτό έγινε το αγαπημένο του μέρος, εκεί πήγαινε κάθε φορά που η ψυχή του χρειαζόταν ξεκούραση (σαν τον Οδυσσέα στο νησί της Καλυψούς).

Κι έτσι, ο Οδυσσέας, που δεν ήξερε τίποτα πέραν του να τηρεί τους κανόνες που του έθεταν οι άλλοι και να διαβάζει, έμαθε ότι η ζωή δεν είναι μόνο άσπρο και μαύρο κι ότι υπάρχει κι άλλος κόσμος πέρα από τους βαθμούς του σχολείου κι έξω απ' τους τέσσερις τοίχους του διαμερίσματός του. Ένας ολόκληρος κόσμος, που τον περίμενε να τον εξερευνήσει!

Μέσα στις απαντήσεις που έδωσε στα ερωτήματα που τον βασάνιζαν, ήταν και η δική του ερμηνεία για το όνομά του. Μπορεί να μην ήταν βασιλιάς με υπηκόους αλλά ήταν κύριος του εαυτού του. Και μπορεί να μην είχε ταξιδέψει σε πολλές περιοχές αλλά έκανε τις δικές του πνευματικές περιπλανήσεις. Σε αντίθεση με τον συνονόματό του, ο Οδυσσέας συνάντησε αρκετά νωρίς τη δική του Πηνελόπη, χωρίς τη βοήθεια της οποίας δεν θα έβρισκε τη δύναμη να εκπληρώσει τα όνειρά του και να φτάσει στην Ιθάκη του. Αντίθετα, η Πηνελόπη, γνωρίζοντας τους συνειρμούς που προκαλούσε τ' όνομά της και όντας εκ φύσεως αντιδραστική, προτίμησε να διαφοροποιηθεί από τη συνονόματή της, αντικαθιστώντας την καρτερικότητα της ομηρικής ηρωίδας με μια δραστήρια προσωπικότητα. Διατήρησε μόνο την ευρηματικότητα της βασιλοπούλας, την οποία και αξιοποιούσε πάντα για καλό σκοπό.

Ο χρόνος και οι φιλοσοφικές κουβέντες σφυρηλάτησαν μια ιδιαίτερη σχέση ανάμεσα στους δύο νέους. Δεν κατέληξαν μαζί, όπως περίμεναν πολλοί. Δηλαδή ήταν μαζί, αλλά όχι το κλασικό μαζί. Ήταν ένα μαζί, που αφορούσε ψυχές, όχι σώματα. Ένα μαζί, που κανείς δεν μπόρεσε να το διαλύσει, κι ας το ζήλευαν πολλοί. Κι αυτό γιατί γεννήθηκε από δύο μισά, που χωρίς να ψάξουν, βρήκαν το ένα το άλλο. Δύο μισά φτιαγμένα από τόσο διαφορετικά αλλά τόσο συμπληρωματικά μεταξύ τους υλικά.

Όταν έφτασε η ώρα να επιλέξουν με ποιο επάγγελμα θα ασχοληθούν στη ζωή τους, δεν χρειάστηκε να πουν πολλά. Και οι δύο ήξεραν, ο καθένας για τον εαυτό του αλλά και για τον άλλο. Η Πηνελόπη θα γινόταν κοινωνιολόγος. Αν δεν ασχολιόταν εκείνη με τον τρόπο που λειτουργεί η κοινωνία, τότε ποιος; Μέσα από

τη φιλία της με τον Οδυσσέα, είχε μάθει κάτι για τον εαυτό της που δεν το είχε συνειδητοποιήσει νωρίτερα: πέραν του ότι της άρεσε να βοηθάει τους άλλους να δουν τα πράγματα από άλλη οπτική, της άρεσε να τους βοηθάει ώστε με τη σειρά τους να συμβάλλουν στο κοινό καλό. Έτσι, παρά την κλίση της προς την έρευνα, θα προσπαθούσε να διοριστεί σε σχολείο, με στόχο να μεταλαμπαδεύσει την αγάπη της για τον άνθρωπο στην επόμενη γενιά. Όχι όμως σε ένα οποιοδήποτε μέρος, αλλά σε κάποιο από τα ακριτικά μέρη της χώρας, εκεί όπου υπήρχε μεγαλύτερη ανάγκη.

Όσο για τον Οδυσσέα... Εκείνος αποφάσισε να γίνει συγγραφέας και να καταγράψει όλα αυτά που είχε συνειδητοποιήσει "φιλοσοφώντας" τόσα χρόνια, ώστε να ανοίξει τα μάτια κι άλλων παιδιών και να τα βοηθήσει να καταλάβουν ότι δεν ήταν μόνα, ότι ποτέ δε θα 'ναι κι ότι κάπου εκεί έξω τα περιμένουν οι δικές τους Πηνελόπες (είτε αυτές είναι φίλοι, δάσκαλοι, βιβλία, ακόμα και περαστικοί στο δρόμο) για να τα βοηθήσουν ν' ανακαλύψουν τον κόσμο. Την απόφαση αυτή, την πήρε σε πείσμα των γονιών του, που προτιμούσαν να δουν τον γιο τους να ακολουθεί τα βήματά τους.

Έτσι, η Πηνελόπη και ο Οδυσσέας κατάφεραν να χαράξουν τον δικό τους δρόμο γι' αυτό που στα αγαπημένα τους βιβλία ονομαζόταν ευτυχία, φτάνοντας ο καθένας στη δική του Ιθάκη, γνωρίζοντας, όμως, ότι παρά τις θάλασσες που τους χώριζαν, πάντα είχαν ο ένας τον άλλο.

Κατερίνα Μανιάτη

Η τομή

Η τομή

Κατερίνα Μανιάτη

Ονομάζομαι Νάντια. Μεγάλωσα σε μια μεγαλούπολη, γκρίζα και μουντή όπως και οι καρδιές των ανθρώπων που την κατοικούσαν. Αυτό φυσικά το έμαθα στην πορεία της ζωής μου. Θα αναρωτιέστε γιατί μιλάω σε χρόνο παρελθοντικό. Ο λόγος είναι απλός, ο εαυτός μου στο χαρτί είναι άλλος από αυτόν που ζει έξω από το πλαίσιο της σελίδας. Σε αυτές τις σελίδες είμαστε παγιδευμένοι εσείς και εγώ διότι προσπαθούμε να ξεφύγουμε από κάτι. Το όνομα μου είναι μια απλή ετικέτα που αλλάζει από χέρι σε χέρι. Από την αρχή της ζωής μου θεωρούσα τον εαυτό μου μια αντανάκλαση στον καθρέπτη ενός άλλου, γινόμενοι ένα με τις καταστάσεις και τις επιθυμίες των άλλων. Ήθελες μια φίλη; Μια τέλεια κόρη που χαμογέλα και μένει ήσυχη στα οικογενειακά τραπέζια; Μια ήσυχη μαθήτρια; Όλα αυτά θα γινόμενοι, διότι μόνο τότε χαμογελούσαν οι άλλοι.

Στην αρχή μου αρκούσαν τα χαμόγελα των άλλων, τα έβρισκα καθησυχαστικά και όμορφα. Χρειαζόμουν τον έπαινο του χαμόγελου και την ασφάλεια που μου έδινε. Κάθε ψέμα όμως, όμορφο και κενό. Η πόλη μας έχει κάνει γκρίζους σαν τα τσιμέντα που την κρατούν. Μόλις μπήκα στην εφηβεία το κατάλαβα και με έπνιξε η ανάγκη της φυγής. Όμως δεν είχα τόπο να ξεφύγω, οπότε άρχισα να ψάχνω διαφυγή σε βιβλία, σε ανθρώπους. Είχα ανάγκη να με χρειάζεται κάποιος και αυτό με έκανε να μπλέκω σε άσχημες καταστάσεις. Η οικογένεια μου ήταν φυσιολογική προς τους άλλους, εικονική σε μένα. Συνεχώς υπήρχε η υπενθύμιση για όσα δεν ήμουν.

Ίσως όλα ξεκίνησαν από την έλλειψη ταυτότητας .

Ουσιαστικά ήμουν σε έναν λήθαργο μέχρι μια μέρα χαμένη στη θολούρα του Λυκείου. Μέχρι που μια μέρα κάναμε ένα μάθημα στην Φιλοσοφία για το Συμπόσιο του Πλάτωνα.

ΣΚΕΨΕΙΣ στο θέρος
Όσο είναι καιρός
Όσο διαρκεί ένα λεπτό
Όσο παγώνουν τα δευτερόλεπτα
στην ματιά σου έξω από το παράθυρο
Εύχομαι η θλίψη μου να
διαφύγει,
για το πόσο άσκηπα ρομαντική νοιώθω

Μόνο στα χαρτιά δίνω
άγγιγμα και φωή
για πολλούς είναι
αρκετό,

Αλλά το χαρτί,
το χαρτί είναι υποκατάστατο
της σάρκας
το άγγιγμα της σάρκας
η θέρμη
αναντικατάστατη

«Ο Αριστοφάνης πίστευε πως η τωρινή κατάσταση των ανθρώπων δεν είναι η αρχική τους. Υπήρχαν τρία φύλλα, η διπλή γυναίκα, ο διπλός άνδρας και ανδρόγυνον [αρσενικό και θηλυκό]. Οι άνθρωποι τότε είχαν διπλό πρόσωπο και διπλά άκρα. Επειδή κατείχαν μεγάλη δύναμη και έγιναν επικίνδυνοι για τους Θεούς, ο Δίας τους χώρισε στα δύο. Έβαλε τον Απόλλωνα να στρέψει τα κεφάλια και τους λαιμούς τους στο μέρος της τομής. Κάθε διχοτομημένο μισό έψαχνε με πόθο το άλλο του μισό για να ενωθούν ξανά. Όταν το έβρισκαν σφιχταγκαλιάζονταν με λαχτάρα να μεγαλώσουν μαζί. Έβρισκαν τον θάνατο από την πείνα και την αδράνεια και το ανθρώπινο είδος κόντευε να εξαφανιστεί. Τους λυπήθηκε ο Δίας και μηχανεύθηκε την λύση της αναπαραγωγής. Ο πόθος δεν εγκατέλειψε ποτέ τα δύο μισά και από τα δύο γινόταν ένα, αφού επιθυμούσαν την συνένωση», εξηγούσε μονότονα η καθηγήτρια. Ήταν ένα φυσιολογικό μάθημα και κανείς δεν πρόσεχε ιδιαίτερα, ήταν όλοι χαμένοι στο ταβάνι ή έξω από το παράθυρο της τάξης.

Χωρίς να το σκεφτώ κοίταξα κάτω στο σώμα μου. Δηλαδή σύμφωνα με τον Αριστοφάνη αυτή ήταν η τομή μου: Φυσικά και δεν πίστευα στην κυριολεξία των λόγων του. Όμως ήταν μια δυνατή μεταφορά που με έκανε να σκεφτώ πολλά πράγματα.

Το σώμα μου, η τομή μου. Πόσες φορές είχα περπατήσει στα στενά πεζοδρόμια της πόλης και είχα δει ανθρώπους με σκυμμένο το κεφάλι, χαμένοι στην οχλοβοή και στις σκέψεις τους: Ίσως ασυνείδητα όλοι νιώθουμε την απουσία ενός κομματιού του εαυτού μας. Ίσως ένα κομμάτι μας να μπορεί να βρεθεί μέσα στην οχλοβοή.

Κάπως έτσι, μήνες αργότερα βρήκα και εγώ το χαμένο κομμάτι μου, σε ένα μικρό βιβλιοπωλείο χαμένο στα στενά της γκρίζας πόλης. Ήμουν συχνή πελάτισσα εκεί, το μαγαζί το είχε ένας χαμογελαστός ηλικιωμένος κύριος. Θυμάμαι πάντα με κερνούσε τσάι του βουνού στο ξύλινο γραφείο του πίσω από τα βαριά από βιβλία ράφια και συζητάγαμε για κάθε είδους θέμα, από τα λουλούδια του στις νεότερες θεωρίες συνομωσίας. Τον είχα σαν παππού μου και εκείνος σαν εγγονή του, καθώς οικογένεια δεν είχε. Το όνομά του ήταν Παναγιώτης. Τους χειμερινούς μήνες που πήγαινα σχολείο ερχόμουν μόνο τις Παρασκευές.

Ήταν μια βροχερή μέρα και εγώ ήμουν χωμένη στο Συμπόσιο του Πλάτωνα, ήθελα να το διαβάσω όλο με την ησυχία μου. Ο κύριος Παναγιώτης διάβαζε την καθημερινή εφημερίδα του και δίπλα μας είχαμε δύο φλιτζάνια τσάι όπως πάντα. «Πω πω, όλο για συμφορές και κακά διαβάζω. Έχω κουραστεί πια.» αναφώνησε συνοφρυωμένος ο ηλικιωμένος με όχι ασυνήθιστο παράπονο.

«Βρήκατε και εσείς την εφημερίδα για ευχάριστα νέα», του είπα πειραχτικά, με τον δικό μας φιλικό τρόπο. Γέλασε και κούνησε το κεφάλι.

«Έχεις μήπως τίποτα;»

Προτού προλάβω να απαντήσω κάποιος μπήκε στο μαγαζί με φόρα, το κουδουνάκι της πόρτας χτύπησε σα τρελό. Κοιτάξαμε ξαφνιασμένοι για να δούμε έναν νέο άντρα μούσκεμα από την βροχή.

«Συγγνώμη για την ενόχληση, η βροχή με έπιασε απροετοίμαστο. Μπορώ να μείνω για λίγο εδώ μέχρι να κοπάσει;» Η φωνή του ήταν βραχνή αλλά σταθερή.

Η αγάπη έχει εκ-στατικό χαρακτήρα - η λέξη έκ-στασις
είναι παράγωγο του ρήματος ἐξίσταμαι (ἐξίω-ἵσταμαι).
Δηλώνει την ἐξοδὸς τῆς αγάπης ἀπὸ τῆς θωρακίσεως
αυτοῦτον καὶ αὐτάρκειας *
τοῦ ἐγὼ καὶ τὴν
μεγάθει του σκοποῦ *
στὴν οργή, στὴν
αυθυπόβασιν καὶ τὴν
αυτοπραγγοῖ.

Ξενέρασε

Τὴν

ψυδακὴ σου.

Ήταν ψηλόλιγνος, καστανός με ευγενικό πρόσωπο. Αλλά αυτό που μου έκανε εντύπωση ήταν το χαμόγελό του και τα μελί του μάτια, που ήταν θερμά και έμοιαζαν ειλικρινή και ας ήταν η πρώτη φορά που μας έβλεπε.

Ένωσα ένα σκίρτημα. Και ήξερα πως ήμουν χαμένη σε κάτι που δεν μπορούσα να καταλάβω ακόμη ...

Ο Λεωνίδας ήταν γύρω στα 25 και δούλευε σε μια περιστασιακή δουλειά. Κάθισε μαζί μας και εγώ του έφερα ένα ποτήρι τσάι. Ένωσα λες και έδινα τον εαυτό μου μαζί με το ζεστό ποτήρι, τα μάτια μου ακολούθησαν ασυναίσθητα τα χείλια του και καθώς έπινε το ζεστό ρόφημα, ένιωσα και εγώ την θέρμη. Φαινόταν ότι είχε όνειρα, μας μίλησε αρκετά. Ήθελε να σπουδάσει χημικός και μάζευε λεφτά. Αραιά μου έριχνε κάποιες ματιές και ένιωθα τα μαγουλά μου να κοκκινίζουν. Περισσότερο να πω, πως ο κύριος Παναγιώτης προσπαθούσε να κρατήσει τα γέλια του, πίσω από τα πυκνά του λευκά μουστάκια.

Ένωθα ντροπή για τα ξαφνικά αισθήματα μου. Γιατί νιώθουμε ντροπή πολλές φορές, για τα πιο ανθρώπινά μας συναισθήματα; Τώρα που το σκέφτομαι όμως, μακάρι αυτή η ντροπή να με είχε σταματήσει.

Γενικά ήμουν μια ελκυστική κοπέλα. Είχα καστανά μαλλιά μέχρι τους ώμους και γαλάζια, σχεδόν γκρι μάτια. Ήμουν μέτριου αναστήματος. Ο Λεωνίδας τα πρόσεξε όλα αυτά. Έβλεπα πως το σταθερό του βλέμμα, μελιστάλαχτο, ταξίδευε από πάνω μέχρι κάτω.

Όμως ήταν κάτι παραπάνω από τα είδωλα μας στον καθρέφτη, κάτι πιο εσωτερικό. Ένωσα κάτι αόρατο να με τραβά μυστήρια, σχεδόν τελετουργικά σε αυτό. Ένωσα μια παρορμητικότητα που ποτέ πριν δεν ένιωθα, μία πείνα που έπρεπε να καλυφθεί. Ήμουν σίγουρη πως ένιωθε το ίδιο. Πήρα την απόφαση να ακολουθήσω την ξαφνική μου παρορμητικότητα.

Όταν λοιπόν η βροχή σταμάτησε, βιάστηκα να τον συνοδεύσω στην πιο κοντινή στάση του λεωφορείου.

«Υπάρχει μια στάση λίγο πιο πέρα. Το λεωφορείο πάντως συνήθως αργεί.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Κυρίως αν μου κάνεις και εσύ παρέα». Το χαμόγελό του έδειχνε ένα παιχνίδι που δεν γινόταν να μην ακολουθήσω.

«Φυσικά... Αναρωτιέμαι αν αυτή η έλξη που νιώθω προς εσένα είναι μονόπλευρη» είπα χωρίς να το σκεφτώ.

«Όχι καθόλου. Αν και έχω την απορία. Σου συμβαίνει συχνά να ελκύεσαι τόσο από άτομα που μόλις γνώρισες;» ρώτησε με νάζι, μπήκα μπροστά του, σε απόσταση αναπνοής από το πρόσωπό του.

«Όχι, καθόλου. Απλά ακολούθησα την ορμή της στιγμής».

Η σχέση μας ξεκίνησε λίγο μετά, έπειτα από μια σειρά ραντεβού σε σινεμά στα οποία καθόμασταν πάντα πίσω κλέβοντας φιλιά και ποπ κορν. Μου είπε σε αγαπώ από νωρίς σε ένα πάρκο πίσω από το σπίτι μου, είχα κατέβει κρυφά για να τον δω, και εγώ ένιωσα πως επιτέλους κάποιος με έβλεπε πραγματικά. Ο Λεωνίδας ήταν από τα άτομα που ζούσαν την στιγμή, και μου έδειξε πόσο μουντή ήταν η ζωή μου πριν. Όλα πήραν χρώμα και αίσθημα. Για πρώτη φορά ένιωθα τον αέρα να φτάνει στα πνευμόνια μου και να τα γεμίζει ώσπου να θέλουν να ξεχειλίσουν.

Ο σκονος μου στην οργή μας,

αυτό έχω επιλέξει

και οι επιλογές πληρώνονται,

με αυτοθυσία.

Σ' αγαπώ εδώ,

όχι αλλού

Επειδή όπου
και αν πας

Τα σημάδια σου,

η παρουσία σου

Παραμένουν

[Μήνες αργότερα...]

Ποτέ δεν μου άρεσαν οι ισπανικές σαπουνόπερες. Τις έβρισκα δραματικές μέχρι αηδίας, μακριά από την πραγματικότητα. Το χειρότερο ήταν η σκηνή στο αεροδρόμιο. Δραματική μουσική, αργές εναλλαγές στις εικόνες και δύο αγαπημένα πρόσωπα που χωρίζονται για λόγους μεγαλύτερους από τους ίδιους. Τις μισούσα αυτές τις σκηνές.

Τις μισούσα ειδικά τώρα, που είχαν πάρει μορφή μπροστά στα μάτια μου. Ο Λεωνίδας καθόταν στις θέσεις αναμονής με μία βαλίτσα μεγάλων διαστάσεων στο χέρι. Εγώ όρθια, νευρική τριγύριζα σα την μέλισσα στο χαοτικό μελίσσι του αεροδρομίου. Άνθρωποι με βαλίτσες έφευγαν συνεχώς, χωρίς να σκεφτούν τι άφηναν πίσω.

«Μπορείς να χαλαρώσεις λίγο; Μου φέρνεις ζαλάδα και δεν έχω μπει καν στο αεροπλάνο ακόμα».

«Πού να δεις τι ζαλάδα έχω εγώ...» έπιασα το στομάχι μου προστατευτικά. Κάθε του λέξη με χτύπαγε και με άφηνε χωρίς ανάσα. Έφευγε μακριά μου και μόλις τον είχα ξαναβρεί.

Το χαμένο μισό.

Η χαμένη τομή.

«Νάντια. Το έχουμε συζητήσει πόσες φορές; Αυτή η απόφαση σημαίνει τα πάντα για μένα και θέλω να με στηρίξεις». Ο Λεωνίδας έπιασε με το ένα του χέρι το

πρόσωπό μου και με κοίταξε με σοβαρότητα. Το βλέμμα μου έπεσε στο άλλο του χέρι, που κρατούσε την βαλίτσα.

«Ναι καταλαβαίνω. Οι σπουδές σου προέχουν. Σε στηρίζω, το ξέρεις αυτό. Θέλω να είσαι χαρούμενος».

Με φίλησε ευχαριστημένος με την απάντησή μου. Το φιλί ήταν πικρό, ίσως από κάτι που έτυχε να φάει πριν και έκαναν τα καταφαγωμένα χείλια μου να τσούζουν.

Ένιωθα παντού να πονάω από την ένταση που ένιωθα. Ήθελα να σταματήσει ο πόνος στον λαιμό μου και να φωνάξω ότι θέλω να μείνει. Είχε πει πως με αγαπούσε. Λέξη που μου πλάκωνε την ψυχή, είχα ανάγκη να νιώσω όχι μόνο...

Αναρωτιόμουν αν με χρειαζόταν.

«Θέλω να με αγαπάς από εδώ, όχι από αλλού...» ψιθύρισα στο τσαλακωμένο του πουκάμισο ενώ τον αγκάλιασα με όση δύναμη μου είχε απομείνει.

Η ειδοποίηση για την αναχώρηση της πτήσης του αντήχησε χαρούμενα και περιπαιχτικά για μένα. Δεν με είχε ακούσει.

«Να προσέχεις τον εαυτό σου, σε αγαπώ».

Άφησα τα δάκρυα να κυλήσουν ελεύθερα μόνο όταν γύρισε την πλάτη και αναρωτήθηκα αν θα μπορούσα να μείνω δυνατή.

Είναι αστείο το πόσο οι άνθρωποι κοροϊδεύουν την θεωρία του άλλου μισού, ενώ οι ίδιοι μόλις τους λες ότι ο άνθρωπός σου είναι μακριά, σου συμπεριφέρονται λες και είσαι ανάπηρη.

Θέλω την
φωνή σου
στο αυτί μου
να μου λέει

σ'αγαπώ
εδώ

όχι
σ'αγαπώ
αλλού

Ίσως,
όσο προλαβαίνεις
ψιθύρισέ το
στα
τζιτζικία

Να μου το μεταφέρουν
ένα πρωί πριν το
φθινόπωρο,
όταν ξυπνώ

και ξεγεδιάμαι ότι είσαι
εκεί

«Αχ η καημένη, την άφησε μόνη...»

«Σε παράτησε, τι θα κάνεις τώρα;»

«Πρέπει να βρεις κάποιον άλλο, θα είσαι δυστυχισμένη».

Εγώ απλά κουνώ το κεφάλι ευγενικά, ακούγοντας θεωρίες για την ζωή μου που δεν ισχύουν. Ταυτόχρονα το άρωμα του Λεωνίδα εισχωρεί στην θύμησή μου, με γυρνά πίσω σε χαρούμενες ημέρες που ξαπλώναμε αγκαλιά και τα χέρια μας ψηλάφιζαν την μορφή του άλλου, χάνοντας τα όρια της αρχής και του τέλους των κορμιών μ.

Μιλάγαμε σε συχνή βάση αν και ήταν απασχολημένος με τις σπουδές του. Όσο ήμασταν μακριά πέρασα σε μια σχολή Νηπιαγωγών στην πόλη μου. Ήταν μια σχολή που μου άρεσε και με έκανε να ξεχνιέμαι από τα συναισθήματα που μου πλάκωναν την ψυχή.

Στον κύριο Παναγιώτη σταμάτησα να πηγαίνω. Σε αντίθεση με τους άλλους όταν είχε φύγει ο Λεωνίδας δεν είπε τίποτα, όμως το βλέμμα που μου έριχνε με βάραινε απίστευτα.

Εκείνος γενικά δεν ενέκρινε την σχέση μας από την αρχή. Όταν ρώτησα μου εξήγησε ότι είχα τυφλωθεί από αισθήματα που έχω ανάγκη να νιώσω και ο Λεωνίδας δεν μπορούσε να ανταπεξέλθει σε αυτό. Είχα θυμώσει και δεν έδωσα σημασία.

Όμως, όσο πέραγε ο καιρός παρατήρησα ότι η απόσταση με εμένα και τον Λεωνίδα μεγάλωνε όλο και περισσότερο. Όχι χιλιομετρικά αλλά και συναισθηματικά. Αλλάζαμε ως άνθρωποι και χάναμε τα κοινά μας σημεία.

Η εικόνα του έγινε θολή, το άρωμά του χάθηκε στις αναμνήσεις μου και οι στιγμές που ζήσαμε τόσο έντονα έπαιζαν σε επανάληψη σαν παλιές μονόχρωμες ταινίες. Ένα μέσο αντιμετώπισης της άσχημης καθημερινότητας.

Ένωθα σαν τα χωρισμένα μισά που πέθαιναν από την πείνα στην θεωρία του Αριστοφάνη. Όμως αυτή η πείνα σε χτύπαγε αργά, βασανιστικά και σερνόταν πάνω σου όπου και να πήγαινες. Είναι αδύνατο να ξεφύγεις από τις σκέψεις σου. Είναι αδύνατο να μην κλαις την χαμένη σου αγάπη.

Η νύχτα ήταν κρύα, μαύρη, άπειρη με στροβιλισμούς, περιτυλίξεις των αστερισμών. Καθόμουν με τα πόδια κουλουριασμένα κάτω από αυτήν, με ένα ποτήρι κρασί στο πλάι μου, ένα σάλι τυλιγμένο πάνω από τους ώμους. Ήμουν στο μπαλκόνι του σπιτιού μου, μόνη καθώς οι γονείς μου είχαν φύγει για διακοπές. Αύγουστος μήνας, η πόλη άδεια και η νύχτα ασυνήθιστα κρύα.

Ήπια από το ποτήρι νωχελικά, νιώθοντας το κρασί να διώχνει την ψύχρα κοιτάζοντας το κινητό μου. Καμία ειδοποίηση.

Τα ματιά μου στεγνά.

Τα ίδια καθημερινά ανούσια μηνύματα με τον Λεωνίδα. Τελευταία με είχε ρωτήσει πως ήταν η εξεταστική, πώς είναι ο καιρός ... Είχαμε να μιλήσουμε δύο μέρες, έλεγε ότι ήταν απασχολημένος. Το είχα αφήσει.

Σήμερα όμως έπρεπε να μου στείλει. Χρειαζόμουν κάποιον. Το πρωί είχα πάει στο βιβλιοπωλείο του κύριου Παναγιώτη για να ανακαλύψω διάφορα άγνωστα άτομα να μετακινούν τα αντικείμενα του μαγαζιού σε κούτες.

Ο κύριος Παναγιώτης απεβίωσε ένα βράδυ στο μικρό του βιβλιοπωλείο, από καρδιά είπαν όταν ρώτησα σοκαρισμένη. Μόνος του ανάμεσα σε σκονισμένα ράφια που εγώ συνήθως καθάριζα. Είχα πάει αργά. Είχα αφήσει έναν χαζό θυμό να με κρατήσει μακριά από ένα άτομο που όντως με είχε ανάγκη. Και όλα αυτά για κάποιον που δεν απάνταγε καν στο μήνυμα «σε χρειάζομαι πάρε με τηλέφωνο.»

Πήγα να πιω άλλη μια γουλιά από το κρασί μου άλλα είχε τελειώσει.

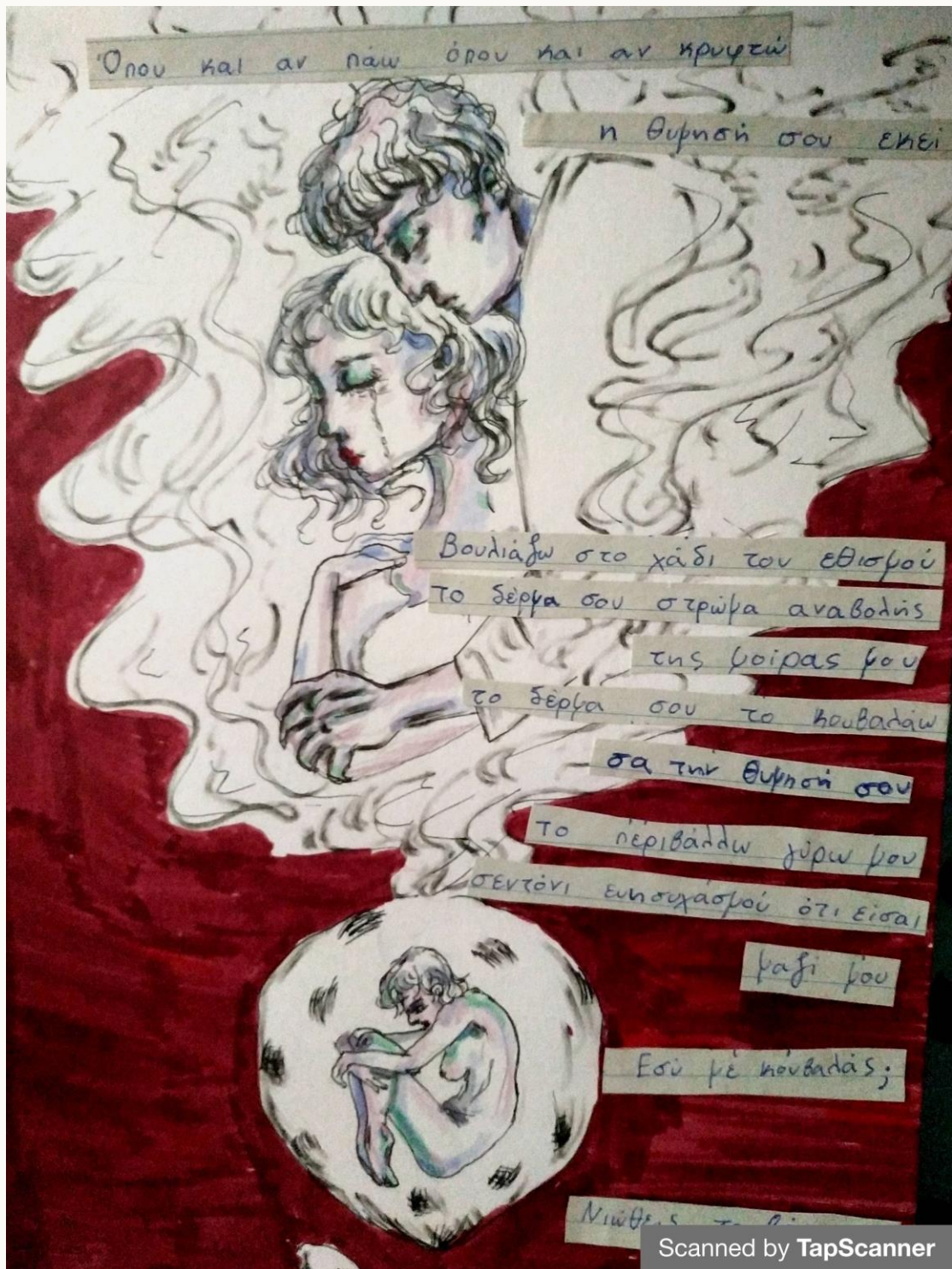
Απογοητευμένη άφησα το ποτήρι μου στην άκρη και σύρθηκα μέσα στο δωμάτιο μου. Σκόνταψα σε κάτι βιβλία της σχολής που είχα σε μια σκοτεινή γωνιά και άρχισα τις φωνές από τα νεύρα. Τα κλώτσησα και άρχισα να τα κατηγορώ λες και αυτά έφταιγαν.

Γενικά ένα χάλι. Όπως και εγώ. Αλλά εγώ είχα επιλέξει ό,τι έγινε. Ξαφνικά το κινητό μου άρχισε να χτυπά. Χωρίς να το καταλάβω κυριολεκτικά πετάχτηκα στο μπαλκόνι που είχα αφήσει το κινητό μου. Ήξερα ότι ήταν αυτός πριν δω την οθόνη.

Τα δύο μισά πεθαίνουν από την πείνα, το ένα μακριά από το άλλο.

Δεν έπρεπε να το σηκώσω, το ήξερα. Αλλά σαν ανάγκη, σαν την πείνα που θολώνει τα μάτια το χέρι μου έδρασε μόνο του.

«Νάντια;;» σχεδόν έκλαψα όταν άκουσα το όνομα μου και ένιωσα απίστευτη ντροπή για το πόσο ευάλωτη ήμουν μπροστά του ακόμα και αν μας χώριζαν πόσα χιλιόμετρα.

Όπου και αν πάω όπου και αν κρυγώ

η θύνη σου εκεί

Βουλιάζω στο χέδι του εθισμού
το δέρμα σου στρώμα αναβολής
της μοίρας μου
το δέρμα σου το κουβάδω
σα την θύνη σου

το περιβάδω γύρω μου
σεντόνι ευνοχισμού ότι είσαι
παρά μου

Εσύ με κουβάδεις;

Νιώθεις...

«Ο κύριος Παναγιώτης πέθανε», είπα αντί για τα συνηθισμένα γεια σου, τι κάνεις. Σιωπή για λίγο.

«Α, είναι κρίμα φαινόταν καλός άνθρωπος».

Η αντίδρασή του ήταν ήρεμη και φυσιολογική. Δεν τον ήξερε καν τόσο καλά. Αλλά εκεί συνειδητοποίησα πόσο εκτός βρισκόταν από την ζωή μου. Πόσο μακριά πραγματικά ήταν από μένα.

«Τι ακριβώς σε κρατά τόσο απασχολημένο αυτόν το καιρό και με το ζόρι παίρνω μια κλήση από εσένα;»

«Από πού ήρθε αυτό;» ο τόνος της φωνής του έγινε αμυντικός.

«Απλά κάθομαι εδώ μόνη περιμένοντας, ένα δείγμα ότι ας πούμε νοιάζεσαι ενώ εσύ ούτε που ξέρω τι κάνεις.»

«Δεν μου αρέσει ο τόνος που μιλάς. Έχω και εγώ ζωή ξέρεις».

Ο αέρας στο μικρό μου μπαλκόνι δυνάμωνε και η αλήθεια άρχισε να φανερώνεται μέσα μου.

Κάποιοι άνθρωποι δεν είχαν ιδέα για την τομή τους. Κάποια άτομα δεν αξίζουν να την βρουν. Οι καρδιές των ανθρώπων είναι γκριζες, μουντές, περιστασιακές όπως και η πόλη που τους έθρεψε.

«Έχεις βρει άλλη». Δεν ήταν ερώτηση. Ήταν μια σύντομη διαπίστωση που όλοι θα σκεφτόντουσαν έπειτα από εβδομάδες χλιαρών μηνυμάτων και απόστασης, όχι μόνο σωματικής αλλά και συναισθηματικής. Απλά εγώ άργησα να την δω.

Πάλι σιωπή. Ο αέρας δυνάμωνε όλο και περισσότερο. Το σάλι μου πέταξε μακριά

και το ελεύθερό μου χέρι πιάστηκε από το κρύο κάγκελο. Έτρεμα από τον θυμό μου.

«Δεν σε καταλαβαίνω, πάντως όπως και να έχει δεν μπορώ να σταματήσω να είμαι άντρας επειδή είχαμε μια περιπέτεια όσο ήμουν εκεί».

Έκλεισα το τηλέφωνο κατευθείαν μη θέλοντας να ακούσω παραπάνω. Όμως αυτή ήταν η σκληρή αλήθεια που εγώ απέφευγα με μίσος.

Όπως έγερνα στο μπαλκόνι είδα το πληγωμένο πρόσωπό μου στην νεκρή οθόνη του κινητού μου. Μόνη όπως ήμουν, στην άδεια από κατοίκους γειτονιά, άρχισα να κλαίω χωρίς να ανησυχώ για τα μάτια του κόσμου. Τα δάκρυα ηρέμησαν τον θυμό αφήνοντάς με ευχάριστα μουδιασμένα.

Κάποια στιγμή έμεινα από ανάσα. Γραπώθηκα από τα κάγκελα.

Προδότης. Προδότης και εγώ χαμένη που πίστεψα σε έναν μύθο, ένα παραμύθι για συμπόσια μεθυσμένων φιλοσόφων, που δεν είχαν ιδέα για το αντίκτυπο των λόγων τους αιώνες έπειτα.

Μέσα στο παραλήρημα των σκέψεων μου, ξαφνικά ένιωσα τα αστέρια να κουνιούνται, τα χέρια μου να γλιστρούν. Η ματιά μου είχε γίνει θολή και βαριά.

Πόσο κρασί είχα πιεί; Η ανάσα μου κόπηκε, τα πλακάκια του πεζοδρομίου πλησίαζαν – Έπεφτα με ταχύτητα. Ο άνεμος ήθελε να με πάρει μαζί του.

Έβγαλα μια κραυγή και...

«Νάντια; Νάντια!!»

Το κεφάλι μου πετάχτηκε όρθιο με φόρα και άφησα μια κοφτή ανάσα μαζί με ένα επιφώνημα. Ένα γνώριμο παλιό βιβλιοπωλείο. Η μυρωδιά της βροχής. Ο κύριος Παναγιώτης να με κοιτά ανήσυχα. Δύο στιβαρά χέρια με κράταγαν σταθερή. Ανήκαν σε μια υπερβολικά γνώριμη μορφή που νόμιζα πως δεν θα ξαναέβλεπα. Τραβήχτηκα απότομα λες και με χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. Δύο ζευγάρια μάτια με κοίταξαν περίεργα.

«Τι συμβαίνει; Γιατί είμαι εδώ;»

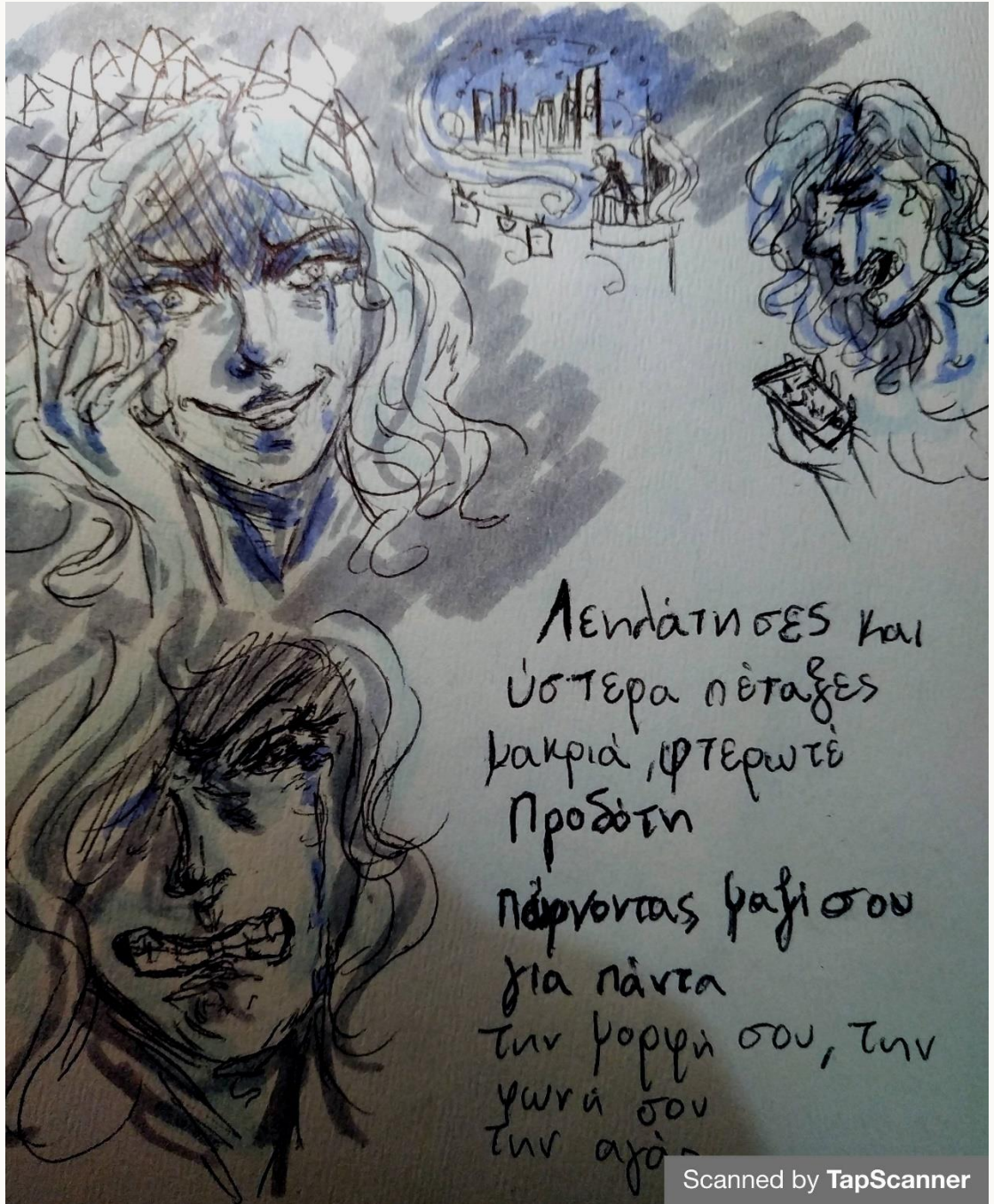
«Τι εννοείς Νάντια καλή μου; Συζητάγαμε και πίναμε τσάι όταν ο νεαρός από εδώ μπήκε να φυλαχτεί από την καταιγίδα». Ξεκίνησε ταραγμένος ο κύριος Παναγιώτης.

«Ναι, μόλις μπήκα έπειτα από λίγο απλά λιποθύμησες... Είσαι καλά; Είμαι ο Λεωνίδας παρεμπιπτόντως». Ήταν ευγενικός και απόμακρος. Σαν να μην με ήξερε-

Και όμως δεν με ήξερε. Τον είχα δει για πρώτη φορά πριν λίγο και ας ήταν η μνήμη μου χαμένη ακόμα από την πραγματικότητα και ας ένιωθα το κεφάλι μου να γυρίζει και το πώς τα χέρια του ορkiζόμουν πως τα είχα νιώσει παντού.

«Ζαλίζεσαι ακόμα;» Το χέρι του Λεωνίδα πήγε στο μέτωπό μου να δει την θερμοκρασία μου και σηκώθηκα γρήγορα όρθια, λες και με πλησίαζε με πυρακτωμένο σίδερο. Ζούσα σε μία παράνοια. Ένα αίσθημα φυγής με κυρίευσε.

«Εε όχι.. Καλά είμαι. Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Χάρηκα.»

Λευκάτισες και
ύστερα πέταξες
καρδιά, φτερωτέ
Προδότη
πάρνοντας γαζί σου
για πάντα
την γοργή σου, την
γυνή σου
την αγα-

Χωρίς να αφήσω περιθώριο για απάντηση άρπαξα την ομπρέλα μου και βγήκα έξω τρέχοντας. Δεν μπορούσα να αναπνεύσω. Τι ήταν αυτό που μου είχε συμβεί; Αυτό που είχα δει;

«Ήταν μάλλον όνειρο...», μουρμούρισα τρέχοντας.

Ή καλύτερα, εφιάλτης.

«Κοπελιά!! Νάντια, περίμενε!» σταμάτησα αλλά δεν τόλμησα να γυρίσω το κεφάλι.

Η φωνή του που με είχε βασανίσει τόσο καιρό, ή μάλλον στιγμές στην πραγματικότητα, δεν έλεγε να με αφήσει. Ακουγόταν από την άλλη άκρη του δρόμου. Κοίταξα με την άκρη του ματιού μου. Είχε πράσινο για τα αυτοκίνητα του πολυσύχναστου δρόμου. Είχα χρόνο να ξεφύγω.

Ο Αριστοφάνης πίστευε πως η τωρινή κατάσταση των ανθρώπων δεν είναι η αρχική τους. Υπήρχαν τρία φύλα, η διπλή γυναίκα, ο διπλός άνδρας και ανδρόγυνον [αρσενικό και θηλυκό]. Οι άνθρωποι τότε είχαν διπλό πρόσωπο και διπλά άκρα. Επειδή κατείχαν μεγάλη δύναμη και έγιναν επικίνδυνοι για τους Θεούς, ο Δίας τους χώρισε στα δύο...

«Βρέχει πολύ και δεν είσαι καλά. Άσε με να σε συνοδεύσω, πάμε μαζί ...».

Όλο αυτό ήταν ένα κακόγουστο αστείο. Τώρα που έτρεχα μακριά, τώρα με ακολουθούσε. Αλλά όχι αυτό είχε γίνει στο κεφάλι μου. Ίσως και αυτό στο κεφάλι μου να γίνεται.

Κοντά και μακριά είναι
βάσανο οι αισθήσεις.

Πως μπορεί να αγαπήσεις;

«Σε ευχαριστώ αλλά είμαι καλά, αντίο». Μίλησα απότομα και δυνατά, προσπαθώντας να διώξω την πραγματικότητα.

«Περίμενε, ξέχασες και το βιβλίο σου! Μου το είπε ο ηλικιωμένος κύριος και είπα να στο φέρω!» επέμενε.

Το βλέμμα μου γύρισε και είδα το εξώφυλλο... Ένωσα την καρδιά μου να πέφτει στο πάτωμα βαριά. «Συμπόσιο» του Πλάτωνα.

«Κράτα το!»

Ο πόθος δεν εγκατέλειψε ποτέ τα δύο μισά και από τα δύο γινόταν ένα, αφού επιθυμούσαν την συνένωση...

Ιωάννα Δασενάκη

Ευτυχία στο μέλλον

«Θα ψαχουλέψω λίγο το κινητό σου», της ανακοίνωσε η αδερφή της που, όντας εννιά μηνών έγκυος, είχε χυθεί σα λουκουμάς πάνω στο βεραμάν καναπέ και το μόνο που κουνούσε ήταν τα πνευμόνια της.

«Κάνε ό,τι θες», απάντησε η Μελίνα αφηρημένη, βάζοντας τις τελευταίες πινελιές στο PowerPoint της παρουσίασης που είχε να κάνει την επόμενη μέρα για τη διαφήμιση του μπουρουνέλαιου. Λάτρευε τη δουλειά της, αλλά αυτές οι παρουσιάσεις κάθε τρεις και λίγο της είχαν γίνει βραχνάς. «Μόνο μην προσθέσεις πάλι άσχετους στο facebook!», συμπλήρωσε τρομοκρατημένη, ανακαλώντας τι είχε συμβεί την προηγούμενη φορά που η αδερφή της είχε απλά «ψαχουλέψει» το κινητό της.

«Αν τους πρόσθετες εσύ δεν θα χρειαζόταν να τους προσθέσω εγώ», της είπε δεικτικά.

Η Μελίνα αποφάσισε να αγνοήσει τις μπηχτές της, αυτή η συζήτηση δεν τις οδηγούσε ποτέ πουθενά.

«Δε με προσέχεις!» επέμεινε όμως η αδερφή της.

«Συγγνώμη που ασχολούμαι με την παρουσίασή μου αντί με τους άκυρους στο ρημαδο-facebook!»

«Όλη μας η έγνοια είναι τι γίνεται στην Αστραζένεκα πια, δεν ασχολούμαστε και με τίποτα άλλο; Στη δουλειά σκίζεις, για τα αισθηματικά σου πρέπει να ανησυχείς», απεφάνθη, σέρνοντας το δάχτυλό της στην οθόνη επιδεικτικά.

«Άστρα Τζένεραλ τη λένε, εκατό φορές στο έχω πει, ήμαρτον πχια!» τη διόρθωσε η Μελίνα εκνευρισμένη, αλλά παράλληλα την κοίταξε προβληματισμένη. Αρχικά,

γιατί ανησυχούσε για το τι θα έβρισκε μόλις ξαναέπιανε το κινητό στα χέρια της, στη συνέχεια, γιατί κάθε φορά που κάποιος της έλεγε το ίδιο πράγμα (και ως ελεύθερη, αισίως τριανταπεντάρα, της το έλεγαν πολλοί) άρχιζε να ανησυχεί πως σιγά σιγά έπρεπε να ανησυχεί.

«Ωχ, κάτι κάνει αυτό!» αναφώνησε η αδερφή της.

«Τι εννοείς κάτι κάνει;» Η Μελίνα πετάχτηκε όρθια, ώρα ήταν να της κολλήσει κανέναν ιό και να μείνει χωρίς κινητό πριν την παρουσίαση.

«Κάτι κατεβάζει, μία εφαρμογή».

Της το βούτηξε από τα χέρια για να δει. Στην οθόνη έγραφε πως η εγκατάσταση της εφαρμογής «Future Happiness» θα ολοκληρωνόταν σε ένα λεπτό. «Τι είναι αυτό μωρέ Future Happiness, τι κατέβασες πάλι;»

«Καλέ δεν πάτησα τίποτα μα το Θεό, μόνο του το έκανε!»

Η εγκατάσταση ολοκληρώθηκε και στην οθόνη εμφανίστηκαν οι λεπτομέρειες της εφαρμογής:

Future Happiness

Η πιο σύγχρονη εφαρμογή με συμβουλές για τα ερωτικά σου!

Με ενσυναίσθηση και τεράστια διορατικότητα, προβλέπει το μέλλον σου με απίστευτη ακρίβεια!

Άκουσε τη και δε θα χάσεις!

«Θες τώρα να πιστέψω πως το κινητό κατέβασε από μόνο του εφαρμογή με συμβουλές για τα ερωτικά μου;» εξανέστη η Μελίνα και μπήκε αμέσως στις ρυθμίσεις για να την απεγκαταστήσει.

«Τέτοια είναι; Χριστέ μου! Το σύμπαν θέλει κάτι να σου πει!»

«Τώρα, θα σου έλεγα τι θέλει το σύμπαν να μου πει...» έψαξε έψαξε, αλλά κουμπί απεγκατάστασης δεν υπήρχε πουθενά. Άλλο και τούτο πάλι.

«Ξέρω τι κάνεις, άσ' την εκεί να υπάρχει, τι σε ενοχλεί; Το πολύ-πολύ απλά να γελάσουμε!» την προέτρεψε η αδερφή της και η Μελίνα ήταν σίγουρη, πως κάτι είχε κάνει αυτή.

«Ας είναι. Αλλά αν κατέβασες κανέναν ιό μου χρωστάς κινητό!» της δήλωσε κατηγορηματικά και για καλό και για κακό έβαλε το malware-bytes να κάνει ένα γρήγορο σκανάρισμα.

Όταν χτύπησε το ξυπνητήρι σκέφτηκε πως θα προτιμούσε αυτός ο θόρυβος να προερχόταν από κάποια βόμβα. Αυτές οι Δευτέρες πρωί θα έπρεπε να καταργηθούν με ένα νόμο και σε ένα άρθρο.

Έπιασε το κινητό της για να το κλείσει, όταν άκουσε ένα μπιπ μπιπ. Είχε μήνυμα από την εφαρμογή Future happiness. «Στον ύπνο τους με έβλεπαν;», αναρωτήθηκε. Το διάβασε: «Σήκω και μη γκρινιάζεις, ένας καφές στο κυλικείο θα σου φτιάξει τη μέρα!» Τι βλακείες! Ένας καφές στο κυλικείο συγκεκριμένα;

Στο κάτω μέρος του μηνύματος είχε μία διαφήμιση με το πιο περίεργο αμάξι που είχε δει ποτέ της. Tesla 3000 έλεγε με μεγάλα γράμματα. Ήταν τεράστιο και έμοιαζε κάπως με τον optimus prime, και αν έβλεπε καλά, φαινόταν να πετάει; Τι έλεγε στην περιγραφή της εφαρμογής; Προβλέπει το μέλλον; Αυτό θα πει επιθετικό μάρκετινγκ.

Διάβασε άλλη μία φορά το μήνυμα. Η αλήθεια ήταν πως είχαν κυλικείο στην εταιρεία, αν και τελευταία ο καφές του δεν πινότανε. Από την άλλη τι είχε να χάσει; Ίσως και να προτιμούσε ένα φρέντο από τον φίλτρου που έπινε στο σπίτι.

Σηκώθηκε για να ντυθεί, νοιώθοντας τελείως χαζή που έκανε ό,τι της έλεγε η εφαρμογή που κορόιδευε, αλλά από την άλλη της μύρισε ο άτιμος ο φρεντος ο καπουτσίνος. Και την είχε πιάσει και μία μικρή περιέργεια.

Έφτασε στην Άστρα Τζένεραλ πιο νωρίς και από τις καθαρίστριες, για να προλάβει να πιει τον καφέ της και να ξυπνήσει σαν άνθρωπος. Στο μακρύ δρόμο για το κυλικείο άκουγε τα τακούνια της να αντιλαλούν σε όλο το χώρο και να της τρυπάνε τα τύμπανα, και τα νεύρα, αν δεν έπινε σύντομα καφέ θα δάγκανε άνθρωπο.

Καθώς πλησίαζε συνειδητοποίησε με μεγάλη της χαρά πως είχε επιτέλους επιστρέψει εκείνος ο ψηλός μελαχρινός που έφτιαχνε καλό καφέ, ένα μήνα τώρα με τα νεροζούμια της ξανθιάς ολάκερη η εταιρεία ήταν σε αναβρασμό.

«Ωπ, καλώς την, όλα καλά;» αναφώνησε μόλις την είδε. «Φρέντο καπουτσίνο γλυκό με κανέλα;»

Αυτό ήταν παιδί μου, αν ο άνθρωπος ήταν καλός στη δουλειά του. «Να 'σαι καλά παλικάρι μου» είπε για πλάκα και αυτός γέλασε, αλλά εκείνη ξαφνικά ένοιωσε εκατό χρονών. Η φωνή της αδερφής της αντιλάλησε μέσα στο κεφάλι της: Στη δουλεία σκίζεις, για τα αισθηματικά σου πρέπει να ανησυχείς. Μήπως είχε δίκιο, και έπρεπε να αρχίσει να ασχολείται λίγο και με αυτό;

Πλήρωσε για τον καφέ σαν υπνωτισμένη και πήρε το δρόμο για το γραφείο, χαμένη στις σκέψεις της. Όλες οι προηγούμενες αποτυχημένες σχέσεις της άρχισαν ξαφνικά να περνάν μπροστά από τα μάτια της, οι χωρισμοί, τα κλάματα, αλλά και η ηρεμία των τελευταίων χρόνων. Ήταν στ' αλήθεια έτοιμη να τη θυσιάσει;

ΜΠΑΜ!

Δεν κατάλαβε από πού της ήρθε. Κάπως έστριψε τυφλά στη γωνία, κάποιος έστριψε τυφλά από την άλλη, και ξαφνικά βρέθηκε λουσμένη με κανέλα και αφρόγαλα.

«Ωωωω, σκούζι, σκούζι», άρχισε να λέει ο κάποιος, και της ερχόταν και εκείνης να αρχίσει να σκούζει αλλά το συγκράτησε.

Έτσι θα της έφτιαχνε τη μέρα ο βρωμο-καφές; Σκούπισε όσο αφρόγαλα μπορούσε από το ένα της μάτι, και με το άλλο είδε δύο καταγάλανα μάτια να την κοιτάνε με ενοχές. Αμάν! Ο Ιταλός!

«Περίμενε-να-φέρω-χαρτοπετσέτες!» της είπε με μία ανάσα και χάθηκε πίσω από τη στροφή.

Εντάξει Μελινάκι, ηρέμησε, ανασούλες, κάνε την άνετη, έχεις δεύτερο φουστάνι στο γραφείο, όλα θα πάνε καλά.

Ο Ιταλός επέστρεψε με ένα πάκο χαρτιά από το κυλικείο και βάλθηκε να προσπαθεί να τη σκουπίσει, όμως μετά μάλλον κατάλαβε πως ήταν λίγο περίεργο και την άφησε να το κάνει μόνη της, αλλά τελικά ήταν ανώφελο μιας και το φουστάνι έσταζε από παντού.

«Χίλια συγγνώμη, δεν έβλεπα», της είπε και ήταν τόσο κούκλος ο άτιμος που πώς μπορούσε να θυμώσει;

«Δεν πειράζει έχω άλλο, θα πάω να αλλάξω», του είπε, προσπαθώντας να μην φαίνεται τελείως άνετη, αλλά ούτε και θυμωμένη. Έπρεπε να δείξει χαρακτήρα.

«Αλμπέρτο», της συστήθηκε χαμογελώντας και άπλωσε το χέρι του.

«Μελίνα».

Στάθηκαν για λίγο σα χαζά χαμογελώντας αμήχανα, μέχρι που το μάτι της έπεσε στο ρολόι του. Οκτώμισι; Αμάν!

«Αχ, πρέπει να φύγω, ευχαριστώ!» αναφώνησε και εξαφανίστηκε, τρέχοντας σχεδόν, πίσω από τη στροφή για να προλάβει να πάρει στο γραφείο της. Τι ευχαριστείς μωρέ; Επέπληξε τον εαυτό της καθώς απομακρυνόταν αλλά τώρα ήταν πολύ αργά να το πάρει πίσω. Ήταν ώρες ώρες, καλύτερα να μασάς παρά να μιλάς.

Μπούκαρε στο γραφείο σαν ταύρος σε υαλοπωλείο, κάνοντας τη Βέρα να τιναχτεί όρθια.

«Παναγία μου! Τι σε βρήκε;» τη ρώτησε παρατηρώντας το αφρόγαλα που έσταζε στο πέρασμά της.

«Οι άντρες μόνο προβλήματα δημιουργούν, το 'χω πει τώρα τελευταία;» άνοιξε τη ντουλάπα της και άρχισε να ψαχουλεύει για εκείνο το φόρεμα που είχε καταχωνιάσει κάποτε για ώρα ανάγκης.

«Ναι αλλά συνήθως το λες πιο εκνευρισμένα» είπε η Βέρα, και όταν η Μελίνα βρήκε επιτέλους το φουστάνι και έκλεισε τη ντουλάπα, την είδε από πίσω να την κοιτάζει με το φρύδι ανασηκωμένο.

Της διηγήθηκε στα γρήγορα τι είχε συμβεί.

«Ο Ιταλός;» έκρωξε η Βέρα ενθουσιασμένη.

«Ο Ιταλός!»

«Αυτός από το λογιστήριο που τον κοζάρουμε τρία χρόνια τώρα και δεν του έχουμε μιλήσει ποτέ;»

«Έχει και άλλους Ιταλούς η εταιρεία;»

Η Βέρα χτύπησε μικρά παλαμάκια ενθουσιασμένη όμως αμέσως μετά την κοίταξε από την κορφή μέχρι τα νύχια προβληματισμένη.

«Χάλια μαύρα;» τρόμαξε η Μελίνα.

«Εεε, το λες λίγο τσαλακωμένο».

Ότι το έλεγες, το έλεγες.

«Άσε, ξέρω!» ανακοίνωσε η Βέρα, πήγε προς τη ντουλάπα της και επέστρεψε με την πρέσα που είχε για να ισιώνει τα μαλλιά της. Ήταν σειρά της Μελίνας να την κοιτάξει με το φρύδι ανασηκωμένο.

Η παρουσίαση ήταν πολύ κουραστική, και για πρώτη φορά εδώ και καιρό δυσκολευόταν να συγκεντρωθεί. Το μυαλό της όλο έτρεχε στον Αλμπέρτο, και στις βλακείες που του είπε, και να, αυτά δε μπορούσε.

Όταν γύρισε στο γραφείο της πέταξε τα τακούνια της και έπιασε τη μεσημεριανή σαλάτα της από το ψυγείακι. Χάζεψε λίγο στο κινητό της μασουλώντας τα άνοστα μαρούλια της και προσπαθώντας να σταματήσει να σκέφτεται εκείνο το ηλίθιο ευχαριστώ, όταν της ήρθε πάλι μήνυμα από την εφαρμογή. «Αν θέλεις κάτι

που ποτέ δεν είχες πρέπει να κάνεις κάτι που ποτέ δεν έκανες!» Μάλιστα, καθόλου γενικούρα.

Η διαφήμιση στο κάτω μέρος έδειχνε έναν... ο Μπακογιάννης ήτανε; Είχε ανοιχτά τα χέρια και έγραφε: Φέρνοντας τη Νέα Δημοκρατία στον 21ο αιώνα. Καλά αυτός δεν ήταν δήμαρχος Αθηναίων; Πω πω, ξαφνικά συνειδητοποίησε πως δεν είχε καμία ιδέα τι γινόταν στο πολιτικό σκηνικό της χώρας. Ντροπή.

Πριν προλάβει όμως να ασχοληθεί περαιτέρω με το θέμα, χτύπησε και δεύτερο μήνυμα. «Γιατί δεν δοκιμάζεις να φας μεσημεριανό σε ένα καινούριο μέρος;» Κόντεψε να πνιγεί με την κινóa που μασούσε. Κοίταξε πεταχτά στις γωνίες του γραφείου για κρυμμένες κάμερες. Δεν είδε κάτι. Το διάβασε ξανά και ξανά σκεπτική. Δεν πήγαινε και το παλιάμπελο;

Ήταν μόλις η δεύτερη φορά στα πέντε χρόνια που δούλευε στην εταιρεία που έμπαινε στο εστιατόριο, όμως αυτή τη μυρωδιά τηγανίλας ανάμεικτης με ξύδι ήταν δύσκολο να την ξεχάσει.

Πήρε έναν δίσκο από την αρχή του self-service και στάθηκε στην ουρά, ψάχνοντας διακριτικά γύρω τριγύρω για τον Αλμπέρτο. Είσαι τελείως χαζή κουκλίτσα μου, σκεφτόταν ταυτόχρονα από μέσα της, από τη μία γιατί τον έψαχνε λες και ήταν σχολιαρόπαιδο αλλά και γιατί είχε καταλήξει να κάνει ότι της έλεγε η χαζο-εφαρμογή.

Γέμισε το δίσκο της με διάφορα από τα απροσδιόριστα πράγματα που υπήρχαν πίσω από τα τζαμάκια, και σταμάτησε προβληματισμένη μπροστά από το δίσκο με τις σως. Κέτσαπ αηδία, μαγιονέζα...

«Όλα καλά;» άκουσε μία ζεστή φωνή πίσω από τον πάγκο. Ήταν ο ψηλός μελαχρινός από το κυλικείο.

«Διπλοθεσίτης;»

«Το παιδί για όλες τις δουλειές!»

«Μουστάρδα δεν έχετε, παιδί;»

«Τελείωσε... στα χαρτιά», διευκρίνισε μόλις είδε το περίλυπο ύφος της, της έκλεισε το μάτι και χάθηκε πίσω από κάτι πάγκους. Μετά από δύο λεπτά, και πάνω που η ουρά πίσω της είχε αρχίσει να δυσανασχετεί, επέστρεψε με ένα μπολάκι με μισό κιλό μουστάρδα μέσα. Τσκ, διευθυντή έπρεπε να το κάνουν αυτό το παιδί.

Η Μελίνα πήρε το δίσκο της και με ανανεωμένη διάθεση πήγε προς το τραπέζι που καθόταν η Βέρα. Όταν είδε με ποια καθόταν βέβαια της κόπηκε η διάθεση.

«Μελινάκι μου», αναφώνησε η Ρούλα από τις Εφαρμογές μόλις την είδε, «Εσύ εδώ; Δέκα χρόνια στην εταιρεία, πρώτη φορά σε βλέπω!»

«Ναι είδες πως έτυχε», απάντησε η Μελίνα προσπαθώντας να κρύψει την ξινίλα της και ακούμπησε το δίσκο της στο τραπέζι.

«Τελος πάντων, πρέπει να φύγω τώρα γιατί πνιγόμαστε κορίτσια μου πνιγόμαστε επάνω, αφού αυτό συζητούσαμε αυτές τις μέρες, πάλι καλά που έχετε και εμάς να σας δίνουμε δουλειά εκεί στο μάρκετινγκ» είπε γελώντας κελαριστά και σηκώθηκε.

«Μα ναι όλοι αυτό λέμε Ρούλα μου», είπε η Μελίνα μέσα στην ξινίλα αυτή τη φορά, και κάθισε στη θέση της.

«Από πότε κάνετε παρέα με τη Ρούλα μωρέ;» ρώτησε τη Βέρα μόλις βεβαιώθηκε ότι η Ρούλα είχε απομακρυνθεί.

«Σιγά που κάνουμε παρέα, με είδε εδώ και άρχισε να μου λέει τα δικά της, για μία top secret εφαρμογή που αναπτύσσουνε, που θα φέρει την τεχνολογική επανάσταση, και θα ζηλέψει και ο Έλον Μασκ, και δεν ξέρω και εγώ τι άλλες βλακείες!»

«Κλασική Ρούλα...» άρχισε να λέει η Μελίνα όταν άνοιξε η πόρτα του εστιατορίου και μπήκε μέσα ο Αλμπέρτο. «Αμάν... Μας είδε, μην τον κοιτάς κάνε την άνετη!»

Η Βέρα που δεν είχε πάρει χαμπάρι τι συνέβαινε γύρισε απότομα προς την πόρτα. Ο Αλμπέρτο χαιρέτησε τη Μελίνα από μακριά και αμέσως άνοιξε την πόρτα και έφυγε. Η Βέρα γύρισε και την κοίταξε προβληματισμένη.

«Σου είπα να κάνεις την άνετη, ορίστε τον τρόμαξες!» την επέπληξε η Μελίνα.

«Ναι, εγώ του φταίω!»

Η Μελίνα βούτηξε ένα κομμάτι από το κρέας της ολόκληρο μέσα στη μουστάρδα για να πνίξει τον πόνο της. Να έφταιγε άραγε εκείνο το καταραμένο ευχαριστώ; Συνέχισε να τρώει ανόρεχτα και ενόσω προσπαθούσε να καταλάβει αν αυτό το πράγμα ήταν όντως κρέας ή ψάρι ο Αλμπέρτο ξαναμπήκε, κρατώντας δύο καφέδες, και πήγε προς το μέρος τους. Τους ακούμπησε και τους δυο πάνω στο τραπέζακι, και όπως έσπρωξε τον έναν για να πάει μπροστά της έδωσε μία με τον αγκώνα του και πάρε κάτω τη μουστάρδα.

«Ω σκούζι σκούζι», άρχισε πάλι, μάζεψε βιαστικά το σπασμένο μπολ και χάθηκε προς το ταμείο, πριν η Μελίνα προλάβει να αρθρώσει λέξη.

«Αχ κούκλος, αλλά λίγο ατσούμπαλος μας βγήκε», σχολίασε η Βέρα κοιτάζοντας τον ονειροπόλα καθώς απομακρυνόταν.

Μπιπ Μπιπ. Μήνυμα από την εφαρμογή. «Οι σωστοί άντρες δημιουργούν λύσεις, όχι προβλήματα». Η Μελίνα διάβασε το μήνυμα ξανά και ξανά, νοιώθοντας τις τρίχες στο σβέρκο της να σηκώνονται μία μία. Τώρα αυτό είχε αρχίσει να γίνεται περίεργο. Κοίταξε τριγύρω για να δει μήπως υπήρχε κανένας με καμπαρντίνα και γυαλιά που να την παρακολουθούσε, και είδε τον Αλμπέρτο να επιστρέφει προς το τραπέζι της.

«Έφευγες», είπε κοφτά στη Βέρα.

«Έφευγα», συμφώνησε και αυτή, πήρε το δισκάκι της και εξαφανίστηκε.

Ο Αλμπέρτο ακούμπησε μπροστά της ένα κεσεδάκι με κέτσαπ και φαινόταν πολύ ικανοποιημένος με τον εαυτό του, οπότε είπε να μην του το χαλάσει και το πήρε χαμογελώντας.

«Μόλις τελειώσεις», της είπε και έσπρωξε τον έναν καφέ προς το μέρος της.

«Τέλεια, ευχαριστώ!» είπε και έβαλε μία μπουκιά φαΐ πίσω-πίσω στο στόμα της, προσέχοντας μην της κολλήσει τίποτα στα δόντια.

«Πώς ήταν σήμερα η δουλειά;» τη ρώτησε, και στην ατμόσφαιρα πλανιόταν αυτή η εκνευριστική αμηχανία από κάτι που έμοιαζε με πρώτο ραντεβού.

«Εμ καλά, τρέξιμο, ξέρεις τώρα. Το λογιστήριο καλά; Τη βγάζουμε;» αστειεύτηκε.

«Είναι δύσκολα τα πράγματα όντως, που το ξέρεις; Ποιος στο είπε;»

«Εμ κανείς, πλάκα έκανα».

«Α εντάξει, ναι όλα καλά θα πάνε», απάντησε και ξαφνικά δεν την έπειθε και πολύ.

Ωραία, και φαινόταν να μην πιάνει το χιούμορ της, και τώρα ξαφνικά άρχισε να ανησυχεί μην κλείσει η εταιρία και πει το ψωμί ψωμάκι. Πάνω που άνοιξε το στόμα της να πει μια βλακεία για τον καιρό γιατί δεν της ερχόταν τίποτα άλλο, χτύπησε το κινητό του.

«Σκούζι», είπε και το σήκωσε, και άρχισε να μιλάει Ιταλικά με μεγάλο μπρίο και ενθουσιασμό, φέρνοντας της στο μυαλό το κλασικό στερεότυπο του φωνακλά Ιταλού. Αφού μίλησε για κανένα τέταρτο παίρνοντάς της τα αυτιά και κάνοντας όλο το κυλικείο να τους κοιτάει, πήρε τον καφέ του, πέταξε και ένα σκούζι και έφυγε. «Έλα παναγία μ'!»

Βούλιαξε πίσω στην καρέκλα της σκεπτική, ρουφώντας μία γουλιά από τον καφέ που της είχε φέρει. Της ήρθε αναγούλα. Τι αηδία ήταν πάλι αυτή; Άτιμη ξανθιά σουσουράδα.

«Όλα καλά;» Ο ψηλός από το κυλικείο έκατσε στην καρέκλα απέναντί της. «Φαίνεσαι προβληματισμένη» είπε και έσπρωξε έναν άλλον καφέ προς το μέρος της. Μήπως μπορούσε να εισηγηθεί σε κάποιον να του πουλήσουν την εταιρεία ολόκληρη;

«Γιατί δημιουργούν όλο προβλήματα οι ανθρώπινες σχέσεις;» τον ρώτησε μες τη φιλοσοφική διάθεση.

«Οι λάθος ανθρώπινες σχέσεις δημιουργούν προβλήματα», της απάντησε αυτός και ψύλλοι στα αυτιά της μπήκαν.

«Τι ξέρεις;» τον ρώτησε με σηκωμένο φρύδι.

«Ξέρω πολλά», της απάντησε αινιγματικά.

«Κατεβάζεις εφαρμογές;»

«Τι εφαρμογή ψάχνεις;»

«Δείξε μου το κινητό σου».

«Θα σου δείξω το δικό μου αν μου δείξεις το δικό σου», της είπε με ένα δήθεν άτακτο ύφος και την πιάσανε κάτι γέλια που κόντεψε να της βγει ο καφές από τη μύτη.

«Σε καλό σου!»

Αναστέναξε και σηκώθηκε, έπρεπε να γυρίσει στο γραφείο να κάνει και καμιά δουλειά, πολύ στο σορολόπ το είχε ρίξει σήμερα.

«Τέλειος ο καφές», είπε, του έκλεισε το μάτι και απομακρύνθηκε.

«Τόσο χάλια πια;» αναρωτήθηκε η Βέρα, φουσώντας το βερνίκι που είχε μόλις περάσει τα νύχια της για να στεγνώσει.

Η Μελίνα που είχε ξαπλώσει στον καναπέ του γραφείου λες και είχε πάει επίσκεψη σε ψυχολόγο αναστέναξε ξανά. «Δεν δεν, κάτι δεν».

«Καλά και συ, μια φορά μιλήσατε δώσε λίγο χρόνο. Εγώ πιστεύω είναι καρμικό».

«Επειδή λέει βλακείες η εφαρμογή;»

«Ποια εφαρμογή;»

Ωχ σωστά, η Βέρα δεν ήξερε για την εφαρμογή.

«Γιατί είναι καρμικό;»

«Μα το όνομα χρυσή μου! Αλμπέρτο; Πάντα είχες μία ροπή στα περίεργα ονόματα».

Αμάν, αυτό δεν το είχε συνδέσει. Όντως είχε έναν πρώην που τον έλεγαν Συμεών, έναν Θεόφραστο, έναν Κρέοντα... Κοίταξε την οθόνη του κινητού της. Τίποτα. Δε μπορούσε και αυτή η εφαρμογή να της στείλει κάτι, ένα στοιχείο; Το παράτησε στο τραπεζάκι απογοητευμένη, αλλά αμέσως γούρλωσε τα μάτια. Αμάν, πάει το έκαψα. Πετάχτηκε όρθια και έκανε νόημα στη Βέρα να σηκωθεί επίσης.

«Μάζεψε τα μανό όλα και πάμε να δουλέψουμε, άντε, καφενείο το κάναμε εδώ μέσα»

«Ναι αλλά για τι εφαρμογή--»

«Δουλειά τώρα, σήκω, θα μας απολύσουνε στο τέλος!»

Μουτρωμένη, η Βέρα μάζεψε τις βάσεις και τα μανό που είχε απλώσει στο τραπεζάκι και άνοιξε το λάπτοπ της.

Η ώρα είχε πάει εννιά το βράδυ, και είχε κάνει ένα κεφάλι καζάνι. Όλη αυτή η προσπάθεια να σταματήσει να σκέφτεται το βλ-Αλμπέρτο και να συγκεντρωθεί στη διαφήμιση για την τελευταία φοβερή εφαρμογή που τους είχαν στείλει από πάνω, της είχε αποφέρει έναν ωραιότατο πονοκέφαλο. Εφαρμογή που σε ξεματιάζει σε live σύνδεση. Αυτή τώρα σίγουρα θα τη ζήλευαν και ο Έλον, και ο Μπιλ, μη σου πω και ο Μαρκ ο Ζούκεμπερκ.

Έκλεισε τον υπολογιστή και αντιστάθηκε για άλλη μία φορά στον πειρασμό να ελέγξει το κινητό της. Ήμαρτον πχια! Πώς είχε καταλήξει να περιτριγυρίζεται από εφαρμογές;

Όταν βγήκε στα μαύρα σκοτάδια του διαδρόμου αγριεύτηκε. Έπρεπε να σταματήσει να φεύγει τέτοιες ώρες από τη δουλειά. «Στη δουλειά σκίζεις, για τα

αισθηματικά σου πρέπει να ανησυχείς», αντήχησε πάλι η φωνίτσα της αδερφής της μέσα στο κεφάλι της. Μπιπ Μπιπ. Μήνυμα από την εφαρμογή. Σταμάτησε μέσα στη μέση της θεοσκοτεινής σκάλας για να το διαβάσει: «Μάθε να δίνεις ευκαιρίες εκεί που πρέπει.»

«Αχα! Και πού πρέπει δηλαδή;» αναρωτήθηκε δυνατά, εκνευρισμένη από την αοριστία αυτών των άτιμων συμβουλών.

«Όλα καλά;» άκουσε μια φωνή πίσω της που της έκοψε τα ήπατα. Το κινητό πετάχτηκε από τα χέρια της και κουτρουβάλησε δύο σκαλιά.

«Αχ όχι» αναφώνησε και έτρεξε ξωπίσω του.

Κάποιος άναψε το φως της σκάλας, και τότε είδε πως το κινητό της είχε πέσει με τη μούρη. Ωχ ωχ ωχ...

«Έσπασε;» άκουσε την ίδια βαθιά φωνή και αυτή τη φορά την αναγνώρισε.

«Αχ, δε θέλω να ξέρω, δες εσύ!».

Χωρίς να φέρει αντίρρηση πέρασε μπροστά της και πήγε στο κινητό.

«Είσαι έτοιμη;» της είπε δραματικά, πιάνοντάς το αλλά χωρίς ακόμα να το σηκώσει.

«Δε θέλω να ξέρω», απάντησε η Μελίνα εξίσου δραματικά.

Το ανασήκωσε και ένα ύφος καταστροφής σχηματίστηκε στο πρόσωπό του.

«Όχιι, κομματάκια;» αναφώνησε η Μελίνα.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι απογοητευμένος και της το έδειξε. Δεν είχε ούτε γρατζουνιά.

«Άντε μωρέ βλαμμένο», είπε, ρίχνοντας του μια φάπα στον ώμο.

Γέλασε και της προέταξε το κινητό. Πρώτη φορά παρατήρησε, έτσι όπως άπλωσε το χέρι της για να το πάρει, πως είχε πολύ όμορφο χαμόγελο.

«Λοιπόν σκεφτόμουν...» ξεκίνησε να της λέει, όμως δεν άκουσε τη συνέχεια. Με την άκρη του ματιού της είδε τον Αλμπέρτο να ετοιμάζεται να φύγει από την πλαϊνή πόρτα του διαδρόμου που οδηγούσε στο πάρκινγκ. Μάθε να δίνεις ευκαιρίες εκεί που πρέπει, δεν την είχε συμβουλέψει η χαζο-εφαρμογή;

«Ευχαριστώ, τα λέμε», ξεπέταξε γρήγορα γρήγορα τον ψηλό, και έτρεξε, διακριτικά πάντα, προς τον Αλμπέρτο.

«Τόσο αργά φεύγεις;» πέταξε την πρώτη ατάκα που της ήρθε στο μυαλό.

«Ήμασταν στην ταράτσα για την αυγουστιάτικη πανσέληνο. Την είδες;»

«Σήμερα είναι; Δεν το ήξερα!»

Της έκανε νόημα με το κεφάλι να τον ακολουθήσει. Αφού αναρωτήθηκε για ένα δευτερόλεπτο αν ήταν καλή ιδέα να πάει μαζί του πίσω στην άδεια, κατασκότεινη εταιρεία, τελικά ενέδωσε.

Δέκα χρόνια σε αυτό το κτίριο, στην ταράτσα δεν είχε ξαναπάει. Ήταν τεράστια, με απίστευτη θέα, και εντυπωσιακά εξοπλισμένη. Καρέκλες, τραπεζάκια, χάρτινα φαναράκια, μέχρι και ψυγείακι είχαν βάλει.

Έτσι όπως είδε και το κατακόκκινο, αυγουστιάτικο φεγγάρι, την έπιασε μία μελαγχολία. Ίσως είχε όντως αφιερώσει υπερβολικά την προσοχή της στη δουλειά της. Κάθισαν σε ένα από τα τραπεζάκια και ο Αλμπέρτο έπιασε δύο μπύρες από το ψυγείακι.

«Σ'αρέσει η τζαζ;» τη ρώτησε, ψαχουλεύοντας για τραγούδια στο κινητό του.

Μισούσε τη τζαζ.

«Φυσικά!»

Παρόλη τη τζαζ, η βραδιά ήταν πανέμορφη, οι μπύρες παγωμένες, και η κουβέντα κυλούσε κάπως καλύτερα. Δεν πίστευε πως θα το έλεγε ποτέ αλλά είχε δίκιο η εφαρμογή. Έπρεπε να μάθει να δίνει ευκαιρίες στους ανθρώπους. Τι και αν του άρεσε η τζαζ ενώ εκείνη άκουγε αυστηρά radio deejay; Το ζήτημα ήταν...

Το ξαφνικό κουδούνισμα του viber στο κινητό της την έβγαλε από τις σκέψεις της.

«Αχ, συγγνώμη», είπε και ήταν έτοιμη να πατήσει το πλαϊνό κουμπί για να σβήσει την οθόνη, όταν είδε το μήνυμα από τον γαμπρό της, που έγραφε ένα λιτό και περιεκτικό «Γεννάμε!»

«Αμάν, πρέπει να φύγω, γεννάει η αδερφή μου» αναφώνησε και πετάχτηκε όρθια.

«Ω, τι καλά», σχολίασε ο Αλμπέρτο.

«Ναι ναι, τέλεια», ψευτοσυμφώνησε η Μελίνα, σκεφτόμενη ταυτόχρονα με ένα ρίγος τι είχε να τραβήξει η άμοιρη αδερφή της.

Μάζεψαν τσάκα-τσάκα το τραπέζι και πήραν το δρόμο για το πάρκινγκ της εταιρείας, όπου πλέον είχαν απομείνει μόλις δύο αυτοκίνητα, τα δικά τους.

«Πέρασα πολύ ωραία, να το επαναλάβουμε», της είπε ο Αλμπέρτο καθώς τη συνόδευε προς το αμάξι της.

«Ναι φυσικά,» ξεκίνησε να λέει η Μελίνα, όταν παρατήρησε πως είχε ξεχάσει ανοιχτό το μέσα φως του αυτοκινήτου.

«Ωχ», αναφώνησε.

«Είναι πολύ ώρα έτσι;» αναρωτήθηκε ο Αλμπέρτο.

«Από το πρωί;» απάντησε η Μελίνα και μπήκε μέσα βιαστικά. Έβαλε το κλειδί στη μίζα νευρικά. Τίποτα. Το γύρισε ξανά, και ξανά. Τίποτα. Σκατά!

«Έμεινε ε;», διαπίστωσε ο Αλμπέρτο. «Ατυχία».

«Μήπως έχεις κροκοδειλάκια;»

Εκείνος έγνεψε αρνητικά. Η Μελίνα βγήκε απογοητευμένη από το αμάξι, αφού έκλεισε πρώτα το άτιμο το φως.

«Μήπως μπορείς να με πετάξεις μέχρι το Ρέα τότε; Είναι λίγο μακριά το ξέρω...»

Ο Αλμπέρτο κοίταξε το ρολόι του κάνοντας μια γκριμάτσα.

«Έχει πάει αργά και έχω να ξυπνήσω νωρίς αύριο. Θέλεις ένα εικοσάρικο να πάρεις ταξί;»

Έντρομη η Μελίνα τον είδε να βάζει το χέρι στην κωλότσεπη και να της προτάσσει ένα εικοσάευρο. Τον κοίταξε αποσβολωμένη, ελπίζοντας πως το επόμενο που θα έλεγε θα ήταν άχαχα, πλακίτσα. Αμ δε! Παρέμεινε εκεί, ολοσόβαρος, με το εικοσάευρο στο χέρι.

«Έχω χρήματα, ευχαριστώ» του πέταξε ξερά.
«Καλή τύχη στην αδερφή σου, με έναν πόνο».

Έσκυψε και τη φίλησε σταυρωτά.

«Θα μιλήσουμε», είπε, της έκλεισε το μάτι και πήγε στο αμάξι του.
«Ναι-δε-θα-παραλείψουμε», μουρμούρισε η Μελίνα μέσα από τα δόντια της, κοιτάζοντας το αμάξι του να απομακρύνεται.

Πού θα έβρισκε τώρα ταξί στις ερημιές; Και τη γέννα θα έχανε, και παίζει να την τρώγανε και οι λύκοι. Χριστέ μου, γι' αυτό τη λένε Λυκόβρυση; Είχε πλήρη επίγνωση πως σκεφτόταν βλακείες, αλλά μολαταύτα πανικοβλήθηκε. Και αυτή η αδερφή της ήξερε να της κατεβάζει σαχλαμάρες, ένα beat δεν ήξερε να της κατεβάσει; Μπιπ-Μπιπ. «Εσύ μας έλειπες τώρα!», μονολόγησε και άρπαξε το κινητό της από την τσάντα. «Μπες μέσα και μη γκρινιάζεις, ένας καφές στο κυλικείο θα σου φτιάξει το βράδυ.» Και κλασικά η άκυρη διαφήμιση από κάτω με ένα πράγμα που έμοιαζε σαν διαστημόπλοιο και έλεγε «Κλείσε τη Θέση σου Τώρα!»

Βρε, ασταδιάλα και συ! Μπήκε ξανά στις ρυθμίσεις αποφασισμένη, δε μπορεί, από κάπου θα μπορούσε να το σβήσει αυτό το πράγμα. Έψαξε, ξαναέψαξε, τίποτα. Βγήκε ξανά στην αρχική της οθόνη για να ψάξει για άλλη μία φορά αν υπήρχε επιλογή απεγκατάστασης στην ίδια την εφαρμογή, τζίφος. Μπήκε στο Google Play να δει τι λέγανε οι άλλοι χρήστες στα σχόλια, κάτι πολύ περίεργο συνέβαινε με αυτή την εφαρμογή. Έγραψε Future Happiness στην αναζήτηση. Μηδέν αποτελέσματα. Ήμαρτον πχια!.. Το πληκτρολόγησε ξανά, μήπως είχε κάνει λάθος. Τίποτα.

«ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ!» φώναξε, λίγο πιο δυνατά από όσο θα ήθελε αλλά της είχαν γίνει τα νεύρα κρόσσια.

«Όλα καλά;» άκουσε τη γνώριμη βαθιά φωνή κάπου πίσω της, και το αίσθημα ασφάλειας που ακαριαία τη διαπέρασε εξέπληξε και εκείνη την ίδια.

Απενεργοποίησε το κινητό της και το πέταξε μέσα στην τσάντα της, καλά λένε πως είναι του διαβόλου αυτά τα μηχανήματα, το 5G θα φταίει ξεκάθαρα, καλά της τα έλεγε ο κυρ Ανέστης ο περιπτεράς και αυτή τον κορόιδευε. Ο ψηλός συνέχισε να την κοιτάζει με ευγενικό ενδιαφέρον και μέσα στα σκοτάδια πρόσεξε πρώτη φορά πως είχε πολύ φωτεινά πράσινα μάτια... Ξαφνικά, από κάπου μακριά άκουσε μία σειρήνα ασθενοφόρου, και την επανέφερε πίσω στην πραγματικότητα.

«Αχ πες μου πως έχεις κροκοδειλάκια;» ρώτησε γραπώνοντάς τον από τους ώμους.

«Παπάκι σου κάνει;» της έκανε νόημα με το κεφάλι πίσω του.

Ετοιμόρροπο φαινόταν.

«Θα τη βγάλει μέχρι το Ρέα;»

«Θα δείξει», είπε και της προέταξε το κράνος που είχε περασμένο γύρω από τον ώμο του.

Περίμενε πως απλά θα την άφηνε στην είσοδο, εκείνος όμως επέμενε να τη συνοδεύσει μέσα και να περιμένει μαζί της μέχρι να καταφθάσει η αδερφή της, αφού με αυτά και με αυτά είχαν καταφέρει να φτάσουν νωρίτερα.

Η θέα όλων των ταλαιπωρημένων εγκύων που συνάντησαν στη ρεσεψιόν φαινόταν να τον κάνει να νοιώθει το ίδιο άβολα με εκείνη, και ξαφνικά, ένοιωσε τελείως άνετα. «Με-λι-νά-κι», άκουσε από πίσω τους τη φωνή της αδερφής της, διακεκομμένη από τις ανάσες ανώδυνου τοκετού. Το μάτι της έπεσε ακαριαία στον ψηλό.

«Ποιο είναι το παιδί;» ρώταγε τη Μελίνα, αλλά το μάτι, που τώρα γυάλιζε, ήταν κολλημένο πάνω του.

«Είναι ο...» μόλις εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε πως δεν ήξερε το όνομά του.

«Κάδμος», την έβγαλε από τη δύσκολη θέση και αυτοσυστήθηκε στην αδερφή της, απλώνοντας της το χέρι.

«Κάδμος», επανέλαβε η αδερφή, καρφώνοντας το ανατριχιαστικά γουρλωμένο βλέμμα της πίσω στη Μελίνα. Στη συνέχεια έβγαλε μία στριγγλιά που πιθανότητα ταρακούνησε το Παλαιό Φάληρο ολάκερο. Ο άντρας της τη βούτηξε μουρμουρίζοντας πως πρέπει να πάνε στο δωμάτιο

«Κούκλος είναι», γρύλισε καθώς έφευγε, χωρίς να χαμηλώσει ιδιαίτερα τη φωνή της, «ΧΑΡΗΚΑ», του γκάριξε όσο απομακρυνόταν, «παρ' τον και τρέχα», ήταν το τελευταίο που κατάφερε να της ψιθυρίσει πριν καταφέρει τελικά ο άντρας της να τη σύρει προς το δωμάτιο.

Ρεζίλι των σκυλιών. «Πρέπει-να-πάρω-τους-γονείς-μου-να-έρθουν», είπε η Μελίνα με μία ανάσα, χωρίς καν να τον κοιτάξει από τη ντροπή, και βγήκε έξω στον δροσερό βραδινό αέρα. Άνοιξε το κινητό της για να πάρει όντως τους γονείς της και αμέσως... Μπιμπ-Μπιμπ. «Άνοιξε τα στραβά σου και ξεστραβώσου! Ήμαρτον πχια!» Της έπεσε το σαγόνι. Με χέρια που έτρεμαν, πάτησε πάνω στο εικονίδιο της εφαρμογής και πήγε στις πληροφορίες:

Όνομα Εφαρμογής: Future Happiness

Έκδοση Εφαρμογής: Beta Version

Πηγή Εγκατάστασης: www.astrageneral.gr

Χρόνος Εγκατάστασης: 20/10/2030

Έβλεπαν καλά τα ματάκια της; Όχι όχι, μάλλον της είχε απλά στρίψει, υπερκόπωση να ήταν ίσως, ή αυτό που έλεγαν οι Γιαπωνέζοι το burnout. Ανασήκωσε το κεφάλι της από το κινητό αποφασισμένη να πάρει τους δύο μήνες άδεια που είχε μαζέψει τόσον καιρό που δεν έπαιρνε, και ίσως να επισκεφτεί και κάποιον ειδικό.

Μέσα από τη τζαμένια πόρτα είδε τον Κάδμο, να στέκεται ψηλός, μελαχρινός και φρικαρισμένος. Άξαφνα όλη η ημέρα πέρασε από μπροστά της σαν ταινία και με μια αναλαμπή, κατάλαβε. Μπήκε ξανά μέσα και του χαμογέλασε.

«Θες να πάμε μέχρι το κυλικείο να πιούμε έναν καφέ; Εκτός αν έχεις να ξυπνήσεις νωρίς αύριο».

«Λειτουργώ πολύ καλύτερα χωρίς καθόλου ύπνο», της απάντησε χαμογελώντας της πίσω, και της έκανε νόημα να ακολουθήσουν την ταμπέλα που έγραφε «Κυλικείο».

Κοίταξε το ρολόι της αγχωμένη. Οκτώ παρά τέταρτο. Πάλι με την ψυχή στο στόμα θα έφτανε. Τελικά δίκιο είχε ο Κάδμος πως έπρεπε να έπαιρναν το παπάκι, αλλά πώς θα πήγαινε μετά το μικρό στο σχολείο; Οκτώ παρά πέντε την είχε αφήσει στα σκαλιά της εταιρείας και εκείνος συνέχισε την πορεία του για το δημοτικό.

Πήγε τρέχοντας στο γραφείο της να αφήσει τα πράγματά της και ύστερα καρφί για την αίθουσα παρουσιάσεων.

«Καλώς την καλώς την, εσένα περιμέναμε!», έκρωξε η Ρούλα με το που την είδε.

Η Μελίνα από την άλλη, μάλλον τυφλώθηκε με το που την είδε. Φορούσε ένα ασημένιο στραφταλιζέ φόρεμα όλο πούλιες και παγιέτες με ασορτί παπούτσι και τσάντα, και είχε κάνει ένα μαλλί κομμωτηρίου από αυτά που έκαναν στη γενιά των μητέρων τους, το επονομαζόμενο λάχανο.

«Καλημέρα Ρούλα μου», είπε προχωρώντας προς τη θέση της δίπλα στη Βέρα, σκεπτόμενη πως μωρέ πρέπει να ήταν ενθουσιασμένη η καημένη η Ρούλα, επιτέλους παρουσίαζε αυτή την τρομερή εφαρμογή που ετοίμαζε δέκα χρόνια. Ενθουσιασμένοι ήταν και όλοι οι υπόλοιποι βέβαια που τους είχε φάει η περιέργεια τόσον καιρό να ακούνε για αυτή την top-secret εφαρμογή που θα ζήλευε μέχρι και ο Steve Jobs.

Η Ρούλα έκλεισε τα φώτα και πάτησε το κουμπί του υπολογιστή. Η πρώτη διαφάνεια ήταν επίσης γκρίζα και στραφταλιζέ και έγραφε: «Καλώς ήρθατε στο 2030!» Καλώς ήρθατε στο 2030; Αναρωτήθηκε η Μελίνα. Είκοσι Οκτώβρη δεν είχαν; Το 2030 κόντευε να τελειώσει!

Σαν να κατάλαβε πως σκεφτόταν πάλι βλακείες, η Βέρα της πάτησε μία σκουντιά, και η Μελίνα αναδεύτηκε, αποφασισμένη να παραμείνει εκατό τοις εκατό συγκεντρωμένη στην παρουσίαση.

Όταν η Ρούλα άναψε ξανά τα φώτα, μία αμήχανη σιωπή είχε απλωθεί στην αίθουσα. Η Μελίνα είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό, και αναρωτιόταν αν είχε ακούσει αυτά που άκουσε ή αν την είχε πάρει ο ύπνος. Το πιο περίεργο όμως ήταν το πόσο τρομακτικά οικεία της ακούστηκαν όσα περιέγραφε η Ρούλα.

«Ξέρω ξέρω, δυσκολεύεστε να το πιστέψετε», είπε η Ρούλα με σιγουριά στη σιωπηλή αίθουσα. «Ας κάνουμε μία δοκιμή. Ας έρθει ένας εθελοντής... Μελινάκι, τι λες;»

Αμάν αμάν... Ξαφνικά όλα τα μάτια καρφώθηκαν επάνω της. Δε μπορούσε να αρνηθεί.

«Ναι φυσικά», είπε βραχνά, και ξεκίνησε προς το υπολογιστή της Ρούλας με πολύ αργές κινήσεις.

«Ωραία, συνδέσου στο λογαριασμό σου στη Microsoft και μετά δώσε το σε εμένα», της είπε η Ρούλα. «Να θυμάστε πως είναι ακόμα η beta version, θα δοκιμαστεί και θα βελτιωθεί», ανακοίνωσε στην αίθουσα όσο η Μελίνα πληκτρολογούσε το συνθηματικό της.

Αμάν Αμάν... Η Ρούλα πάτησε κάτι άλλα κουμπιά και εγκατέστησε την εφαρμογή με όνομα Past Regrets στο λογαριασμό της Μελίνας. Στην οθόνη εμφανίστηκαν δύο παράθυρα, το ένα έλεγε Πληκτρολογήστε το μήνυμά σας, και το άλλο Πληκτρολογήστε την ημερομηνία αποστολής.

«Αυτό είναι λοιπόν! Σκέψου! Τι θα συμβούλευες τον παρελθοντικό σου εαυτό;» τη ρώτησε η Ρούλα και της Μελίνας της κόπηκαν τα γόνατα. Ξεροκατάπιε, και πασχίζοντας να κρατήσει σταθερά τα δάχτυλά της πληκτρολόγησε το μήνυμά της: «Σήκω και μη γκρινιάζεις, ένας καφές στο κυλικείο θα σου φτιάξει τη μέρα!»

Οι συγγραφείς

Ηλίας Καραμαλέγκος

Γεννήθηκε το 1994 και από μικρή ηλικία ασχολούταν με τις ξένες γλώσσες. Αν και τελειόφοιτος στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, εργάζεται ως καθηγητής Ισπανικών και μεταφραστής. Λάτρης της μουσικής και των ταξιδιών, αποφάσισε να κάνει τα πρώτα του βήματα στο χώρο της συγγραφής εν μέσω της καραντίνας την άνοιξη του 2020.

Αναστασία Νταλαμάγγα

Ονειρεύοταν από μικρή να γίνει ψυχολόγος και συγγραφέας. Ήταν ευαίσθητη στον πόνο των ανθρώπων και ήξερε πως αυτό που τη γέμιζε πιο πολύ ήταν να βοηθά. Σήμερα, έχοντας το Πτυχίο Ψυχολογίας στα χέρια της και μετά από ώρες εθελοντισμού αισθάνεται ότι το μονοπάτι που διάλεξε είναι μαγικό κι είναι έτοιμη να το περπατήσει.

Λυδία Μπέντρος

Είναι απόφοιτη του τμήματος επικοινωνίας μέσωων και πολιτισμού του Παντείου Πανεπιστημίου. Πάντα της άρεσε να γράφει για πολλά θέματα για αυτό και από το γυμνάσιο συμμετείχε στη σχολική εφημερίδα. Μέσα από την εργασία της κατάλαβε πως αυτό που της άρεσε ήταν να γράφει ιστορίες που θα μπορούσαν να αλλάξουν κάτι, ακόμη και ως ένα ερέθισμα σε έναν μόνο άνθρωπο. Της αρέσει να ανακαλύπτει τον κόσμο, είναι πολύ περίεργη και κάνει πολλές ερωτήσεις. Στον ελεύθερό της χρόνο αθλείται, ακούει και παίζει μουσική.

Οι συγγραφείς

Νινέτα Πλυτά

Είναι πτυχιούχος του τμήματος Φιλολογίας του ΕΚΠΑ, με κατεύθυνση Κλασική Φιλολογία (2019). Την παρούσα περίοδο είναι φοιτήτρια στο ΠΜΣ Θεωρία, Πράξη και Αξιολόγηση του Εκπαιδευτικού Έργου του ΕΚΠΑ. Αγαπά τα βιβλία και έχει δημοσιεύσει αρκετές βιβλιοκριτικές στην ιστοσελίδα *Pause artmag*. Ονειρεύεται να δει το δικό της βιβλίο στα ράφια των βιβλιοπωλείων.

Κατερίνα Μανιάτη

Είμαι 19 και σπουδάζει Φιλοσοφία. Ασχολείται με τη γραφή από το Γυμνάσιο και δεν σκοπεύει να σταματήσει. Όνειρό της είναι μια μέρα να δημοσιεύσει το δικό της βιβλίο. Λατρεύει ιδιαίτερα την ποίηση αλλά και τα διηγήματα. Επίσης, της αρέσει να ζωγραφίζει και προσπαθεί να το συνδυάσει κάπως με τη γραφή.

Ιωάννα Δασενάκη

Η Ιωάννα Δασενάκη γεννήθηκε στην Αθήνα το 1988. Σπούδασε στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, και συνέχισε τις μεταπτυχιακές σπουδές της στο τμήμα Φαρμακευτικής του ΕΚΠΑ. Από τότε εργάζεται ως χημικός αναλυτής στο ερευνητικό κέντρο ΕΚΕΦΕ Δημόκριτος. Από μικρή ηλικία έδειξε ενδιαφέρον για τη συγγραφή, και έχει πρόσφατα ολοκληρώσει το πρώτο της μυθιστόρημα φαντασίας, το οποίο αποτελεί τον πρώτο τόμο μίας τριλογίας. Αυτή την περίοδο ασχολείται με την συγγραφή του δεύτερου τόμου της τριλογίας, την οποία ελπίζει κάποια στιγμή να καταφέρει να εκδώσει.

Οι εκδότες

Κωνσταντίνος Πολέμης

Φιλολόγος εκπαιδευτικός. Διδάσκει σε Λύκειο της Αθήνας. Είναι αριστούχος πτυχιούχος της Φιλοσοφικής Αθηνών, από την κατεύθυνση κλασσικής φιλολογίας (1995). Έχει ολοκληρώσει μεταπτυχιακές σπουδές επιπέδου master στη Θεωρία της Λογοτεχνίας και τη Δημοσιογραφία στο Πανεπιστήμιο του Nottingham της Μ. Βρετανίας (1997). Για τις παραπάνω σπουδές του έλαβε υποτροφία από το Κοινωφελές Ίδρυμα «Αλέξανδρος Σ. Ωνάσης». Διδάσκει από το 1995 σε δομές της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Έχει δημοσιεύσει αρκετές μελέτες του που αφορούν τη γραμματική και τη σύνταξη της ελληνικής γλώσσας, την αρχαία ελληνική φιλολογία, τη Θεωρία Λογοτεχνίας κ.ά. Γνωρίζει Αγγλικά, Γερμανικά και την Ελληνική Νοηματική Γλώσσα. Διευθύνει το Σεμινάριο Δημιουργικής Γραφής, Δημοσιογραφίας, Real Project Management Internship και το Workshop Συγγραφής Πανεπιστημιακών και Πτυχιακών Εργασιών.

Ευγενία Πάταρα

Φιλολόγος εκπαιδευτικός. Διδάσκει Αγγλικά και Γαλλικά. Αποφοίτησε με Άριστα από τη Φιλοσοφική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, από το τμήμα Γαλλικής Γλώσσας και Φιλολογίας. Έχει φοιτήσει στη Sorbonne Nouvelle – Paris III στο Παρίσι. Ο τομέας των σπουδών της στο Παρίσι επικεντρώθηκε στη διδασκαλία της γαλλικής ως δεύτερης ξένης γλώσσας, με διεκπεραίωση σχετικής έρευνας. Έχει εργαστεί ως φιλόλογος γαλλικής γλώσσας στο σχολείο Agrupamento de Escolas Madeira Torres, στην Πορτογαλία. Σήμερα, εργάζεται ως καθηγήτρια αγγλικής και γαλλικής γλώσσας. Είναι Commercial Manager και Editing Supervisor του citycampus, ενώ αποτελεί διοικητικό στέλεχος του οργανισμού του (Executive). Διδάσκει στο Σεμινάριο Δημοσιογραφίας, στο Σεμινάριο Δημιουργικής Γραφής, στο Workshop Συγγραφής Πανεπιστημιακών/Πτυχιακών Εργασιών και στο Real Project Management Internship.

Περιεχόμενα

Πρόλογος	1
Ηλίας Καραμαλέγκος, Το Σακουλάκι	2
Αναστασία Νταλαμάγγα, Η Παρείσακτη	20
Λυδία Μπέντρος, Για μια Μπάλα Παγωτό Φράουλα	30
Νινέτα Πλυτά, Αναζητώντας την Ιθάκη	44
Κατερίνα Μανιάτη, Η τομή	52
Ιωάννα Δασενάκη, Ευτυχία στο Μέλλον	76
Οι συγγραφείς	102
Οι εκδότες	104

Αφηγηματικές Περιπλανήσεις – Ιστορίες της πόλης – 1

Ο παρών συλλογικός τόμος αποτελεί έκδοση διηγημάτων έξι αποφοίτων του Σεμιναρίου Δημιουργικής Γραφής του citycampus.gr. Το Σεμινάριο Δημιουργικής Γραφής του citycampus.gr είναι ένα σύντομο online πρόγραμμα που περιλαμβάνει όλες τις τεχνικές που χρειάζεται να κατέχει οποιοσδήποτε θέλει να ασκηθεί στη λογοτεχνική γραφή. Το Σεμινάριο καθοδηγείται από εκπαιδευτικούς εξειδικευμένους στη λογοτεχνική γραφή και τη θεωρία της λογοτεχνίας. Όραμά τους είναι η παροχή ποιοτικής εκπαίδευσης και κατάρτισης στους ενδιαφερόμενους και παρακινούνται από τις αξίες του citycampus.gr και τη Διάδραση ΑΜΚΕ. Το Σεμινάριο Δημιουργικής Γραφής σας εξοπλίζει με όλα τα απαραίτητα εφόδια, ώστε να ξεκινήσετε τη λογοτεχνική σας δημιουργία.

Για περισσότερες πληροφορίες: dimiourgiki@citycampus.gr

Τα κείμενα που δημοσιεύονται στον παρόντα τόμο αποτελούν πνευματική ιδιοκτησία των συγγραφέων τους και του citycampus και προστατεύονται από την κείμενη νομοθεσία περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

E-editions

citycampus.gr

Education · Opportunities · Life